

NATİQ DƏNİZ

**DUYĞULARIN
LİMANINDA**

BAKİ-2007

Bədii redaktor:
Texniki redaktor:

A.İ.Mansurov
Sarvan Əziz

Natiq Dəniz (Babayev Natiq Aslan oğlu) «Duyğuların limanında» Bakı «Təhsil» NPM, 2007. 212 səh.

«Duyğuların limanında» adlı bu kitab müəllifin oxucularla ilk görüşüdür. Bu kitabda şairin hələ məktəb illərindən bəri yazdığı şeirlərin bir hissəsi toplanmışdır. Onun şeirlərinin əsas mövzusunı sevgi-məhəbbət, gənclərin, sevnələrin sevinc və kədəri, sevgi etirafları, həsrəti və gileyi, insanlara qayğı, mərhəmət və məsləhəti təşkil edir. Bədii ədəbiyyatımızın bir çox zəngin formalarına müraciət etməsinə baxmayaraq, onun şeirləri öz sadə dilliliyi ilə daha çox düşündürücü, həm də yadda qalandır.

Bir sözlə oxucuların həsrətlə gözlədiyi və eləcə də, öz oxucularını həsrətlə gözləyən kitab bütün sevnələrin kitabıdır.

Kitab geniş oxucu kütləsi üçün nəzərdə tutulmuşdur.

$B \frac{0033105}{700122}$ 2007 qrifli nəşr

© «Təhsil» NPM – 2007

ÖN SÖZ

Əziz oxucular, illərdən bəri həsrətlə gözlənilən bu kitab və müəllif barəsində ön söz yazmaq məsuliyyətini biz, yəni onun ən yaxın dostları bir yerə yığışib, məsləhətləşib qərar verdikdən sonra mən öz üzərimə götürdüm. Onun yaradıcılığı barədə danışdıqca qurtarmaz. Məncə ən doğru qiyməti elə məhz Siz bu yaradıcılıqla ilk, kiçik tanışlıqdan sonra verəcəksiniz.

Hələ məktəb yaşlarında ikən onun yazdığı bir sıra şeirləri oxuyanda, adamda onun artıq formalaşmış bir şair olması, görüb – götürdüklərindən düzgün nəticə çıxarması, həssas və duyğulu bir insan olması təsəvvürü yaranır. Necə ki, şeirlərinin birində

*Nə xain, nə paxıl oldum,
Mən uşaqkən cahıl oldum.
Cavan yaşda ahıl oldum,
Saçlarımı ağartdılar,
Ürəyimə dağ atdılar.*

deyərək, gördüklərinin, keçdiyi yolun heç də asan olmadığı barədə xəbər verir.

Biz onun həmişə insanlara sonsuz bir qayğı ilə yanaşdığını, açıq ürəkli, geniş qəlblə, diqqətli və hamıya bacardığı qədər kömək və dəstək olmasının şahidi olmuşuq...

*Üzlərdə təbəssüm görəndə gözüm,
Mən də bir anlığa xoşbəxt oluram.
Hənsisə bədbəxti görəndə könlüm,
Mən o bədbəxtdən də bədbəxt oluram.*

deməklə o, insanlara tək gözlə deyil, qəlblə də, könüllə də baxmağın mümkünlüyünü aşılıyır.

Hələ tələbəlik illərində yazdığı “Dəniz” şeiri o vaxtlar bir çoxlarının dillər əzbərinə çevrilmişdi. Biz tez-tez birlikdə sahil boyunca seyrə çıxanda da sanki onun baxışları belə dəyişilirdi. Daha çox duyğulu və fikirli olurdu. Həmişə də vaxt tapıb bacardıqca beş –on dəqiqəliyə təkliyə çəkilməyi çox sevərdi. Sanki bir sakitlik, təskinlik tapırdı orada. Onun şeirindəki dənizə olan müraciət və gileyi belə heç də özünə görə deyildi, öz həyatı deyildi bu şeir. Onu kənardan seyr etdikcə adama elə gəlirdi ki, sanki iki dərəcə üz-üzə gəlir. Məhz Natiqin dənizlə bu bağlılığından, şeirdəki “Dəniz, ay dəniz” deyərək müraciətindən artıq bir çoxları ona elə “Dəniz” deyərək müraciət edirdi. Bəlkə də o özü belə düşünmədən artıq dostları ona bu təxəllüsü vermişdilər. Bizim mərhum, sevimli, böyük şairimiz Nüsrət Kəsəmənli də bu yaradıcılığı, bu adı, bu təxəllüsü çox sevərdi, çox bəyənərdi. Bu gün bu kitabın bu formada çap olunması, bu ad, bu təxəllüs hələ 2002-ci ildə belə planlaşdırılmışdı. Və bir çox müəyyən problemlər və çətinliklər üzündən, sonradan isə Natiqin xaricə, Moskvaya gedib orada yaşamasına, ləngiməsinə görə belə gecikməli oldu. Biz onun Rusiyada yaşadığı vaxtlarda belə ara-sıra onun bir çox şeirləri ilə də tanış olurdıq.

*Yox, ey qürbət balı, şirin deyilsən,
Yurduma, elimə qayıtmalıyam.
Heç kəs, heç bir kəsin yerini verməz,
Mən də öz yerimə qayıtmalıyam.*

-deyən şair, təbii ki, vətənə, torpağa, yurduna bağlılığını şeirdə də biruzə vermişdir. Yəni, hər hansı bir sahədən danışdıqda, insana aid hər hansı bir müsbət keyfiyyətləri axtardıqda bütün bunların eyni bir insanda cəmləşdiyini görmək adamı bir növ heyərləndirir. Çox geniş bir dünya görüşünə malik olan bu adamın yaradıcılığının dərinliklərinə baş vurduqca bu yaradıcılığın nə qədər rəngarəngliyi və genişliyi adamı istər –

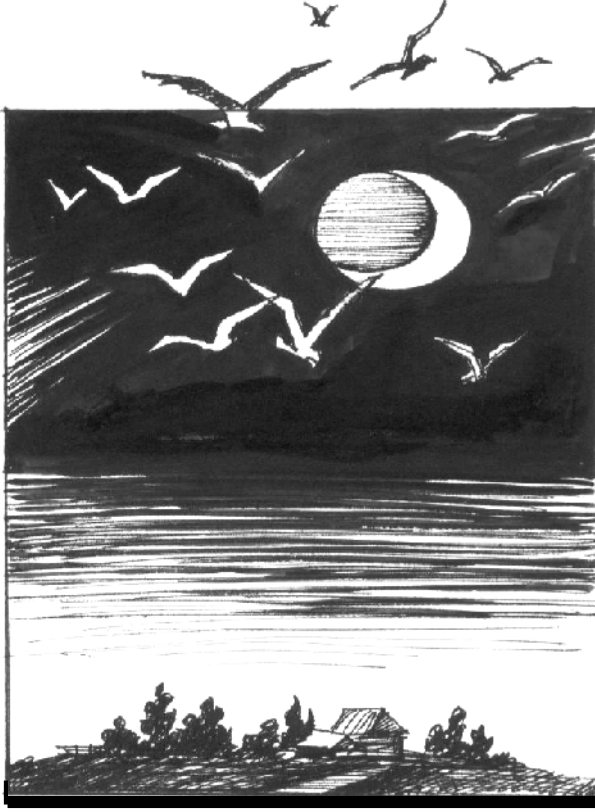
istəməz düşünməyə vadar edir. Şair şeirlərinin birinə belə bir sonluq da vermişdir:

*Ancaq istəyirəm, Allahın yenə,
Mənə iradı nə, məsləhəti nə...
Natiqə əmanət, məndən əmanət,
“Şükürlər Allahın məsləhətinə”.*

Düzü Natiqin Allaha nə qədər yaxınlığını, nə qədər bağlılığını o dərəcə də bilmirdim. Hətta dindar, mömin insanlarla bir məclisdə olduqda belə o, öz fikirləri ilə həmişəki kimi fərqlənib, diqqətləri cəlb edib. Onun “Mən bir neçə nəfərin Allahdan söz açdığı, Allahın sözlərinin danışıldığı bir yerdə qeyri-adi bir işığın, bir nurun olduğunu görürəm, hiss edirəm” deməsi, düşündükcə çox dərin, çox böyük həqiqətdir. Əlbəttə ki, bu hər adamın hiss etdiyi, hər adama nəsis olan bir xoşbəxtlik deyil. Onun dilində, onun seçimində “ən yaxşısı” deyilən bir seçim də var. Həmişə orijinallığı təbiiliyi və sadəliyi sevən bir adamdır. Ona Allahdan ən böyük arzumuz da elə ən yaxşılarıdır. Yəni ən yaxşı sözlər, ən yaxşı məsləhətlər də elə ona məxsusdur. Bütün sevənlər, elə oğlanlar da, qızlar da onunla həmsöhbət olmağa çalışıb. Qəlbləri fəth edən bu adama dostlar arasında zaraftayana, hərdən “ Məhəbbət alimi”, “Qadın psixoloqu” da deyirdik. Onu tanıdıqca ona bağlanmamaq mümkün deyil. Çox duyğulu, çox həssas bir adamdır. Deyərdim, Natiqin dostu olmaq özü belə çətin, məsuliyyətli və eyni zamanda şəraflidir. Dəfələrlə şahidi olmuşam ki, onu tanımayan birinə onun xarakteri, xüsusiyyətləri, cəsarəti və insanlığı barədə danışanda çoxları onun yəqin nəhəng, hündür, dolu biri olduğunu deyərdi. Lakin bu normal, adi bədəndə, bu insanda nələrin olduğunu gördükcə onun böyüklüyünü, nə qədər geniş bir ürəyin sahibi olduğunu anlayırsan. Natiq həmişə ona yaxınlaşanların, ona ehtiyac duyanların, ona yaxın olmaq istəyənlərin, xüsusilə də

sevənlərin ən yaxın həmdəmi olub, öz qəlbini elə şeirlərində də onu duyanlarla bölüşməyə çalışmışdır. Və əziz oxucular, ümidvaram ki, şair yaxın günlərdə yenidən, yeni bir kitabı ilə də sizin görüşünüzə gələcək. Mən bu yaradıcılıq barədə, bu adam barədə ətraflı danışsam lap çox çəkəcəm. Qısaca olaraq bu ön sözü yazdım. Qalanlarını isə siz oxuyacaq, görəcəm, duyacaqsınız- bu bir sensasiyadır. Natiq doğrudan da bir dənizdir, bir ümmandır, bir dəryadır.

***Abdllayev Rəşad Nəcməddin oğlu.
Şair, İqtisadçı, “ZƏKA” Kompüter
Mərkəzinin direktoru.***

DUYĞULARIN LİMANINDA

DUYGULARIN LIMANINDA...

Bilirəm ki, var xəbərin...
Fikir dərin, ümman dərin.
Gözləyirəm sərin-sərin,
Səhər və dan gümanında,
Duyğuların limanında.

Gəldim, bura çatdı əlim,
Qoy açılsın bu səhərim...
İcazə ver, yaxın gəlim,
Batır məni ümmanında,
Duyğuların limanında.

Gəl, bəd nizam düzülməsin,
Şeh gül üstən süzülməsin...
Gedək, əlim üzülməsin,
Azım, itim dumanında,
Duyğuların limanında.

Sən ol, mənə göydən enən,
«Xoş gəlmisən» deyim, denən.
Səninlədir yanıb, sönən,
Möcüzə var hər anında,
Duyğuların limanında.

Ayaq saxla, keçmə, dayan,
Aç gözünü, bir bax, oyan.
Bam-başqadır burda olan,
Sükutu var zamanın da,
Duyğuların limanında.

İllər həsrət çəkib buna,
Üfüqlər göz dikib buna.
Dəniz pöhrə əkib buna,
Saxla Allah amanında,
Duyğuların limanında.

ÇÜNKİ SƏN YOX IDIN...

Getdim...
Gözlərimə yük oldu həsrət,
Döndüm,
 alovlandı giley, intizar.
Mənə qənim oldu bircə damla şans,
O vaxtı yox idi,
 amma indi var...

Dünyanın ən şirin busəsin mənə.

Axı sən yox idin, tutam əlindən,
Gedəm addım-addım çox uzaqlara...
Yoxluğun elə bil, yox etdi məni,
Verdi ürəyimi «yad» sazaqlara...

Çünki sən, əlçatmaz ümmana dönüb,
Xoş gün, ağır gündə mənnən yox idin.
Dünyam olsaydı da, kar etməzdı heç,
Çünki, sən yox idin...
Tək sən yox idin...

22.04.07.

DAHA YUXULARA MEYL EDİRƏM MƏN...

Daha yuxulara meyl edirəm mən,
Daha yuxularda görürəm səni.
Qorxuram yuxudan oyanmağa mən,
Ayılıb yanımda görmürəm səni.

Daha yuxulara meyl edirəm mən,
Gecəni, gündüzü yatıram ancaq.
Səni reallıqda itirmişəm mən,
Səni rəyalarda tapıram ancaq.

Daha yuxulara meyl edirəm mən,
Sən daha yuxuma olursan qonaq.
Ömrümə gəlmədin, yuxuma gəl ki,
Barı, yuxularda bir yerdə olaq.

Daha yuxulara meyl edirəm mən,
Səninlə yenidən görüşmək üçün.
Oyansam, yastığı çevirirəm tərsə,
Mən sənin yuxunda görünmək üçün.

Daha yuxulara meyl edirəm mən,
Sən də yat, yuxudan oyaq düşmə sən.
Səni həyatımdan uzaq saldılar,
Nə olar, yuxumdan uzaq düşmə sən.

03.04.04.

NƏYİMƏ GƏRƏK?!

Səninlə yollarım xətalıdırsa,
Sənsizlik bəs, axı nəyimə gərək?!
Əgər yavaş-yavaş gedirəmsə mən,
Sənsiz yolun sağı nəyimə gərək?!

Səninlə mən günah edəcəyəmsə,
Qoy günahkar ölüm, öləcəyəmsə.
Mən sənsiz cənnətə gedəcəyəmsə,
Daha cənnət bağı nəyimə gərək?!

Sabahı neynirəm, görməyəcəmsə,
Açma saçlarını, hörməyəcəmsə...
Gülü şəhli-şəhli dərməyəcəmsə,
O gül axşam çağı nəyimə gərək?!

09.04.04.

YAZAN GƏLMƏMİŞ...

Bəzən baharda da solur çiçəklər,
Heç payız gəlməmiş, xəzan gəlməmiş...
Bunu adi dillə anlatmaq çətin,
Qopuz gətirilməmiş, ozan gəlməmiş...

Bəzən ümid olur sonuncu nəfəs,
Bəzən heç bir şeyə qalmayır həvəs.

Tələsdim, yuxumu danışdım əbəs,
Münəccim gəlməmiş; yozan gəlməmiş...
Daha o çağlara yetməyəcəyəm,
Yox-yox, heç inahat etməyəcəyəm.
Mən də öz yolumla getməyəcəyəm,
O, gedib yolunu azan, gəlməmiş.

Ömür bir yol olur, get yaşa iksin,
Özün taqqıltı sal, özün də diksin.
Bu baş daş üstündə de, necə bişsin,
Ocaq qalanmamış, qazan gəlməmiş?

Küsdürmə, küsdümsə, barışmayacam,
Od vurma, sinsəyib alışmayacam.
Qorxma bu dərdlərdən danışmayacam,
Onu roman-roman yazan gəlməmiş.

10.04.04.

ŞƏKİL!

Sənə kiçik bir sirr açım,
Ey qəlbimi duyan şəkil!
Sənə yaman oxşayırdı,
Həyatıma qıyan, şəkil,
Sənsən mənə həyan, şəkil!

Daha sənə yetir əlim,
Sən nəfəs al, itsin qənim.
Gecələr sənsən həmdənim,
Sinəm üstə uyan şəkil,
Sənsən mənə həyan, şəkil!

Boynumdadı dərdin qolu,
Nə qədərdir bu qəm yolu?
Həsrət dolu, hicran dolu,
Günlərimi sayan şəkil,
Sənsən mənə həyan, şəkil!

Gəl qanad ver, qoy uçum da,
Hər gecə sənsən qucumda.
Yatağımın baş ucunda,
Sən vüqarla dayan, şəkil,
Sənsən mənə həyan, şəkil!

Dil aç danış, nə susmusan,
Möcüzəni sən asan san.
Nə yatmısan, sən insansan,
Oyan, oyan, oyan, şəkil,
Sənsən mənə həyan, şəkil!

14.04.04

ÜMİDLƏR...

Mənim ümidlərim mayaka bənzər,
Ona fırtınalar neyləyəcəkdir?!
Sən düşüb borana yolunu azsan,
O, sənə uzaqdan əl edəcəkdir...

Bəzən ümid olur; közərir, sönmür,
Bəzən ümid olur insanın yarı.
Mənim ümidlərim közərti deyil,
Sən də bu ümidə ümid ver bəri.

Ümid ver, ümidlər təsəllilərdir,
Vallah, sən özünə savab edərsən...
Görsən köməksizəm, kömək istəsəm,
911-dən cavab verərsən...

2004-cü il 17 aprel.

DAHA «DON JUAN»LIQ ETMƏYƏCƏYƏM

Yenə «iynə» kimi itdin deyirdin,
Daha, «adam» olub itməyəcəyəm.
Daha mən «köçəri ağaclar» kimi,
Başqa bir həyətdə bitməyəcəyəm.

Gəl daha küsməyək, çıxmayaq zilə,
Bir də o gileyi gətirmə dilə.
Daha iki dünya bir ola belə,
Mən səni tərək edib getməyəcəyəm.

Bir də sən qarama söyməyəcəksən,
Saçını pərişan hörməyəcəksən.
Məni başqasıyla görməyəcəksən,
Daha «Don Juan»lıq etməyəcəyəm.

25.04.04.

DEYƏSƏN...

Ürəyimdə kök salan bir duyğunu,
Mən sizinlə böləcəyəm, deyəsən.
Deyirlər, hər kəsin «bir günü» gəlir,
Mən o günü görəcəyəm, deyəsən.

Bir qız var qarşımda,
Düzü, yeməli,
Gülüşü, baxışı, üzü sevməli.
Yerişi, duruşu deyir «sev məni»,
Mən bu qızı seəcəyəm deyəsən.

İnandım ruhumun görmələrinə,
Saçlar çox yaraşır hörmələrinə.
Ömrümün, günümün ilmələrinə,
O saçları hörəcəyəm, deyəsən.

Artıq ona uduzmuşam neçə xal,
Deyir ki, gəl, heyfini sən gecə al.
Dodağında qaymaq verib beçə bal,
Mən bu balı yeyəcəyəm, deyəsən.

Sevgi oyun olub, sevgi nərd olub,
Ürəyim həmişə dərdə mərd olub.
Tək o qız qəlbimdə köklü dərd olub,
Mən bu dərddən öləcəyəm deyəsən.
2004...yay...

XƏTASI VAR

Tale, qismət yalan deyil, əzizim,
Hər sevənin butası var axırı.
Bu sevgidən gözümlə su içmir mənim,
Bu sevginin xətası var axırı.

Bu gününün sabahı yoxmu məgər?
Olmasaydı, mən də deyərdim, dəyər.
Vallah bizi, eşidən hər kəs söyər,
Bu sevginin xətası var axırı.

O qədər qəlbləri qübar alıb ki,
O qədər sevənlər həsrət qalıb ki...
Mən qorxmuram, ürəyimə damıb ki,
Bu sevginin xətası var axırı.

İnanmaq çətindi, yəqin deyirəm,
Çünki, mən münəccim, fəlcı deyiləm.
Mən heç nə bilmirəm, bunu bilirəm,
Bu sevginin xətası var axırı.

03. 08.04.

GÖZÜMÜN İÇİNƏ BAX

Gözümün içinə diqqətlə bax sən,
Sənə deyiləsi sözüm var axı...
Yazım gözlərimə, sən oxu bir-bir,
Qırpsam gözlərimi, çevir varağı...

Baxma ətrafa ki, tənha deyilik,
Varmı bir kimsə ki, qəlbimə girsin?
Qəlbimi kimsəyə verməmişəm ki,
Mənim gözlərimi oxuya bilsin...

O sənsən, ən qatı bir məhbus kimi,
Qəlbimdə ömürlük həbs olunmusan.
Cism ilə ürəksiz gəzdiyin bəsdir,
Gəl, qayıt özünə, gəl, nə durmusan?!

Gəl, yenə bu gecə biz «tənha» olaq,
Sən çevril ən əziz bir qonağıma...
Hələ sevdiyini mən damla-damla,
Süzüm dodağından öz dodağıma....

Hə, ayıl, bu mənəm, bu yuxu deyil,
Yenə qayıtmışam, gəl qayıt sən də.
Bu ağlar, didərgin eşqimizi mən,
Bir az ovutmuşam, gəl, ovut sən də.

Gəlmək istəyirsən...

Ayağın gəlmir?

Qəlbinin səsinə qulaq asginan...
Hərdən «dəli şeytan» düzünü deyir,
Qorxma, üzərimə yüyür, qaçginan...

Gəl, gəlsin hicranın, həsrətin sonu,
Ayrılıq ürəkdə əbədi oxdur...
Bizi ayırmağı istəsələr də,
Vallah, ayrılığın səbəbi yoxdur.

Ya, eşq həqiqətsə, Natiqsayağı,
Sən də ürəyində həbs eylə məni.
Səni «bədahətən» vəsv etdiyim tək,
Sən də gözlərinlə vəsv eylə məni!...
2004-cü il yay...

ŞÜKÜLƏR ALLAHIN MƏSLƏHƏTİNƏ!

Bəzən taleyimi qınamışam mən;
Öncə sual olur, sonra cavabı...
Sən demə bunları bilməmişəm mən,
Öncə əməl gərək, sonra savabı.

Təqsirkar sanmışam alın yazımı,
Əlimdə olsaydı pozardım yəqin.
Sualı cavabsız yaratsaydılar,
Əqlimə gələni yazardım yəqin.

Olub ki, qismətin olacağından,
İnciyib-küsmüşəm özüm-özümdən.
Bəzən həsrətimi qova bilmişəm,
Bəzən həsrət məni qovub özündən.

İztirab çəkmişəm; naxələf çıxıb,
Mənim can dediyim, zəhər deyəndə.
Sevmədim heç zaman, sevməyəcəm də,
Kimsə axşamlara səhər deyəndə.

İntizar çəkmişəm, göz yaşı dolu,
Vəfadan çox gördüm vəfasızlığı.
Necə Haqqım məni xəlq eləmişkən,
Haqdan üstün tutum mən haqsızlığı?!

Axı taleyimin məqsədi nədi,
Məni zaman-zaman sınaıyr belə?!
Duyan çıxmışammı dünya dərdini,
Mənim haqqımı da qınaıyr belə?!

Ancaq istəyirəm Allahın yenə,
Mənə iradı nə, məsləhəti nə...
Natiqə əmanət, məndən əmanət,
«Şükürlər Allahın məsləhətinə!»

17.12.02.

SƏN OL!

Yenə o günlərə qayıdaq, gülüm,
Sən getdin, geriye dönən də sən ol.
Biz qəmli günləri çox bölüşmüşük,
Mənim sevincimi bölən də sən ol.

Gəl sən hicran dolu günləri sayma,
Onları ömrünə yaxına qoyma.
Məndən doymaq istə, amma ki, doyma,
Mən ölsəm, arxamca ölən də sən ol.

Mən eşqi, sevgini sənle anmışam,
Neynim, gecikmişəm belə yanmışam.
Mən səni başımın tacı sanmışam,
Şahım, padişahım, köləm də sən ol.

Bəs, sevən sevənin nəyinə gərək,
Ona bu günündə deyilsə kömək?!
Gəl, ver əllərini, bir yolluq gedək,
Mənim ünvanımı bilən də sən ol.

Gəl, qoyma eşqimiz yarıda dona,
Gəl özün ömrümü nuruna boya.
Yandır çırağımı sən nur ver ona,
Çırağım sönəndə, sönən də sən ol!

26.05.03.

ÖLMƏK İSTƏMİRƏM HICRAN ƏLİNDƏN

İlahi bu nədi, bu nə qədərdi?!
Necə bezikmişəm bir can əlindən.
Qoy eşqin nəşəsi öldürsün məni,
Ölmək istəmirəm hicran əlindən.

Fələyin bu dönmüş, amansız üzü,
Gör nə yaman yerdə haqladı bizi.
Yox-yox, mən qorxmuram ölümdən, düzü,
Ölmək istəmirəm hicran əlindən.

Sözsüz əcəl gəlib məni də tapar,
Məni də hamı tək bir gün aparar.
Amma ölümdən də ölümə fərq var,
Ölmək istəmirəm hicran əlindən.

Şam kimi yanaram, sönərəm hər gün,
Mən onun başına dönərəm hər gün.
Onun qollarında ölərəm hər gün,
Ölmək istəmirəm hicran əlindən.

Yara deyən varsa mənim dərdimi,
Deyin ki, o yazıq çağırır səni.
Gəlsin, bu hicrandan qoparsın məni,
Ölmək istəmirəm hicran əlindən!

30.06.03

HEYRAN

Gözlərin ağılımı çoxdan almışdı,
Heyran, kipriyinə, qaşına heyran.
Sən mənim ömrümdə bahar kimiydin,
Heyran, boranına, qışına heyran.

Bir incik baxışın qəlbimi aydı,
Axı, nə dedim ki, xətrinə dəydi?!
Əfsus, gözlərində yaş gilələndi,
Heyran, gözlərinin yaşına heyran.

Bilərək xətrinə mən dəyməmişdim,
Hələ bu hallara mən düşməmişdim.
Düzü, mən heç bunu düşünməmişdim,
Heyran düşüncəli başına heyran.

Artıq saatlardı əhv dilədiyim,
Gəlmədin insafa, daha nə edim?!
Qəlbini bu qədər daş bilməyirdim,
Heyran ürəyinin daşına heyran.

Bağışla gəl məni, günahkarmışam,
Artıq sən tərəfdən cəzalanmışam.
Bilirəm, qəlbində bağışlanmışam,
Heyran, o ürəyin başına heyran.

18.12.03.

ÖZÜN BİLƏRSƏN!

Hardasan?!
 ürəyim dolub, kövrəlik,
Gəlsən,
 ürəyimin sözün bilərsən.
Sənə ürəyimdə olan sözlərin,
Vallahi,
 birin yox, yüzün bilərsən.

Bunu özgülərlə demək olmayır,
Gedib nə deyərlər,
 bilmək olmayır.
Hər kəsə etibar etmək olmayır,
Gəlsən,

sözlərimin düzün bilərsən.
Mən sənin yerində ola bilmərəm,
Olsam da,
ayrılıb, çıxıb getməyəm.
İndi də mən səni məcbur etmirəm,
Gəlmirsən, heç gəlmə,
özün bilərsən!

24.12.03.

BİR PARTA ARXASINDA...

Eh, mənim məktəb illərim...
O günlərə qayıtmaqçün
Hər şeyi qurban verərdim...
Qayıdardım yenidən
Bu partanın arxasına,
Qoşulardım yenidən
Uşaqların sırasına.
Bircə-bircə danışardım
Bu dərsləri yenidən,
Təki tuta biləydim
O günlərin əlindən...
Dəyərini bilmədiyim o illərin
Dəyərini bilərdim,
O illərdə buraxdığım
Hər bir səhvi silərdim.
Yenə qayğıkeş, zəhmli
Müəllimlər olardı,
Mənə dərs öyrədərdi,
Məndən dərs soruşardı...
Çoxalardı arzularım, istəklərim,
Yeni-yeni arzular da doğulardı.
Pis işlərə
o uşaqlıq həvəslərim,
Bu «adamlıq dəryasında» boğulardı.
Doymazdım mən heç bir zaman,
Necə ki, doya bilmədim

O qayğısız uşaqlıqdan.
Yorulmazdım təkrar-təkrar
O illərə qayıtmaqdan.
Əgər, geriye dönsəydi
Həmin çağlar, həmin illər,
Daha belə qocalmazdı,
Gənc qalardı,
Bu ağ saçlı müəllimlər.
Amma neynim, bacarmıram,
Bacarsaydım qaytarardım,
İllər keçmiş o günlərə
Qaç-a-qaça,
Bircə gündə qayıdardım.
Bütün itirdiklərimi
Axtarardım,
Tapardım.
O hislərim qayıtsaydı ürəyimə
Necə xoşbəxt olardım...
İlk hərflər öyrənərdim,
İlk sözləri yazardım,
Yenə,
Yenə o məktəbdə
İlk məhəbbət yaşardım.
Yenə düşüb bu yollara
O yolları gedərdim mən,
Bu partalar arxasında
Yenə «onu» sevərdim mən.
Eh, nə isə...
Olan oldu,
Keçən keçdi,
Bir anlığa
Durdum yolun ortasında,
O günlərə qayıtmadım,
O günləri xatırladım
Bir parta arxasında...

20.01.2004.

GƏLƏCƏM ANCAQ.

Qəlbimi incidib yola salmısan,
Könlünü almağa gələcəm ancaq.
Deyilən sözlərin yalana bənzər,
Gözünə baxmağa gələcəm ancaq.

Günəş yandıranda, torpaq bişəndə,
Güllərin bağbana işi düşəndə.
Susuz çiçəklər tək boyun bükəndə,
Səni suvarmağa gələcəm ancaq.

Fəsillər keçəcək illəri didib,
Bir gün görəcəksən Natiq də gedib.
Bir gün də Əzrayıl cildinə girib,
Səni aparmağa gələcəm ancaq.

11.02.04.

14 FEVRAL.

Yenə səni xatırladım,
Bir il bundan əvvəlki tək.
Amma səni tapammadım,
Həminki tək,
Əvvəlki tək.
Bir il bundan əvvəlki gün,
Bir anlığa döndü geri,
Hamı yerində olsa da,
Görünürdü sənin yerin...
Bilinirdi sənin yerin...

14 fevral-
«Sevgililər günü» kimi
Tarixlərə yazılıbdır,
Səni sevən bu oğlan da
Məhz bu gündə doğulubdur.

Doğulub ki, sevsin səni,
Sevgilisi sən olasan,
Hər il «bu gün» gələn günü
Sən mənimlə tən olasan...
Sən hamıdan şən olasan...

14 fevral...
Demək, bu gün ad günüdür.
Sevənlərin günüdür bu,
Demək, bizim günümüzdür...
Amma, yoxsan sən yanımda,
Haralarda ağlayırsan?!
Hər il «bu gün»
Boynumdaca düyün düşən
O qolları,
Qoynundamı bağlayırsan?!

Hamı məni təbrik edir,
Təbriklər öz sırasında,
Amma «sən tək» təbrikim yox,
Amma sənin təbrikin yox,
Bu təbriklər arasında...
Mənsə dalıb xəyallara,
Yenə səni xatırladım,
Bir il bundan əvvəlki tək,
Amma səni tapammadım.
Həminki tək,
Əvvəlki tək...

14 02.04.

**YA SƏN, YA DAŞ MƏZAR,
YA DA KI, HEÇ KƏS!**

Sənə deyiləcək bircə sözüm var,
Ya dinlə sözümü, ya da ki, tez kəs!
Mən öz yollarımı üç yerə böldüm,
Ya sən, ya da daş məzar, ya da ki, heç kəs!

Sevgimə əminəm,
Sən də əmin ol,
Mən olsəm nə ağla, nə saçını yol.
Məncə mənasızdı boş-boşuna yol;
Ya sən, ya daş məzar, ya da ki, heç kəs!

Bunu qulağıma demir inadım...
Sənə də hələ ki, yoxdur iradım.
Mən öz taleyimi belə sınađım:-
Ya sən, ya daş məzar, ya da ki, heç kəs!

Üç yol-üç körpü var,
Və bircə seçim...
Gərək bu yollardan birini keçim...
Söylə,
Bu üç yoldan hansını seçim?
Ya sən, ya daş məzar, ya da ki, heç kəs!

Səni çox sevirəm,
Deyirəm yenə,
Etibar edirəm ömrümü sənə.
Bunlardan birini bəxş elə mənə,
Ya sən, ya daş məzar, ya da heç kəs!

17.02.04.

SƏNİN BAXIŞLARIN...

Qorxma, qəfil bir səs çağırırsa səni,
Səni səsləyən səs, mənim səsimdir.
Səs gələn tərəfə baxsan bəs edər,
Sənin baxışların mənim bəsimdir.

Demirəm üstümə yüyür-qaçgınan,
Demirəm ömrümə şəfəq saçgınan.
Bax, bircə baxışla könül açgınan,
Sənin baxışların mənim bəsimdir.

Ayrıdır yolumuz, heç qoşalaşmır,
Amma ki, məhəbbət bunla barışmır.
Gözlər heç bir zaman yalan danışmır,
Sənin baxışların mənim bəsimdir.

Daha yollarıma düşür izlərin,
Daha, sevdiyini deyir gözlərin.
Danışma, yalançı çıxar sözlərin,
Sənin baxışların mənim bəsimdir.

Yox, küsmə, incimə,
Barış mənimlə,
Qayna gözlərinlə, qarış mənimlə.
Söz ver gözlərinə, danış mənimlə,
Sənin baxışların mənim bəsimdir.

Görsən ki, alıbdır məlal canımı,
Vermək istəmirəm halal canımı...
Can alan baxışla gəl al canımı-
Sənin baxışların mənim bəsimdir.

02.03.04.

BU ŞEİRİ SƏNİNÇÜN OXUYACAĞAM

Deyəcəm,

Bir söz də gəlib dilimə,
Nə vaxt ki, sən düşsən mənim əlimə.
İnan, kəlmələri mən ilmə-ilmə,
Sənin həyatına toxuyacağam.
Bu şeiri səninçün oxuyacağam.

Tək sənə tanıtdım mən izlərimi,
Sənə oxutmuşam öz gözlərimi.
Tək sənə çatacaq bu sözlərimi,
Gözüm, bəbəyim tək qoruyacağam,
Nə vaxtsa səninçün oxuyacağam.

Gül tək səpələyir üzün ətrini,
Mənə tanıtmısan özün ətrini...
Sözün də ətri var,

Sözün ətrini

Hər kəlmə arası qoxuyacağam,
Bu şeiri səninçün oxuyacağam.

Üstündə olubdu həmişə gözüm,
Güldən yüngül olub sənə hər sözüm.
Daha qalmayıbdı canımda dözüüm,
Daha sözlərimə ox yığacağam,
Sonra da səninçün oxuyacağam.

Ayrılıq yenidən taparsa məni,
Alıb əllərindən qoparsa məni...
Əgər, əcəl gəlib aparsa məni,
Səninçün, yenidən doğulacağam,
Bu şeiri səninçün oxuyacağam.

7.03.04.

ÜRƏYİM OLGINAN MƏNİM.

Bu gecə həsrətli yollarıma yox,
Üzümə bir nəzər salginan mənim.
Gəl elə görüşək, «dəlicəsinə»,
İstəsən, canımı alginan mənim.

Bu gecə əsirgə mənə rəhmini,
Parçala sinəmi, çıxart qəlbimi.
Gir mənim köksümə, zəbt eylə məni,
Sən özün «ürəyim olginan mənim».

Sənlə nəfəs alım, sənlə yaşayım,
Sən mənə günah et, qoy mən daşıyım.
Mənə zülümlər ver, mən bağışlayım,
Sonra da qeydimə qalginan mənim.

Yenə də çəkilək gizli mənzilə,
Məni məftun eylə, gəl öp, əzizlə.
Gəl sarıl boynuma, dəcəllik eylə,
Uşaq tək, saçımı yolginan mənim.

Sultan ol, şahım ol, padişahım ol,
Rəhmi də unutma, sən az zalım ol.
Hicran da verəndə, göz yaşlarım ol,
Gəlib gözlərimə dolginan mənim.

Sənsiz qalmamaqçün ağlamayım mən,
Gözümdən qəlbimə süzülgünən sən.
Məndə qal, heç zaman ayrılma məndən,
Mənli xəyalıma dalginən mənim.

Gəl, elə düşək ki, düyünə, bəndə,
Bir ürək döyünsün mənimlə səndə.
Bir vaxt da ömrünə xəzan əsəndə,
Saral, bənizimlə solginan mənim.

14 fevral 2003.

SƏNİ MƏNİM QƏDƏR KİM SEVƏ BİLƏR

Gəl əyri oturaq, düzünü deyək,
Eşqi, məhəbbəti etiraf edək.
İstəsən, dünyaya bir sual verək,
Görən, həqiqəti bizə kim deyər,
Səni mənim qədər kim sevə bilər?!

Bu sevgi bir baxış sevgisi deyil,
Bu sevgi bir naxış sevgisi deyil.
Yalvarış, yaxarış sevgisi deyil,
Hardandı, bilmirəm, bu dəli hisslər?
Səni mənim qədər kim sevə bilər?!

Hərdən heç sözümlə baxmayır mənim,
Qəlbimdə yas tutub ağlayır mənim.
O eşq ki, köksümdə çağlayır mənim,
İnan, daşda olsa, daş dilə gələr
Səni mənim qədər kim sevə bilər?!

Çünki, yaman susdu, gecikdi yaman,
Fələk oyun qurdu, vermədi aman.
Amma İlahi var, dəyişdi zaman,
Sənli hər bir gecəm bir ömrə dəyər,
Səni mənim qədər kim sevə bilər?!

Sənin də necə şən günün olsa da,
Ətrafın qohumla, yadla dolsa da.
Bilirəm, üzünə gülüş qonsa da,
Çətin, kiminləsə ürəyin gülər,
Səni mənim qədər kim sevə bilər?!

Bu adi söz deyil, deyəm şəninə,
Duyub, inanmışam məhəbbətinə.
Etiraf eyləyim bunu da yenə,
Məni kim sevəcək sən sevən qədər,
Səni mənim qədər kim sevə bilər?!

Bil ki, bulud gəlsə, göy üzü dolar,
Bülbül can verərsə, çiçək də solar.
Natiqin bircə yer cənnəti olar,
Baş qoyub sinəndə canını verər,
Səni mənim qədər kim sevə bilər?!

28.II.03

GƏLƏN VAR

Susun, ey küləklər, hay-küy etməyin,
Səssizcə yerindən çıxıb gələn var.
Saat əqrəbindən sədəqə umub,
Vədənin vaxtına baxıb gələn var.

Sən də sus ürəyim, döyünmə belə,
Bir sükut yayılsın qoy yerə-göyə.
Kimsə nəfəs belə duymasın deyə,
Lal suya çevrilib, axıb gələn var.

Yenə yuxuları gözündən atıb,
Qəm ilə kədərdən bir ocaq çatıb,
Sevən ürəklərdə bir ev ucaldıb,
Həsrətin evini yıxıb gələn var.

Qurban hər qədəmin hər cəlvəsinə,
Canımı verərəm hər işvəsinə.
Çünki, məhəbbətin son zirvəsinə,
Öz eşq bayrağını taxıb gələn var.

Ay da buludlarda gizlənir belə,
Kölgə salmağından çəkinir demə.
Birdən görən olar, nə olar-deyə,
Canını dişinə sıxıb gələn var.

Fırlanma, ey dünya, belə gedişlə,
Saldın bu yolları yoxuş, enişlə.
Barmaqlar üstündə incə yerişlə,
Bağrımın başını yaxıb gələn var.

Deyirlər-«su arxa eyləyir mayıl»,
Natiq, aç gözünü, yuxudan ayıl.
Gözlədin, indi də dəlicə sarıl,
Nəhayət, görüşə çıxıb gələn var!

8 mart 2003.

+ ,

**SİZİNÇÜN YANMIŞAM
HƏRDƏN**

DƏNİZ, AY DƏNİZ!

Bu payız axşamı sahilə durub,
Səni dinləyirəm dəniz, ay dəniz!
Bu gecə tənhayam daha bu yerdə,
Kimi gözləyirəm dəniz, ay dəniz!?

Sən ki, şahid idin, günahım nədə?
Burda bölüşmüşdük sevinc də, qəm də.
O da vəfasızdır, «vəfasız» həm də,
Sənə söyləyirəm dəniz, ay dəniz!

Mən onu, o gün ki, ayrılıb getdim,
Sənə «üçcə aylıq» əmanət etdim.
Bu necə xəbərdir, niyə eşitdim?
Axı dözməyirəm, dəniz, ay dəniz!

Yoxsa, başqasıyla gəlir bu yerə?
Niyə kükrəmirsən, susursan belə?
Onu aparmırsan ləpələrinlə,
Niyə?

-bilməyirəm, dəniz, ay dəniz!

Yoxsa qoymamısan onu yad əldə,
Bəlkə, gizləmişən dərinliyində ?!
Əmanət demişdim, onu indi də,
Səndən istəyirəm dəniz , ay dəniz!

Dəniz, anla məni, qəlbimi dinlə,
Axır göz yaşlarım bax gilə-gilə,
Düşür yanağımdan ləpələrinə...
- Özüm silməyirəm dəniz, ay dəniz!

Heç «alın yazısı» olarmı belə?
Susma, bir cavab ver, gəlsənə dilə...
Bu gecə Natiqin bu şeiri ilə,
Səni səsləyirəm dəniz, ay dəniz!

3 oktyabr 1999cil.

ANACAN, ANAM

Qurban gözlərinə ruhum da mənim,
Gözü yolda qalan anacan, anam!
Xeyir-dua verib sonbeşiyini,
Əsgər yola salan anacan, anam!

Əzəldən belədir dünyanın dəmi,
Ayrılıq artırır kədəri, qəmi.
Mən əsgər gələn gün o göylər kimi,
Gözü yaşla dolan anacan, anam!

İndi sən də qərib, mən də bir qərib,
Gör sənə nə qədər əzyətim dəyib...
Gecələr yuxusun oğluna verib,
Mənə lay-lay çalan anacan, anam!

Sən yoxsan, ay ana, min olur qəhim,
Əgər bir az başım ağrısa mənim.
Ölümçül olsaydım, gələndə səsin,
Min bir məlhəm olan anacan, anam!

Neyləyək, yaradan beləcə yazmış,
Sənin də görəsi günlərin varmış.
Mən sənin qədrini bildiyim azmış,
Sənə canım qurban anacan, anam!

Necə İlahisən bilmişəm indi,
Nadan billə bilməz ana qədrini.
Hərdən misralara yazır dərini,
Sənin bəxtsiz balan, anacan, anam!

Fələk qəlbimi çox yandırıb, yaxıb,
Oğlun Natiq sel olub, çox yol axıb.
Bir şeydə taleyim üzümə baxıb,
Sənsən mənim anam, ana, anam!

30 noyabr 2000-ci il.

Murovdağ

TƏNHA QALACAQSAN...

Daha sən mənimçün darıxacaqsan,
Hərdən baxacaqsan yollarıma sən.
Sən özün-özünə sarılacaqsan,
Həsrət qalacaqsan qollarıma sən.

Əfv etməyəcəksən özün-özünü,
Mənim əfv etdiyim günahların tək.
Ancaq bir nöqtəyə dikib gözüünü,
Donub qalacaqsan suallarım tək.

Kimsə yetməyəcək dadına onda,
Körpə uşaq kimi kövrələcəksən.
Bu gün ümid evi sandıqlarının,
Üzüünü belə heç görməyəcəksən.

Tənha qalacaqsan, tənhalığınla,
Solan bir çiçəyə bənzəyəcəksən.
Lakin, tanış bir səs çağırırsa səni,
Səs gələn tərəfə gəlməyəcəksən.

Tənha qalacaqsan, tənhalığından,
Bir qəhər, bir kədər boğacaq səni.
Qəfil saçlarına toxunan əllər,
Yenidən dünyaya doğacaq səni.

Ancaq yeniləşməz ötüşən günlər,
Nə qədər sevinəsən, necə şad olsan.
Bəlkə, bir təsəlli həmdəmin olar,
Sən məni unutsan, mənə yad olsan.

Demə - «qəribəsən», çünki oduna,
Səni isitməyən ocaq yanacaq.
Bu tənha, əbədi yananın adı,
Nə vaxtsa çevrilib Natiq olacaq!

9 noyabr 2001-ci il

ÜRƏYİMƏ DAĞ ATDILAR...

Axır mən də qarşılaşdım,
Hər insanla salamlaşdım.
Qəlbi açıq yaxınlaşdım,
Ürəyimi çıxartdılar,
Ürəyimə dağ atdılar...

Nə xain, nə paxıl oldum,
Mən uşaqkən cahıl oldum.
Cavan yaşda ahıl oldum,
Saçlarımı ağartdılar,
Ürəyimə dağ atdılar...

Çox arzular qəlbə qaldı,
Ürəyimi qübar aldı.
Nə təbiblər çarə qıldı,
Nə həkimlər sağaltdılar,
Ürəyimə dağ atdılar...

Unutmuşdum mən bunları;
Varmış zalım balaları...
Topdağıtmaz qalaları,
Xəyanətlə dağıtdılar,
Ürəyimə dağ atdılar.

Natiq, salmazdım yadıma,
Yetən yoxdur imdadıma.
Yazıq, təmiz, saf adıma,
Yalan, böhtan, ağ atdılar,
Ürəyimə dağ atdılar.

30 aprel 2004.

BAĞIŞLA ALLAHIM...

Yəqin, deyəcəyim əyandı Sənə,
Bağışla Allahım, bağışla məni...
Məni bu əzabdan sən xilas eylə,
Bağışla Allahım, bağışla məni.

Neyləyim, yollarım yola getməyir,
Ürək dəyənləri bədən etməyir.
Bəzən öz ağılıma gücüm yetməyir,
Bağışla Allahım, bağışla məni.

Bəlkə, mən özüməm özümə qənim,
Bəlkə, günah deyil mənim əməlim...
Günahım varsa da, yoxsa da mənim,
Bağışla Allahım, bağışla məni.

Sənsən Natiqi də gətirən dilə,
Niyə bu yazımı yazmısan belə?!
Günahkar mənəmmi, ya Sənsən elə?
Bağışla Allahım, bağışla məni...

20 may 2004-cü il.

ÜMÜD

Bir gülü bir səhər açan görmüşəm,
Axşam o bükülüb, sabaha ümüd...
Bizim bu sevgimiz yazı deyildir,
Savab da deyildir, günaha ümüd...

Çoxu bilsə də o, bilməyəcəkdir,
Tənha qalan kimsə gülməyəcəkdir.
O, bizə bir daha gəlməyəcəkdir,
Qırılıb ümüdim, pənaha ümüd...

Sahilsiz Dənizəm, yoxdu limanım,
Bir gün olacağa, yoxdu gümanım.
Daha Natiqə də yoxdur inamım,
Bircə Allah vardır-Allaha ümüd...

ÇİRAQ IŞIĞI

Bir səhər bir çıraq yandı əlimdə,
Bir axşam mən onu çox arayırdım.
O, çıraq deyildi, ona baxanda,
Çıraq işığını xatırlayıdım.

Yox, o nur saçmadı həyatıma heç,
O, mənim ən nurlu diləyim idi.
Gündüzlər bu yolu özüm görürdüm,
Gecələr o mənim gərəyim idi.

O, çıraq deyildi, amma işığı
Çıraq işığına çox oxşayırdı.
Uzaq zülmətlərə işıq saçmadı,
Bununçün çırağın o oxşarıydı.

Onu olduğu tək sevdim, eləcə,
Onu sevə-sevə alışdırmışam.
Ona zərrə belə toxundurmadım,
O, özü-özündən söndü bir axşam.

Bir səhər bir çıraq yandı əlimdə,
Bir axşam mən onu çox arayırdım.
O, çıraq deyildi, ona baxanda,
Çıraq işığını xatırlayırdım.

27 may 2004-cü il.

OYUN OYNAMA.

Dostum Adilin gününə

Vallah, buna özüm də mat qalmışam,
Bu nə yükdü, sən qoyursan boynuma?!
Mən bu yükü daşıyası deyiləm,
Qız, mənimlə oyun-oyun oynama.

Hələ nədən, canın oddu deyildir,
Bu uduzdu, oyun uddu deyildir.
Bu sevgidir, «qaçdı-tutdu» deyildir,
Qız, mənimlə oyun-oyun oynama.

Mən səndən yox, utanıram boyundan,
Sən gəlin get, mən çıxmaram toyundan.
Usanmışam, yorulmuşam oyundan,
Qız, mənimlə oyun-oyun oynama.

Bu gedişlə yolu kəşidirərsən,
Bu baxışla qəlbi birləşdirərsən.
İlişərsən, məni ilişdirərsən,
Qız, mənimlə oyun-oyun oynama.

Bacarırsan, yaş üstə yaş qoyma sən,
Uşaq ikən uşaqlıqdan doyma sən.
Get evciklə, gəlinciklə oyna sən,
Qız, mənimlə oyun-oyun oynama.

Düzdü, çox şey ola bilər, bilirəm,
Sən gözəlsən, gözəlliyə meyiləm.
Fərqimiz çox, tayın-tuşun deyiləm,
Qız, mənimlə oyun-oyun oynama.

Sevinərəm, razılaşsan mənimlə,
Barışaram, lap dalaşsan mənimlə.
Bir fikirləş; «yarıyaşsan mənimlə,»
Qız, mənimlə oyun-oyun oynama.

01.06.04.

AĞILSIZ MƏHƏBBƏT

Zaman keçdi gülə-gülə,
Mən gözlədim bilə-bilə...
Öz əlimlə verdim yelə,
İtib getdi səadətim,
Ey ağılsız məhəbbətim!

Bəxtim gəldi, mənə qaçdım,
Öz-özümdən uzaqlaşdım.
Hər gələnə könül açdım,
Yaman artdı səxavətim,
Ey ağılsız məhəbbətim!

Çox alovlar yanar qaldı,
Ürəyim heç qızınmadı.
Kimsə məni qazanmadı,
Budur mənim sədaqətim,
Ey ağılsız məhəbbətim!

Hamı bir dağa getdilər,
İnam, sitayiş etdilər.
«Məhəbbət daşı» dedilər,
Hamı öpdü, mən öpmədim,
Ey ağılsız məhəbbətim!

Ucuz tutdum, oldu baha,
Mən heç baxmadım sabaha.
İndi dəli olub daha,
O ağıllı məhəbbətim,
Ey ağilsız məhəbbətim!

08.08.04.

YARIMÇIQ ŞEİR

Bir şeir var idi...

Dilimdə əzbər,
Yaman çox sevirdim o şeiri o vaxt.
Məzmunu, forması balaca, yığcam,
Yarımçıq qalmışdı o şeir o vaxt.

Günahı səninmi, yoxsa mənimmi?
Tale sevgimizə belə qənimmə?
Mənmi incimışdim, ilham pərimmi?
Yarımçıq qalmışdı o şeir o vaxt.

Göy üzü qəflətən dolacaq imiş,
Çiçəklər vədəsiz solacaq imiş.
Sevgimiz yarımçıq qalacaq imiş,
Yarımçıq qalmışdı o şeir o vaxt.

Biz ki, yarımaları xoşlamamışdıq,
Yoldan keçənləri daşlamamışdıq.
Biz ömrü yarımçıq başlamamışdıq,
Yarımçıq qalmışdı o şeir o vaxt.

Hələ çox yarımalar olacaq bəlkə,
Bilmirəm, yarımalar dolacaq bəlkə?!
Ömrümüz yarımçıq qalacaq bəlkə?
Yarımçıq qalmışdı o şeir o vaxt.

17 sentyabr 2004.

BU QIZ MƏNDƏN NƏ İSTƏYİR?!

Məni günün altda qoyub,
Məni məndən nəm istəyir...
İstədiyin bilmir özü,
Həm yox deyir, həm istəyir,
Bu qız məndən nə istəyir?!

Işıq verməyir gözümə,
Cavab tapır hər sözümə.
Baxıb gülür hey üzümə,
Mən güləndə qəm istəyir,
Bu qız məndən nə istəyir?!

Salıb məni yaman dərdə,
Götrülüb aradan pərdə.
Sevgini çevirib nərdə,
«Dü» atmışdım, «sə» istəyir,
Bu qız məndən nə istəyir?!

Çıxdı dağa, gəldi cuşa,
Adımızı yazdı qoşa.
Aramızda həməən daşa,
«Kres» qoydum, «və» istəyir,
Bu qız məndən nə istəyir?!

Hər sözümlü yalan edib,
Ürəyimi talan edib,
Mənə «sevgi elan edib»,
«Yox» demişdim, «hə» istəyir,
Bu qız məndən nə istəyir?!

2004 sentyabr

DEMƏ...

Hərdən özündən də ehtiyat eylə,
Qəlbin hər sözünü dodağa demə.
O boyda vüqarı, əzəmətiylə,
Dağ həsrət qalırmış o dağa demə.

Mən deyim;

Diqqətlə dinlə bu şeiri,
Burda nə ariflik, nə məna yeri...
Dilinin ucundan dönürmüş geri,
Söz həsrət qalırmış dodağa demə.

Mənsə ömr edirdim başqa həvəsdə,
Əsirmiş xəzanlar nəfəsi xəstə.
Bülbül öz gülünə həsrət,
qəfəsdə,
Gül həsrət qalarmış budaga demə.

Həmişə yağmayır

Hava dolanda,
Ürək böyüyərmiş həmdəm olanda.
Evin ortasında tənha qalanda,
Ehtiyac olurmuş bucağa demə.

Olurmuş iblisdə mələyin üzü,
Fəqirə düşürmüş fələyin gözü.
Nadanı, xaini dinləmək özü,
Günah yazılırmış qulağa demə.

Insan boy atdaqca köhnəlir imiş,
Dünya damla-damla öyrənilirmiş.
Bu gün də həsrətlə gözlənilirmiş,
Vaxt həsrət çəkirmiş bu çağa demə.

2004...payız.

ƏL ÇƏKƏ BILMİRƏM

BU SEVGİDƏN MƏN!

Elə bir sevgiyə isinmişəm ki,
Əl çəkə bilmərəm bu sevgidən mən.
Mən onu elə cür çox sevmişəm ki,
Əl çəkə bilmirəm bu sevgidən mən.

Düzdü, günahkaram, baxsan kənardan,
Bəs necə ayrılıım, necə o yardan?!
Gir mənim qəlbimə, bax mənə ordan,
Əl çəkə bilmərəm bu sevgidən mən.

Gülün yarpağı da acılı deyil,
Bu bir möcüzədir, açılı deyil.
Vallah, bu heç məndən asılı deyil,
Əl çəkə bilmirəm bu sevgidən mən.

Kim mənim qəlbimi mən kimi bilər?!
Kim öz ürəyini ikiyə bölər?!
Balıq sudan çıxsa əlbəttə ölər,
Əl çəkə bilmərəm bu sevgidən mən.

Insanlar! Mümkünsə, ölüb getməyin...
Mənim köməyimə belə yetməyin...
Məni ayrılığa təhrik etməyin,
Əl çəkə bilmirəm bu sevgidən mən,
Əl çəkə bilmərəm bu sevgidən mən!

28.012003.

QOY SEVƏNLƏR YAS SAXLASIN...

*Dahi şair Nüsrət Kəsəmənlinin
ölümünə ithaf*

Bir dünya da əksildi dünyamızdan,
Bizim sirlər xəzinəmiz dolmadı.
Zalım fələk tüğyan etdi eləcə,
Bir çarəsi olmadı ki, olmadı.

Qoy sevənlər yas saxlasın, ağlasın,
Bir insan yox sevgi köçdü dünyadan.
Yox, bu ömür adi ömür deyildi,
O sevildi, sevdi, köçdü dünyadan.

Amansızmış əcəl adlı bu adət,
Sevənlərdən həmdəmini qopardı.
Vaxtsız gəldi, ölüm yaman tələsdi,
Dünya dolu bir ürəyi apardı.

Qoy sevənlər yas saxlasın, ağlasın,
Bu gün məhəbbətin yası düşübdür.
Bu gündən sevənlər qəm bölüşəcək,
Nüsrət sevənlərin yası düşübdür.

Nələr söyləyəyəm mən sənə dair,
Sən ki, məhəbbəti ucaltmışdın ərşə.
Vaxtsız tərk etsən də sən bizi, şair,
Sənin ruhun bizimlədir həmişə.

«Əlvida demədin», görüşmək üçün,
Əlbətdə biz yenə görüşəcəyik.
Hər sözdə, nəğmədə, xatirələrdə,
Yenə dönə-dönə görüşəcəyik.

Yox-yox, hələ ölməyibdi o insan,
Sevənlərin qəlbi varsa, O vardır.
Həyat təsdiq edər Natiqin sözün,
O, dünya durduqca yaşayacaqdır!

17.10.03.

SATIRLAR

Axı bu nə dövür, bu nə zamandı?
Şahları gətirib qula satırlar.
Heç zaman pul ilə ölçüyə girməz,
Namusu, vicdanı pula satırlar.

İndi gəda gəlib, bax, şahlıq edir,
Ağıllı sandığın axmaqlıq edir.
Vallah, molla, axund Allahlıq edir,
Müqəddəs Quranı pula satırlar.

Çətindi, yanında beləsi olsa,
Əcəldi, qəflətən gələsi olsa,
Biri bəd ayaqda öləsi olsa,
Onda da duanı pula satırlar.

Yox, mən istəmirəm, aman, daddı pul,
Mənə bu ünvanda tamam yaddı pul.
Neçə cinayətə əl uzatdı pul,
Neçə nahaq qanı pula satırlar.

Hələ puldan ötrü nələr olmayır,
Kimi fələklərlə oyun oynayır.
Vallah, gözlər var ki, yenə doymayır,
Tanrı verən canı pula satırlar.

Daha məğlub olur xeyirlər şəərə,
İndi oğlanı da verirlər ərə.
Körpəcə qızları dul kişilərə,
Günahsız insanı pula satırlar.

Satırlar, çıxarıb tamam ağını,
Kimi vətəninini, öz torpağını,
Kimi şalvarını, lap papağını,
Hər şeyi, hər yanı pula satırlar.

Daha nə qalmadı satdıq olası,
Kiminsə qeyb olur əziz balası.
Kimi bədənini olur satası,
Abırı, həyanı pula satırlar.

İndi hər bir işdə min fənd edirlər,
Bunu da fəqirə bir dərd edirlər.
«Mərdi qova-qova namərd edirlər»,
Namərdi qovanı pula satırlar.

Bunların sonunda axı nə durur?!
Kimsə vəzifəni hərraca qoyur.
Kimi dövlət yıxır, quruluş qurur,
Zamanı, dövranı pula satırlar.

Natiq, sən bunu da bilməlisən ki,
Sanma bütün bunlar deyil səninki.
Vallah, belə getsə, görəcəksən ki,
Bir gün də dünyanı pula satırlar.

01.12.03.

DÖYÜLMƏYİM

Gülümsə bir az

Yadımdadı...
Bir dəfə mən tək,
Onlarsa üç nəfər-
 əli ağaclı.
Sözümüz çəp gəldi,
Razılaşmadıq.
Dava-dalaş idi
 axır əlacı.

Axı üç nəfərə neylər bir nəfər?!
Özü də əliboş idim mən onda.
Yadıma düşəndə gülməyim gəlir,
Mən evə dönmüşdüm onda
 nə donda...

Yenə də təqsirkar mən özüm idim,
Sözümdən dönməyib inahat etdim.
Taxtalar başıma dəydikcə bir-bir,
Axı bu nə işdi, ay Allah,
 -dedim.

Elə bil dəmirçi dəmir döyürdü,
Vallah, gözlərimdən çınqı çıxırdı.
Sanki, bir vətəndaş müharbəsiydi,
Biri durğuzurdu,
 biri yıxırdı...

Beləcə, döyüldüm, suyum çıxınca,
Mən şil-küt olanda çatdılar sona.
Həm də döyülmək var, döyülmək var a,
Bizlərdə «çilədi» deyirlər buna.

İndi də davadan bir söz düşəndə,
Yadıma gəlməyir,
nəsə,
döyməyim....
Düzü, əzilsəm də,
Bir xatirə tək
Yadımdan çıxmayır bu döyülməyim.

03.12.03.

«GƏLIN!»

Vağzalı altında, el adət ilə,
Bu gün bir boşqabı sındırdı gəlin.
Ayağın altında sınan o boşqab,
Kimin ürəyi ydi, sındırdın, gəlin?!

Zalım, heç olmasa insaf edərdin,
Bir ayaq çırpmamış keçib gedərdin.
Gördüm, təzələndi, çoxaldı dərdim,
Qəlbimi ayağa qaldırdın, gəlin!

Bununla kimə nə andıracaqdın?
Sevənə, sevgimi dandıracaqdın?!
Sən kimin çırağın yandıracaqdın?
Bəs kimin çırağın yandırdın gəlin?!

Yox, çıraq yanmadı sən gedən evdə,
Səni şan-şöhrətə cəlb edən evdə.
Qəlbin od tutacaq bax həməən evdə,
Sən özün-özünü yandırdın gəlin!

Yaraşmır gəlinlik, əyninə geymə,
Bir mələk donunda gözlərə girmə,
Özünü huri tək qələmə vermə,
Bu adı özündən aldındın, gəlin!

Vağzalı çalındı bu gün səninçün,
Matəm mahnısıydı bu son qəm üçün.
Sənə məlul-məlul baxan, sevənçün,
Sən hansı mahnını çaldındın, gəlin!

Heyif, bu gedişə, heyiflər ona,
Bir Dəniz, bir Tanrı şahiddi buna.
Məhəbbət beləmi çatmalı sona?
Bax, bunu sən sona çatdırdın, gəlin!

7-8.12.03.

BAĞIŞLA, ŞEİRİM...

Səni oxuyanlar kədərlənəndə,
Bağışla kədəri, qəmi bağışla.
Mən sənin dilini çox kövrək etdim,
Bağışla, şeirim, məni bağışla.

Mən özüm tanıtdım sənə bu qəmi,
Sənsə hər misranda yaşatdın məni.
Bəzən heç yadıma salmadım səni,
Bağışla, şeirim, məni bağışla.

Çox vaxt daldalarda, gizli yatdınız,
Bəzən ürəklərə dada çatdınız.
Neçə vərəqələrdə itib batdınız,
Bağışla, şeirim, məni bağışla.

Etiraf etməyə yenə hazıram;
Mən sənin yolunu tez-tez azıram.
Ürək dəyənlərin çoxun yazmıram,
Bağışla, şeirim, məni bağışla.

Sən özün Natiqi bir Dəniz etdin,
Mən isə arxanca çox az-az getdim,
Mən sənin dilini çox kövrək etdim,
Bağışla şeirim, məni bağışla!

14-15.12.03.

SEVƏNLƏR AYRILANDA

Yəqin məni başa düşər,
Sevən də, ayrılan da.
Mən özümdən ayrılıram,
Sevənlər ayrılanda.

Ürəyimdə göynəyirəm,
Qocalıram, köhnəlirəm.
Uşaq kimi kövrəlirəm,
Sevənlər ayrılanda.

Həyat sanki məzələnir,
Xatirələr çözülənir.
Dərdlərim də təzələnir,
Sevənlər ayrılanda.

Qəlbimi ovub didirəm,
Fikirə batıb gedirəm.
Dünyaya nifrət edirəm,
Sevənlər ayrılanda.

O sevgini sınıdıram,
Yazıqları qınadıram.
Məhəbbətə inanmıram,
Sevənlər ayrılarda.

Unutmağa çalışıram,
Ulduzlarla sayışıram.
Öz-özümle dalaşıram,
Sevənlər ayrılarda.

Əynimə qara geyirəm,
Qəlbimi didib yeyirəm.
Kimdir günahkar?
-deyirəm,
Sevənlər ayrılarda.

İnsanları pisləyirəm,
Üsyan etmək istəyirəm.
Mən, mən olmaq istəmirəm,
Sevənlər ayrılarda.

28.12.03.

MƏN İKİNİ SEVİRƏM...

Mən ikini sevirəm...
Ona görə yox ki,
Məktəbdə tez-tez mən iki alardım.
İkini sevirəm
ona görə ki,
Səninlə çox vaxtı mən
ikilikdə qalardım.
Sevmədim heç zaman üçüncüləri,
Bircə üçüncümüz dənizdən başqa.
Sonunda dəniz də vəfasız çıxdı,
Sərintək,
səninlə dəniz baş-başa.

Yenə də sən, dəniz-
iki vəfasız.
Yenə də ikini sevməli oldum.
Bilə-bilə ki, siz vəfasızsınız,
Mən sizə qəlbimi verməli oldum.

Sən mənim sevdiiyim,
Dəniz şahidim.
Məni soydurdunuz
Zahidlər kimi.
Dəniz də,
nədənsə, susudu,
dinmədi,
Məhkəmədə susan şahidlər kimi.

Biz dənizə gedəndə də
Susurdu dəniz.
Sanki,
qulaq asırdı sözlərimizə.
Gecənin zülmətli vahiməsini,
Elə bil, içinə qısırdı dəniz,
Gəl-gəl söyləyirdi o sular bizə.

Ya mən,
Yoxsa ki, siz gəldiniz gözə?
İndi də siz-
iki vəfasız,
Sən özün kimi,
Dəniz də şahid tək
durmadı üzə.

Indisə ikimiz,
Baxışırıq uzaqdan,
Bir ürək peşmandı,
 birisə dindi.
Sən susdun,
 səninlə susdu o dəniz,
Hərdən
 susmağı da sevirəm indi .

23.05.2002

INSANLAR, SİZİNÇÜN YANMIŞAM HƏRDƏN...

Insanlar, sizinçün yanmışam hərdən,
Alovu görünməz, közü görünməz.
Saçlarım bu yaşda ağarıb dərdədən,
Qoca öyünsə də, cavan öyünməz.

Insanlar, sizinçün yanmışam hərdən,
Mənim alovuma su səpmədiniz.
Vardı aranızda «su gətirənlər»,
Onlara, nədənsə, yol vermədiniz.

Insanlar, sizinçün yanmışam hərdən,
Mənim bu halıma yanan oldumu?
Bir vaxt cinayətlər danışan kimi,
Yalan həqiqəti
 danan oldumu?

Insanlar, sizinçün yanmışam hərdən,
Niyə görə-görə odda yanırsınız?!
Niyə, əvvəlcədən bildiyimizi,
Peşiman olandan sonra qanırsınız?!

Insanlar, sizinçün yanmışam hərdən,
Alovu görünməz, közü görünməz.
Saçlarım bu yaşda ağarıb dərddən,
Qoca öyünsə də, cavan öyünməz.

23.05.2002.

SƏNİNÇÜN GƏTİRMİŞƏM...

Bu güllərin ətri sənə tanış gələr,
Al qoxula, al xatırla o günləri.
Bizim nakam sevgimizdən xatirə tək,
Mən səninçün gətirmişəm bu gülləri.

Həmin bağdan dərilmişdir bu tər çiçək,
Orda sözlər danışmışdıq ətək-ətək.
Bu sevginin tək, yeganə şahidi tək,
Mən səninçün gətirmişəm bu gülləri.

Sən gülərək ağlatmışdın, ağla, güldür,
Bu sən sevən-al qırmızı qızıl güldür...
Ya get bəslə, ya at getsin, ya da öldür,
Mən səninçün gətirmişəm bu gülləri.

Bu güllər tək gülə dönüb yanan ürək,
Budur neçə günahını yuyan ürək.
Bu güllərdir «bir vəfasız» qıyan ürək,
Mən səninçün gətirmişəm bu gülləri.

Qaytar geri itirdiyin illərimi,
Danış yenə şirin-şəkər dillərini.
Gəl barışaq, uzat mənə əllərini,
Al, səninçün gətirmişəm bu gülləri.

25.02.-04.

09.03.04

ANASIZLARA

Anası qızının saçın sığallar,
Gəlin köçürəndə sevincdən ağlar.
Anası olmazsa neyləyir yadlar?
Hər halda qəm qalır anasızlara.

Ananı körpə də, gənc də itirir,
Görən o şəxslərə kim əl yetirir?
İlahi bəxt niyə belə gətirir?
Uşaq da söz atır anasızlara.

Hər kəs öz dərini açır anaya,
Niyə anasızlar olur lal qaya?
Dərdim sığışmayır qoca dünyaya,
De, kim nəzər salır anasızlara?!

Çiçəksiz bir bağda bülbül də qalmaz,
Hər gülü bülbüllər öz gülü sanmaz...
Bilirəm, hər nadan bu sözü anmaz,
Bu sözlər tez çatır anasızlara.

Mənim özümə də, hər bir insana,
Həyatı bəxş edən anadır, ana.
Acı söz ki, vardır, getsən hayana,
Ox kimi tez batır anasızlara.

Natiqi eşitsə bu millət, bu xalq:
-Tanrı yazısından olmayır qaçmaq.
Ömür bazarından bəxşiş olaraq,
Həyat da qəm alır anasızlara.

1997, fevral

BİLƏYDİM

Bu gecə bir ixtiyarım olaydı,
Küsənləri barışdırı biləydim.
İlahidən bir möcüzə alaydım,
Susanları danışdırı biləydim.

Bu dünya da bircə qeydə qalmadı,
Dərdli oldum, bəxtim məni anmadı.
Neçə ocaq ümüd qırıb yanmadı,
Mən onları alışıdır biləydim.

Bu arzular çin olsaydı, nolardı?!
Bu dünyaya, bəlkə sevinc dolardı.
Məhz bu gecə, Natiq, başqa olardı,
O saçları qarışıdır biləydim!

20.03.03

BU DÜNYA

Əgər, bu dünyaya dastanlar desən,
Mənimçün hələ ki, boydu bu dünya.
Kiminə bir kiçik şeir də deyil,
Kimə yas, kiminə toydu bu dünya.

Bilməzdim, bu yolu gedəcəyimi,
Bilməzdim, bu qədər seəcəyimi...
Mən deyə bilmədim deyəcəyimi,
Sözümü dilimdə qoydu bu dünya.

Nə isə, bu eşqə mən belə gəldim,
Öləndə də kaş bu yolda öləydim!
Natiq, mən ölsəm də, təki görəydim,
Əzab verməyindən doydu bu dünya.

05.04.03.

MƏN Mİ SOYUQLAŞDIM...

BAĞIŞLA

Əksim donub həkk olacaq,
Gözlərinin qarasında.
Gözün məni axtaracaq,
Dostlarımın arasında.
Axtaracaq,
Tapmayacaq.
Tapmayanda bağışla.

Yuxuna da gələcəyəm,
Kipriyinə şəh düşəcəm.
Mən yadına düşəcəyəm,
Ruhun ərşə çəkiləcəm.
O gecəni sübhə kimi
Yatmayanda bağışla.

Məhəbbətsiz qalacaqsan,
Ehtiyacın çoxalacaq.
Ünvanıma qaçacaqsan,
Məndən haray çıxmayacaq.
Əlin mənə, səsin mənə,
Çatmayanda bağışla.

Gün gələcək, saxla yadda,
Özündən də dönəcəksən.
Unutmaqçün məni hətta,
Ürəyindən küsəcəksən.
O ürəyi,
küsüb məni
atmayanda bağışla.

Yaşadıqca peşmanlığı,
Elə bilmə bilməyəcəm.
Sən istədin ayrılığı,
Bilirsən ki, gəlməyəcəm.
Gözün yenə axtaracaq...
Axtaracaq, tapmayacaq.
Tapmayanda bağışla...

4-5/04/05. Moskva

**MƏN SƏNİ SEVMİRDİM
SEVDİRDİN ÖZÜN**

Bir yay çox qərribə bir hissə doldum,
Bir payız qəlbimin əmini oldum.
Bilmədim heç sənə necə vuruldum,
Təsadüf deməzdim, söyləsəm düzün,
Mən səni sevmirdim,
sevdirdin özün.

Tale yolumuzu üz-üzə saldı,
O xoş təbəssümün üzümdə qaldı.
Baxdın, bir baxışın qəlbimi aldı,
Gözümün əksinə həkk oldu gözün,
Mən səni sevmirdim,
sevdirdin özün.

Sən şirin satmadın özünü gözə,
Bəlkə sevəmməzdim, gülsəydin üzə.
Gördüm, tab etmədin bir kəlmə sözə,
Utandın, utandı, qızardı üzün,
Mən səni sevmirdim,
sevdirdin özün.

Sən bir ürək qurdun ürəklər üstə,
Şeh oldun, süzöldün çiçəklər üstə.
Tək səni dilədim, diləklər üstə,
Bir gündə bir arzum adladı yüzün,
Mən səni sevmirdim,
sevdirdin özün.

Qorxdum gecikməkdən bir az tələsdim,
Döndüm ruzigara, üstündə əsdim.
Bir cavab istədim, yolunu kəsdim,
Titrədi dodağın, titrədi sözün,
Mən səni sevmirdim,
sevdirdin özün.

Gəldi bir xoş bahar, «vaxtdı» söylədim,
Nə imiş günahım, axı neylədim?!
Yalvardım Tanrıya, dua eylədim,
Ayırdı O bizi, dedi ki, -«dözün»,
Mən səni sevmirdim,
sevdirdin özün.

Moskva, 2005-ci il, 18-19 aprel.

SƏN PROSTA QIYAMƏTSƏN

Zarəfatyana

Soruşursan,
Əgər desəm,
Bəlkə də heç inciməzsən...
Mənim üçün, bilirsən sən,
Həm günah, həm ədalətsən!
Sən prosta qiyamətsən!

O gün ki, rast gəldim sənə,
Şirin uyğu verdin mənə.
Oyana bilmirəm hələ,
Elə özün bir qəflətsən,
Sən prosta qiyamətsən!

Sola döndüm, dedin sağa,
Yollarımı saldın dağa.
Başdan tutmuş, ta ayağa,
Sən xətasən, cinayətsən,
Sən prosta qiyamətsən!

Neyləmişdim?!
«İndi yaxşı,
Başıma salım hansı daşı?!»
Addımbaşı, kəlməbaşı,
Sən gileysən, şikayətsən,
Sən prosta qiyamətsən!

Bir dağ da var, çox uzaqda...
«Cənnət bağı» var o dağda.
Sən mənimçün həmin bağda,
Bir doyulmaz ziyafətsən,
Sən prosta qiyamətsən!

Axşam gördüm, gündüz andım,
Uşaq kimi tumarlandım.
Əzabınla xumarlandım,
Həm zəhərsən, həm şərbətsən,
Sən prosta qiyamətsən!

Ümüd yeri qoy sabaha,
Naz bu qədər olmaz baha...
Zarafatdı, incimə ha,
Sən mənimçün elə sənsən,
Sən prosta qiyamətsən!

2005-ci ilin may ayı, Moskva.

QƏRİBƏ ADƏT

Sonra sənə deyəcəyəm, nədir bu,
Çox qəribə bir adətim var mənim.
Sənsiz, sənli xəyallara nədənsə,
Hərdən dərin səyahətim var mənim.

İndi sənsiz bir xəyalım, bir neyim,
Gəl, günümü qara eylə, ağ geyim.
Hər sözümə zəhirmar de,-«can» deyim,

Hərdən belə ədalətim var mənim.
Bu ayrılıq ömrümüzdən pay alıb,
Bu həsrətin sonuna da az qalıb.
Dişləmişdin dodağımı, xal salıb,
Sənnən ayrı ədavətim var mənim.

İndi yəqin, nə gündəyəm deyirsən,
Həsrətinlə nə çəkirəm, bilirsən.
Hərdən-birdən yuxuma da gəlirsən,
Deyərdim, bir səadətim var mənim.

Ürəyimi özüm verdim, səndə var,
İstəyirsən ruhumu da al, qopar.
Gərəkdirsə ömrümü də gəl apar,
Sənə belə səxavətim var mənim.

Od vurasan, mən oduna qalanam,
Pərvanə tək başına hey dolanam.
Yığb-yığb birdən heyif alanam,
Xoşagəlməz bir adətim var mənim,
Çox qərribə bir adətim var mənim.

2005-ci il may ayının axırı, Moskva.

GÜVƏNMƏ

Keçən keçdi, özün də bir fikirləş,
Sabaha bax, ötən çağa güvənmə...
Tale sənə yol verəndə, bir əlləş,
«Bəxtədi»- deyib «olacağı» güvənmə.

Bəzən çay da axarından qalarmış,
Tək əl, əldən tutduğunu salarmış.
Tutduğundan cüt əlli tut, a batmış,
Solun da var, təkcə sağa güvənmə.

Şərt deyil ki, hərə bir bənd düzəldə,
Bir mənə gəz sözü sözə düzəndə.
Namərd səni yaxalayar düzəndə,
Ehtiyat gör, tin-bucağa güvənmə.

Elə bilmə az yaşı var dünyanın,
Enişi var, yoxuşu var dünyanın.
Tufanı var, yağışı var dünyanın,
Çördən-çöpdən var ocağa güvənmə.

Yaxşı baxsan, yaxşı bəhrə verər bağ,
Bəhrəsinin arxasınca özün qalx.
Oturduğun budağa da yaxşı bax,
Çürük olar, hər budağa güvənmə.

Yaxın olub «qonaq», «Allah» sözünə,
Baxanda bil, naxələfin gözünə.
Çox da , süfrən açıq olub üzünə,
İnsan deyib, hər qonağa güvənmə.

Bu həyatdı, haqq yolunda olginan,
Bacarırsan sən də bir iz qoyginan.
Duyduğunu ürəyinlə duyginan,
Xoş gələndə səs qulağa, güvənmə.

Sənin dünyanın əməlidir, işindir,
Dünya malı sənə qalan deyildir.
Deyəcəyin sözü bir an düşün bir,
Sözü deyib, dil-dodağa güvənmə.

Sanma asan yaxın olur uzaqlar,
Məhrəmlidi, naməhrəmdi ocaqlar.
Aldatmasın səni isti qucaqlar,
Zatı da var, hər qucağa güvənmə.

Doğru sözdü: söz üstünü söz örtür,
Yerisə de, yer deyilsə söz ötür.
Atalardan, babalardan gör-götür,
Qabındakı qanacağa güvənmə.

Atalar söz deməyiblər nahaqdan,
Çox olanda üstün olur şər haqdan.
Bunu demək istəyirdim bayaqdan,
«Yağa bilər hər bir dağa güvənmə».

Az yaşayıb, çox bəlalər çəkmişəm,
Bir sözüm var, bunu sonluq seçmişəm.
Natiq, səni bəd ayaqda görmüşəm,
Keçməz deyib, hər xoş çağa güvənmə.
11-12 iyun, Moskva, 2005-ci il.

YADINDAMI?!

Yadındamı?!
Uşaq idik...
Oynayardıq bir bağçada.
Aramızda az fərq vardı,
Ev qurmuşduq bir taxçada.

Ev deyərdik evciklərə,
Amma orda qalmayırdıq.
Bu oyunlar böyüdükcə,
Böyüyürdük...
Anlayırdıq...

Böyüdükcə, anladıqca,
Böyüyürdü hisslərimiz.
O hisslərlə oynadıqca,
Titrəyirdi dizlərimiz...

Yadımdamı,
Bir dəfə mən,
Səni yaman haxlamışdım?!
Sözüm vardı, deyəcəkdim,
Dedin –«demə»,
anlamışdın.

Anladığca,
bu görüşlər,
Gizlənməyə başlanırdı.
Gizli-gizli görüşlərdə,
«İlk məhəbbət»yaşanırdı...

Deyirdilər: «İlk məhəbbət,
Qismət olmur heç bir kəsə».
Deyirdik: Yox, «ola bilməz»,
İnanmırdıq buna nəşə...

Yadımdamı,
o «son görüş?!»
Məni tənha qoydun orda.
Daha orda oynamadım,
Sən bir ürək oydun orda.

Bürüdükcə qəhər məni,
Üz tuturdum qəlinliyə.
Gəlincikdən heç doymamış,
Meyl etdin sən, gəlinliyə.

İndi sən kim, indi mən kim,
Heç o vaxtdan danışmırıq.
Uşaq vaxtı barışardıq,
İndi nəşə barışmırıq.

Sanma hələ qəm çəkirəm,
Bu şeir, bir xatırlama...
Dedim,

sən də xatırla bir,
Ağırdırsa, xatırlama.
İstəyirsən xatırla bir,
İstəmirsən xatırlama.

13 iyun 2005-ci il. Moskva

QIZIL GÜL

Gülzar içrə gül tükənən vaxt idi,
Bir kol üstə vardı bir baş qızılgül.
O bağ özü bir sevgiyə taxt idi,
O sevgiyə oldu sirdaş qızılgül.

Bu az vaxta necə deyim qərinə,
Gəl özün var, bu vaxtın bu fərqi.ə.
Sən olmuşdun ona yaxın rəfiqə,
O sevgiyə məlhəm, dildaş qızılgül.

İndi kədər bürüyüb bu məkanı,
Unutdurma o arzunu, o kamı...
Gəl özün sanc o ələmli tikanı,
Bu ürəyə, indi birbaş, qızılgül.

Necə ki, sən bülbülü eşq çağında,
Qan etmişdin İskəndərin bağında.
Əlin vardır sənin «hicran dağında»,
Ey bivəfa, ürəyi daş qızıl gül...

Nədir yenə bürünmüşən al dona,
Bivəfəliq öyrətdinmi sən ona?!
Elə-belə çata bilməz bu sona,
Vallah, burda qallam çaş-baş qızılgül.

Daha nələr görməliyəm bu çağda,
Ürək dinir, sözüm donur dodaqda.
Gözüm yolda, yenə həməən bu bağda,
Oturmuşam qurub bardaş, qızılgül.

Danışsaydın bircə xəbər bilərdim,
Dünya tərsə fırlansaydı, nə dərdim.
Qalan ömrü sənə bəxşiş edərdim,
Qayıdaydım o cağa kaş, qızılgül!

15 iyun, 2005-ci il, Moskva.

NIYƏ?!

Niyə bu vaxtacan gəlmədim bura,
Niyə bu vaxtacan səni görmədim?!
Niyə bu saçların pərişan belə,
Niyə cürət edib onu hörmədim?!

Niyə isinişdin sən mənə belə?
Demə ki, doğmayıq,

gətirmə dilə.

Arxamca çox baxdın, mən bilə-bilə,
Fırlanıb geriye niyə dönmədim?!

Gözlər tuş gələndə donub da qaldım,
Özüm özümdən də hissimi dandım.
Sənin baxışından alışdım, yandım,
Mənə baxmayanda niyə sönmədim?!

Bir sözün halımı dəyişdi yaman,
Gör bir nə istədin, ey qaşı kaman!
Bu hissdən, duyğudan ayrılan zaman,
Mən niyə ölmədim, niyə ölmədim...

15 iyun, 2005-ci il, Moskva.

KAŞ

Bu küskün qəlbimi küsdürən gözəl,
Məni bir salamla dindirəydi kaş...
Məhəbbət deyilən əfsanə deyil,
O da, varlığını bildirəydi kaş...

Dindirdim, dinmədi...
buna nə deyək?!
Dilimdə əzbərdi təkcə bu dilək;
Həmişə könlümü ağladan fələk,
Məni də bir kərə güldürəydi kaş.

Gətirməz bir çarə, gəlsə yüzü də,
Keçmir, boğazımda qalıb sözü də.
Məni yandırdığı kimi, özü də ,
Su səpib yangını söndürəydi kaş...

Keçəydim bu dövrü zamanı qovub,
Görəydim mələklər çiyinimə qonub.
Əgər barışmırsa, cəlladım olub,
Məni sevə –sevə öldürəydi kaş!

22.06.05.Moskva.

GÖRMƏDİM MƏHƏBBƏT XOŞBƏXTLİK VERƏ...

Hansı məhəbbətdən danışım indi,
Başım daşdan-daşa dəyib min kərə.
Olmayan bir şeyə, necə deyim var?
Görmədim məhəbbət xoşbəxtlik verə...

Mən də bu yolların yolçusu oldum,
Mən də bu yollarda saraldım, soldum.
Tükəndi təqətim, o yerdə durdum,
Bir tərəf sal qaya, bir tərəf dəərə,

Görmədim məhəbbət xoşbəxtlik verə...
Amma sən, hələ ki, nə yaşındasan?
Düşün məhəbbəti sanma heç asan.
İstəməzdim, sən də sevib yanasan.
Qızıcığaz, gəl mənə sevmə boş yerə,
Görmədim məhəbbət xoşbəxtlik verə...

Bu yolun axırı aparır hara?
Dönmə bu mövzuya , meyl etmə ora.
Sənlə tanışdığım o gündən sora,
Qalxmışdım zirvəyə, çırpıldım yerə,
Görmədim məhəbbət xoşbəxtlik verə...

Bu məhəbbət çox oyunlar oynadı,
Qeysi Məcnun etdi, Kərəm də yandı.
Yazıq qəlbim çox çalışdı, usandı,
Başım daşdan – daşa dəydi min kərə,
Görmədim məhəbbət xoşbəxtlik verə...

28.06.2005-ci il. Moskva.

MƏNİM BİLDİYİM DİL...

Tanrımı bəxş etdi o gözü sənə?
Bitib-tükənməyən dərin elmdir.
Söz var özgə dildə desən, bilmərəm,
Mənim bildiyim dil o gözlərindir.

Dastanlar söyləyər göz gəlsə dilə,
Belə yayındırma sən bilə-bilə.
Mənə bircə kəlmə söz demə belə,
Dayan, o gözlərə bu göz əmindir,
Mənim bildiyim dil o gözlərindir.

Hər gözə göz deyib könül isinməz,
Ürək alışmasa, gözlər də dinməz.
Yox məni nəzərim aldada bilməz,
Niyə o gözlərin belə dərinidir?!
Mənim bildiyim dil o gözlərinidir.

Bəlkə, bu baxışdır mənimçün qalan,
Bu oğrun baxışdan qəlb olur talan.
Gözlər heç bir zaman söyləmir yalan,
Olsa da yalanın «o» sözlərinidir,
Mənim bildiyim dil o gözlərinidir.

Sözlər naxış-naxış, toxuya billəm,
Qəlbləri gözlərdən qoxuya billəm.
Keçirt ürəyindən, oxuya billəm,
Sanma bu mənimçün belə çətinidir,
Mənim bildiyim dil o gözlərinidir.

Mən belə bir günü vermərəm ilə,
Gözlərin qəlbimi gətirdi dilə.
Səni ürəyimə sevdiren belə,
Həm də şeytan-şeytan əməllərinidir,
Mənim bildiyim dil o gözlərinidir.

Düşünmə mən sənə hələ ki, yadam,
Səni bu limanda görməyə şadam.
Nə sən özgəsisən, nə mən yad adam,
O gözlər həm sənin , həm də mənimdir,
Mənim bildiyim dil o gözlərinidir.

07.07.2005. Moskva.

**OXUYA BİLMƏDİM
O MƏKTUBU MƏN...**

Bir məktub atmışdın yolumun üstə,
İlk dəfə yazmışdın o məktubu sən.
Nə deyim fələyin bu gərdisinə,
Oxuya bilmədim o məktubu mən.

Onu küləklərmi aldı əlimdən?
Onu fələklərmi aldı əlimdən?
Mənim diləklərimi aldı əlimdən,
Oxuya bilmədim o məktubu mən.

Görən nə yazmışdın, nə idi sözün?!
Bu necə baş verdi bilmədim özüm.
Darıxdı ürəyim, yol çəkdi gözüm,
Oxuya bilmədim o məktubu mən.

Bildim narahatsan, olmuşdu əyan,
Bəlkə, bu məktubdu bu eşqə həyan.
Tapdım, ha çalışdım, qoy edim bəyan,
Oxuya bilmədim o məktubu mən.

Şükür İlahinin mərhəmətinə...
Yuxumda yazmışdın məktubu mənə.
Oyandım, gözümü qapadım yenə,
Oxuya bilmədim o məktubu mən,
Oxuya bilmədim o məktubu mən.

10 iyul 2005-ci il.

Rusiya, Kolomna şəhəri.

ŞƏRQLİ QIZ

Şərqli qız, sən məndən nə istəyirsən?
Bu yolla ömrümə gələ bilməzsən.
Bəlkə gözlərimdən yağır sevgilər?
Sən sevgi qədrini bilə bilməzsən.

Məni ovundurmaz göbək rəqsləri,
Mən çox-çox görmüşəm belə dərsləri.
Odlu ehtirası, soyuq hissləri,
Mən tez-tez verirəm yelə, bilməzsən.

Şərqli qız, öyrətmə mənə özünü,
Sonra yığammazsan yoldan gözünü.
Sənə dediklərim, desəm düzünü,
Sözdü, yapışmayır dilə, bilməzsən.

Nə od vurmusan ki, axı nə yanımda?
Bu özgə baxışdı sənə, a canım.
Mənim gözlərimdə donub hicranım,
Sən bu göz yaşını silə, bilməzsən.

Şərqli qız, az fırlan sağım, solumda,
Əlin buzdu sanki, donub qolumda.
Bir cüt qaraca göz qalıb yolumda,
Burda günüm dönüb ilə, bilməzsən,
Çalışma, ömrümə gələ bilməzsən.

14.07.2005-ci il. Moskva

İÇİNDƏ...

Hər an yollarıma nur saçan səndin,
Sönüb şəfəqlərin tülün içində.
Sənin gəlinliyin...

- yox, dilim yanar,
-Ətir gizlənməmiş gülün içində.

De hara gedirsən qəlbini alıb?
-Səni kimsələrin bu günə salıb?
Yanıb qurtarmışam, kösövüm qalıb,
Hələm közərirəm külün içində.

Get-get, ayağını bürüməsin qəm,
Könlünün yarasını unutmusan sən.
Sənin hıçqırtını eşidirəm mən,
Bir belə səs-küyün, ünün içində.

Bəlkə anlamısan səhvini indi,
Keçdi, bu səhvin də yenə sənindi.
Get, sən bivəfasan, ürək əmindir,
Görürdüm bu günü dünün içində.

Gəl keç saymazyana sən bilə-bilə,
Gözləmə əllərim gözünü silə.
Bu bir gün mənimçün döndü yüz ilə,
Bir elə qocaldım günün içində.

14 iyul 2005-ci il. Moskva.

NAZ...

Yaman tez durmusan, tez oyanmısan,
Şəfəqlər ömrünə yaz paylayanda.
Məncə ön cərgədə sən dayanmısan,
Tanrı, gözəllik və naz paylayanda.

Elə bil toplayıb sənə veribdir,
Tanrım bu dünyanın bütün nazını.
Sənsiz yollarıma qar ələnibdir,
Gəl, gətir özünlə mənə yazını.

Nazın da gözəldir,
«bu qədər də yox»,
Yerişin, duruşun, gülüşün də naz.
Getdin boyun bükdüm,
Döndün, sevindim,
Dönürsən geriyə, gəlişində naz.

Ananımı öyrətdi bu nazı sənə?
Bir az da insafı yoxmuydu görən?!
Bax əgər qalıbsa al gətir yenə,
Nazı insafından çoxmuydu görən?!

Naz et bacardıqca, demə ki, gözlə,
Görmüşəm çoxunu, azını özüm.
Nazında bir çimdik insaf da gizlə,
Naz et, çəkəcəyəm nazını özüm...

*4 avqust, 2005 –ci il,
Moskva.*

PAYIZ AY PAYIZ...

Yenə addım - addım yaxınlaşırsan,
Bizdən uzaqlaşır yenə yay, payız!
İndi nədir məqsəd, nə istəyirsən,
Sən niyə gəlirsən payız, ay payız?!

Xəzan bir yol olar, bu ötmədimi?
Saraldı yarpaqlar, bu yetmədimi?
Gülləri soldurdun, bəs etmədimi?
Məndən nə istərsən payız, ay payız?!

Mən sənə ömrümü verən deyiləm,
Güldürmə, dərdlərə gülən deyiləm.
Soyuqdan, sazaqdan ölən deyiləm,
Qış gələr,
ölərsən, payız, ay payız.

Gəl fürsət sayma sən bu təkliyimi,
Hələ biçməmişəm öz əkdiyimi...
Həsərdən, hicrandan nə çəkdiyimi,
Sən hardan bilərsən, payız, ay payız?!

Bir səs qulağıma düşür ün kimi,
Keçəcək bu gün də, elə dün kimi.
Ötüşür fəsillər ömür, gün kimi,
Gəlmisən, gedərsən,
payız, ay payız!
2005-ci il, payız
Moskva,

**SƏNİ SORUŞMAĞA
QORXURAM YAMAN**

Hərdən zəng edirəm, qohuma, dostə,
Hal-əhval tuturam tapanda aman.
Kimsə söz açmayır nədənsə səndən,
Səni soruşmağa qorxuram yaman.

Qorxuram deyilən halıma dəyə,
Qorxuram ki, kimsə «bəd xəbər» deyə.
Hələ ki, bilmirəm, bilməyim deyə,
Səni soruşmağa qorxuram yaman.

Bəlkə səhlənkarlıq edirəm özüm?!
Vallah, yol çəkməkdən saralıb gözüm.
Dilimin ucundan qayıdır sözüm,

Səni soruşmağa qorxuram yaman.
Özümü dərdlərə alışdırıram,
Tez-tez yuxuları qarışdırıram.
Dilimi susmaqla barışdırıram,
Səni soruşmağa qorxuram yaman.

Ayrılıq yolların tez bürüyür çən,
Dəniz üzərində ilğımlanır qəm.
Nə vaxtsa, nədənsə qorxmamışam mən,
Səni soruşmağa qorxuram yaman.
Moskva, 2005, payız.

INDI...

Həmin buludlardı göy üzündəki,
Həmin hava deyil, alıram indi.
Həmin binalardı yer üzündəki,
Bu həmin ev deyil, qalıram indi.

Həmin təam deyil, çıxır aşımda,
Mən də qalmayıram həmin yaşımda.
Həmin arzulardı yaşar başımda,
Dərin xəyallara dalıram indi.

Daha saçlarımı ovur əllərim,
Elə bil küsübdü, o ilham pərim.
Bircə mənimlədi xatirələrim,
Həzin-həzin yada salıram indi.
2005, payız.
Kolomna,

ANA...

Can anam, bilirəm darıxdığımı,
Ömrüncə rahatlıq sən tapmadın heç.
Məni qürbət yorub, səni həsrətin,
Doyunca bir yuxu sən yatmadın heç.

Tez-tez qarış-quruş olur yuxular,
Burda lal-dinməzdi, soyuqdu sular.
Donub buz bağlayıb neçə arzular,
Deməzdim arzuna sən çatmadın heç.

Hələ o arzular dönməyib heçə,
Yatmadım sübhəcən mən həmin gecə.
-Tez qayıt, söylədin, -qayıdım necə,
Arxamca bir qırıq su atmadın heç.

Yox-yox giley deyil dediyim, yəni,
Su yuya bilməzdi həsrəti, qəmi.
Hərdən barmaqlıqlar sıxanda məni,
Yuxuna qərribə nəhs qatmadın heç?!

Can ana, bilirəm darıxdığımı,
Adım çəkiləndə karıxdığımı.
Laylan gül etmişdi ilk yastığımı,
Mən batdım güllərə, sən batmadın heç!

2005, dekabr.

Moskva, Vixino.K.P.Z.44.

BULUDLARI SEYR EDİRƏM...

Düşmüşəm yolun sağına,
Addım-addım hey gedirəm...
Qəmsiz məkan sorağında
Buludları seyr edirəm...

Yollarını azmış kimi,
Qış deyilmiş, yazmış kimi.
Çəkdiklərim azmış kimi,
Çəkə-çəkə meyl edirəm,
Buludları seyr edirəm.

Quşlar uçur dəstəsində,
Könül hicran xəstəsində.
Həzin nəغمə bəstəsində,
Səs yolumu ney edirəm,
Buludları seyr edirəm.

Baxış közərir sabaha,
Ucuzları allam baha.
Başım heç nə yığmır daha,
Öz-özümü key edirəm,
Buludları seyr edirəm.

Bilə-bilə səhv gedirəm,
Öz-özümü məhv edirəm.
Sözü çeynəyib-didirəm,
Misralara qeyd edirəm,
Buludları seyr edirəm.

13 dekabr, 2005.

Kolonna,

QAYITMALIYAM...

Yox, ey qürbət balı, şirin deyilsən,
Yurduma, elimə qayıtmalıyam.
Heç kəs, heç bir kəsin yerini verməz,
Mən də öz yerimə qayıtmalıyam.

Deməzdim bu hava mənə sərindir,
Burda çəkdiyim ah, daha dərindir.
Elin xeyri xeyrim, şəri şərimdir,
Xeyrimə, şərimə qayıtmalıyam.

Daha fikirlər də ilmə-ilmədi,
Kim bildi, anladı, kimi bilmədi.
Gəldim, ilham pərim uçub gəlmədi,
Yarımçıq şeirimə qayıtmalıyam.

18.12.05.

Kolonna.

YUXUMA GƏLMİŞDİN...

Yuxuma gəlmişdin, dünənki gecə,
Bilmədim yuxuma nə qatdı səni...
Üzündə bir giley, bir qəm var idi,
O qəm qucağına kim atdı səni?!

Nə gördün, nə duydu, andın sevgini,
Özün öz dilinlə dandın sevgini.
Bəlkə, şirin yuxu sandın sevgini,
Kim, şirin yuxundan oyatdı səni?!

Yollar müvəqqəti ayrıldı, getdi.
Nağıllar, dastanlar qəmləndi, bitdi.
Məni tələbəklik peşiman etdi,
Bəs nə öz yerindən oynatdı səni?!

Əridi heykələ bənzəyən buzlar,
Qəmdən xəbər verdi, bürcələr, ulduzlar.
Məni uyutmadı şəhərli qızlar,
Şəhərli oğlanlar aldatdı səni...

Şirin xatirələr qəm dadır indi,
Dəniz limanlarda baş qatır indi.
Səni xatirələr aldadır indi,
Kim sevdi, kim aldı, kim satdı səni?!

24 yanvar, 2006.

Kolonna.

MƏNMI SOYUQLAŞDIM

Bəlkə köməkliyi dəyəcək mənə,
Əlimi, üzümü yuyan əlimin...
Bəlkə hərarəti bəs edər mənə,
Ürək döyüntümü duyan əlimin...

Soyuqdur qəribə soyuq bir hava,
Sinəmin üstündə üşüyür əlim...
Bəlkə əlimdəndir soyuqqanlılıq,
Əlimdən qəlbimə döşüyür əlim...

Mənmi soyuqlaşdım,
qürbətmi soyuq?
Hardandı məndəki bu soyuq hisslər?
Sanki doğmalarım olmayıb mənim,
Yaxşılar heç yoxmuş,
nəyimdi pislər?

Axı kimsə gəlib səsləməyəcək,
Kimi gözləyirəm durub belə mən?
Əlini qəlbinin üstünə qoymuş,
Bir buz heykəliyəm bəlkə elə mən?

Mənmi soyuqlaşdım,
qürbətmi soyuq?
Özüm-özümə də yad görünürəm
Can-candan ayırılır, ürək-ürəkdən,
Bəlkə, kimlərəsə şad görünürəm...

2006. dekabr, Moskva.

GƏL BARIŞAQ...

Gör nə vaxtdır ayrılmışam,
Torpağımdan elimdən.
Gör nə vaxtdır ayrılmışam,
Öz sözümdən, dilimdən...
Gəl barışaq sözüm mənim,
Gəl barışaq ilham pərim...

Nədir yenə incimisen,
Uzaq düşüb ülviyyətim...
Bəsdir, daha dincəlmisen,
Qoy oyansın şeyriyyətim,
Gəl barışaq təbim mənim,
Gəl barışaq ilham pərim.

Gəl-gəl, uzat əllərini,
Qovaq getsin duman, sisi.
Səndən ayrı koram sanki,
Ayırmıram yaxşı, pisi.
Gəl ey nurum, gözüm mənim,
Gəl barışaq ilham pərim.

Küsmüsənsə, gəl barışaq,
Yatmışamsa, gəl, oyanım.
Gəl, gizlicə hey danışaq,
Sən olmusan tək hayanım.
Zəif vurur nəbzim mənim,
Gəl barışaq ilham pərim.

Bu nə sevgi, nə həsrətdir,
Hey susan bir lal diləm mən.
Öz-özümə yad gəlirəm,
Səndən ayrı heç kiməm mən.
Gəl barışaq özüm mənim,
Gəl barışaq ilham pərim.

2007-ci il, yanvar.

Moskva.

BİR QIZI TANIDIM...

BİLMƏDİM

Uzun zaman oldu, gözlədin yəqin,
Tutuldu ayağım, gələ bilmədim.
Bircə yadımdadır deyilən ilk söz,
Sonra nələr olmuş bilə bilmədim .

Dedilər: özgəyə nişanlanmısan ,
Yada könül verib , könül almısan.
Səni təbrik etmək olmadı asan ,
Sənin sevincini bölə bilmədim .

Yəqin bacarmadım gələk üz-üzə,
Axı necə baxım bir də o gözə?
Başım da, əlim də bağlandı dizə,
Gözümün yaşını silə bilmədim.

Bəlkə bu yalandır,sən o qızımısan?
Yoxsa yanılmısan, yolu azımısan ?
İnana bilmirəm , vəfasızımısan?
Mən səni əzəldən belə bilmədim .

İndi də təsadüf təqvimə baxdım,
Bu gün ad günündür, yaman darıxdım.
İstədim ki, gedəm, qəfil karıxdım,
Səni əvvəlki tək, elə, bilmədim.

Daha niyə məni çağırıbmısan sən,
Yoxsa bu dərdləri az sanmısan sən?
Ömrümə elə bir qəm salmısan sən,
Günüm dönəcəkmiş ilə, bilmədim.

Gör nələr dəyişdi, gör nələr oldu,
Natiq, ömür daha,bil, hədər oldu,
Allahdanmı oldu, bəndədən oldu?
Niyə belə oldu, niyə, bilmədim?!

14 oktyabr 1999-cı il.

MƏNİ

Daha sənə mən nə deyim ,
Sən düşəsən başa məni?!
Gəl gir mənim taleyimə ,
Bircə günlük yaşa məni.

Bu sözlərim aman deyil ,
Yolun da heç duman deyil.
Mənim ömrüm roman deyil,
Oxuyub çıx başa məni.

Qəm Natiqi devirəcək,
Bəlkə qəlbin sevinəcək.
Axır dərdin çevirəcək,
Məzar adlı daşa məni.

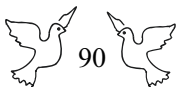
24 oktyabr 1999-cı il.

AXI

Mənim vəfasızım, qədir bilməzəm,
Məhəbbət qədrini bilmədin axı.
Hələ gözləyirəm, səhər açılır,
Daha görüşümə gəlmədin axı?!

Demək ,vəfan yoxmuş,
sözün düzündə,
Mən bunu duymuşdum, dansan özün də.
Həmişə bir kədər vardı üzündə,
Ürəkdən danışib-gülmədin axı.

Hələ də çəkirsən dağ üstə dağlar,
İnan ki, dözməzdi bu dağa dağlar.
Getdin özgəsinə, mən qaldım ağlar,
Axan göz yaşımı silmədin axı.

Duymadın qəlbimi, bu «eşq» sözünü,
Özgədən diləndin, yumub gözüünü.
Özgə ayağına saldın özünü,
Sən səni sevəni sevmədin axı.

Danışma vəfadən, gətirmə dilə,
Öz alın yazından döndün sən belə.
Natiq həsrətinlə yaşayır hələ,
Sən öz taleyini seçmədin axı.

25 oktyabr 1999-cu il.

DİNMƏRƏM ARTIQ!

Qoy yollarda qalsın gözlərin daha,
Sənin görüşünə gəlməyəm artıq.
Yalvarsan, lap belə ölsən mənimçün,
Sən tək vəfasız sevməyəm artıq.

Bilmirəm, nə üçün mən yanılırdım,
Səni çox sevirdim, çox inanırdım.
Səni qəlb sirdaşım, canım sanırdım,
Heç adi tanışım bilməyəm artıq.

Üzdə yalan gülüb-danışsan da sən,
Məni məhv etməyə çalışsan da sən,
Natiqin qəlbiylə barışsan da sən,
Dilimi lal edib, dinməyəm artıq!

1 noyabr 1999-cu il.

KAŞ YANIMDA SƏN OLAYDIN BU GECƏ!

Yenə yaman çox darıxır ürəyim,
Ürəyimi sən alaydın bu gecə.
Sənin üçün bax budur son diləyim,
Kaş yanımda sən olaydın bu gecə.

Mələk kimi lap göylərdən enəydin,
Möcüzəli xatirəyə dönəydin.
Sən bu sənsiz otağıma gələydin,
Kaş yanımda sən olaydın bu gecə.

Dəyişəydin özünlə bu kədəri,
Yox edəydin bu möhnəti, qəhəri.
Yenə birgə açaydıq biz səhəri,
Kaş yanımda sən olaydın bu gecə.

Həqiqətə çevriləydi dönüşün,
Qulağıma gələ şeytan gülüşün.
Dodağıma toxunaydı öpüşün,
Kaş yanımda sən olaydın bu gecə.

Bir də səni qollarıma alaydım,
Saçlarının qoxusunu duyaydım,
Bir gecəlik sinənə baş qoyaydım,
Kaş yanımda sən olaydın bu gecə.

De hardasan, əvəzinə qəm artır,
Səni sevən həsrətinlə bir yatır.
Yuxum qaçır, yuxular da naz satır,
Kaş yanımda sən olaydın bu gecə.

Əcəl kimi sən ruhuma dolaydın,
Gedərsənsə canımı da alaydın.
Ya da, daim Natiq ilə qalaydın.
Kaş yanımda sən olaydın bu gecə.
25 yanvar 2000-ci il.

MƏN NİYƏ YAŞAYIB, XATİRƏ ETDİM?!

Səninlə bərabər ötən günləri,
Sevinclə daşıyıb, xatirə etdim?!
İndi də heç rahat buraxmır məni,
Mən niyə yaşayıb, xatirə etdim?!

Mən görə bilmədim görəcəyimi,
Tanrı da vermədi tez əcəlimi.
Dilimdə qoymadı deyəcəyimi,
Mən niyə yaşayıb, xatirə etdim?!

Bu nə giley deyil, nə nazım deyil,
Sevinc qismət olmaz, qəm azım deyil.
Belə yazı olmaz, bu yazım deyil,
Mən niyə yaşayıb, xatirə etdim?!

İndi deyin çarə bu fəqirə siz,
Unutmaq da olmur, bu ki çarəsiz.
Yaşaya bilmədim xatirələrsiz,
Mən niyə yaşayıb xatirə etdim?!

Natiqəm deməyə peşiman oldum,
Sevrək, sevməyə peşiman oldum.
Dünyaya gəlməyə peşiman oldum,
Mən niyə yaşayıb xatirə etdim?!

15 fevral 2000-ci il.

DAHA HƏYAT MƏNİM NƏYİMƏ GƏRƏK

Oturub özümü düşünürəm mən,
Dünyadan sevinc yox, qəmi nə gərək?!
Həyat mənasızsa bu gündən belə,
Daha həyat mənim nəyimə gərək?!

İçimdə bulud tək dolacağamsa,
Mən də gül sayağı solacağamsa,
Sənsiz bu həyatda qalacağamsa,
Daha həyat mənim nəyimə gərək?

Yox oldu səmadən, söndü ulduzum,
Qaldı ürəyimdə mənim, a quzum,
Həm ilk, həm son arzum, ən böyük arzum,
Daha həyat mənim nəyimə gərək?

Mənə, bu həvəsdi sənəcək, demə,
Səni bir özgəsi sevəcək, demə.
Mənə xoş günlərin gələcək, demə,
Daha həyat mənim nəyimə gərək?!

Xoş günlər ötüşdü, deyildi sənsiz,
Qəlb necə döyünsün, de indi sənsiz?
Adıma «qara gün» deyildi sənsiz,
Daha həyat mənim nəyimə gərək?!

Sonu ki, əzəldən göründü gözə,
Daha nə ehtiyac duaya, sözə...
Həyat ki, ayrılıq bəxş etdi bizə,
Daha həyat mənim nəyimə gərək?!

20 fevral 2000-ci il.

ÖLÜM, YA QALIM?

Bilmirəm nə üçün sevmişəm səni,
Gül solar, tikanı solmayacaqmış!
Təsəlli edərdim ötən günləri,
Demə bircə anı donmayacaqmış!

Elə bil tənhayam Yer üzərində,
Bildim ki, yalanmış o sözlərin də.
Həyatı gördüyüm o gözlərin də,
Bu gün ayrılanda dolmayacaqmış!

Eşqin –«dar ağacı», çəkildim tarım,
Bilmirəm mən indi «ölüm, ya qalım?»
Əbədi sevdiyim, sevgili yarım,
Natiqə heç qismət olmayacaqmış!

2 mart 2000-ci il.

AXTARIR

Yəqin yenə sənsən xəbəri gələn,
Eşitdim bir gözəl məni axtarır.
Dedim, görən yenə nə olub sənə,
Bu xoş günlərində qəmi axtarır.

Çalış xatirəndən eylə məni tərk,
Unut, unutduğun məhəbbətim tək.
O mənim qəlbimdir səni sevib tək,
Həm səndə qalıbdır, həmi axtarır.

Sanma sən gedəli soyumuşam mən,
Həsrət vaxtsız salıb saçlarıma dən.
İnan, bu göylərdə olmasan da sən,
Gözüm tapır səni, yəni axtarır.

Bu ürək sirridir; sevdim mən səni...
Yağdırdın başıma leysan tək qəmi.
Bu leysan yağışı çox azmış kimi,
Ürəyim qar, duman, çəni axtarır.

Xoş olar, səninçün canımdan keçəm,
Sən yoxsan yanımda elə bil, heçəm.
Gündüzüm il olur, ötüşmür gecəm,
Ömrümün hər anı səni axtarır.

18 iyun 2000-ci il.

MƏN!

Demək, son görüşdür, bu qısa görüş,
Görən, bir də səni görəcəyəm mən?
Daha görməsəm də, unutma, səni,
Bütün ömrüm boyu sevəcəyəm mən.

Düşünmə sən məni xəyala dalıb,
Özgəni adımla çağırma yanıb.
Sən hara getsən də qəlbin ki, qalıb,
Sənin hər anını biləcəyəm mən.

Sanma bitdi hər şey, ötənlər sayaq,
Yada sal, ruhum var eşqimə dayaq.
Bilsəm ki, ölүmdü, inan, uçaraq,
Sənin görüşünə gələcəyəm mən.

Əzab ver, qoy çəkim min ahı sənsiz,
Günahsa, daşıyım günahı sənsiz.
Düşünə bilmirəm sabahı sənsiz,
Deyəsən, doğrudan öləcəyəm mən.

Ölsəm, sən sevin ki, sevincə dəyər,
Bilirsən ki, Natiq düz sözü deyər,
Məzarım üstündə ağlasan əgər,
Sənə məzarımdan güləcəyəm mən!
20 iyun 2000-ci il.

İNDİ!

Bir həyətdə toy səsi var, yəqin ki,
Birində qəm yeli çağlayır indi.
Bir gözəl bir evə gəlin köçür, of!
Bir əsgər içində ağlayır indi.

Bir gündə dəyişir demə yazı, bəxt,
Bir vaxt xoşbəxt idim, bu günsə bədbəxt,
Sən demə gün gəlir uçurulur təxt,
Fələk sağa,sola baxmayır indi.

Demək toy günüdür bu gün o eldə,
Nələr qoyub gəldim asılı teldən.
Tabım yox bu dərdi söyləyəm dildə,
Tanrı gör necə qəlb dağlayır indi.

Əlim də zülm ilə yazır bu şeiri,
Qəlbim heç özü də dönmədi geri.
Ürəyim partlayır,
ağlamaq yeri,
Zavallı göz yaşım axmayır indi.

Necə o vəfasız almış o qəlbi?
Bəlkə də çöllərə atmış o qəlbi.
Kim bilir, bəlkə də yatmış o qəlbi,
Natiqdən xatirə saxlayır indi!
15 iyul 2000-ci il.

GÜLÜM!

Dünən mənim hələ sevdiyim idin,
Bu gün özgəsinin yarısan, gülüm.
Bağbanın mən oldum bəslədim özüm,
Bu gün özgə bağın barısan, gülüm.

Bu şeiri səninçün bir əsgər yazmış,
Neyləyək, tanrımız beləcə yazmış.
Qanadları sınımış, ürəyi yanmış,
Can verən pərvanə narısan, gülüm.

Bəs bu soyuq nədir üşüdür məni?
Qəlbimi yıxmadı dünyanın qəmi,
O ağ gəlinlikdə sanıram səni,
Uca dağ başının qarısan, gülüm!
15 iyul 2000-ci il.

MƏHƏBBƏT ŞAİRİ DEMƏYİN MƏNƏ...

Məhəbbət şairi deməyin mənə,
Məni məhəbbətim şair etmədi!
Sadəcə mövzuya çevrildi qədim,
Arzular puç oldu, axıb getmədi.

Mənim də qismətim beləymiş demə,
Bu taleh dediyim, fəlakmiş demə.
Dünyanın hər işi kələymiş demə,
Hələ heç bununla həyat bitmədi.

Gəldim bu dərdlərin əlindən zara,
Natiq düşdü sanki dumana, qara.
Sonda canımdan çox sevdiyim yara,
Neyləyim, neyləyim əlim yetmədi?!
16 noyabr 2002-ci il.

BİR VAXT...

Bir vaxt bu yerləri qoşa gəzərdik,
Ayaq izlərimiz qalıbdı burda.
Kimi, mənim kimi bədbəxtliyini,
Kimisi xoşbəxtlik tapıbdı burda.

İndi səssiz-səssiz keçirəm burdan,
Dalğalar üzümə sualla baxır.
Bir vaxt bu dənizə düşən göz yaşım,
İndi də çarəsiz qəlbimə axır.

Hara getdiyimi bilmirəm yenə,
Bir vaxt sevincimdən, indi qəmimdən.
Sanki, həyatımı itirmişəm mən,
Hardasa burada salıb əlimdən.

Hansısa bir qüvvə tutub əlimdən,
Çəkir yenə məni tənhalığıma.
Axı bu dərdlərdə nə görmüşəm mən,
Gedirəm baş-başa tənhalığımla?!

Sanki, ovsunlanıb sehirlənmişəm,
Əl çəkə bilmirəm bu inadımdan.
Bəlkə, ürəyimi qoparım atım,
Bəlkə, silə billəm onu yadımdan?!

Sən demə rəyaya çevirib onu,
Bu eşq yuxusundan gec ayrılmışam.
Demə bu, gəncliyin bir eşq oyunu,
Gör mən bu yuxuda necə yatmışam?!

Natiq, bu dünyanın adəti budur,
Bir gün gələn, bir gün köçüb gedəcək.
Bu yanan qəlbəki suallara o,
Bəlkə, o dünyada cavab verəcək?!

4 yanvar 2002-ci il.

AYRILIĞA CAN ATAN QIZ

Ayrılığa can atan qız,
Niyə belə saralmısan?!
Məni quru budaq etdin,
Özün gül kimi solmusan.

Ayrılığa tələsirdin,
Payız yeli tək əsirdin,
Gah küsür, gah şərt kəsirdin,
Arzumu qəlbə qoymusan.

Ayrıldıq, de, nə tapdın ki?
Özünü oda atdın ki...
Ay batan kimi batdın ki,
Mənim günəşim olmusan.

Ayrılığa can atırdın,
Baharıma qar yağdırdın.
Sevgisiz çay tək axırdın,
Sevib bulud tək dolmusan.

Ayrılığı sevən səndin,
Baş götürüb gedən səndin,
Min bəhanə edən səndin,
Bəhanəsizmi qalmısan?

Ayrılığı sən aradın...
Tez-tez qonağım olardın,
Qolumda yatıb qalardın,
Gör, yuxudan ayılmısan?

11 mart 2002-ci il.

MƏNƏM!

Hərdən bir fırlanıb geriyə baxsan,
Arxanca dolaşan kölgən də mənəm.
Səni hələ sevən, əbədi sevən,
Lap sənin yolunda ölsəm də, mənəm!

Necə qaçacaqsan mənim əlimdən,
Gəlib saçlarıma düşmüşsən dən-dən.
Qəflətən bir gecə diksinib səsdən,
Kolluqda bir ilan görsən də, mənəm!

Ruh olub düşmüşəm arxanca sənin,
Sən mənə qənimsən, mən sənə qənim.
Gedib özgəsinə olsan da gəlin,
Pərvanən, şam kimi sönsən də, mənəm!

Axtarıb taparam səni nə etsən,
Mən itkin düşərəm sən gözdən itсэн.
Əgər əcəl gəlsə, dünyadan getsən,
Sənlə birgə ölən, köksündə, mənəm!

Yandırır göyləri bu eşqin ahı,
Nə sən lal olmuşdun, nə mən kor axı.
İndi adət edən başa vurmağı,
Natiq, öz əlində ölsən də, mənəm!

24 mart 2002-ci il.

İKİ DƏFƏ ÖLƏRSƏN!

O qurumuş çiçəkləri atma sən,
Peşman olub sən o gülə dönərsən.
Onlar bizim son görüşdən yadigar,
O güllərlə göz yaşını silərsən.

Yandırma ki, məktub adlı xatirəm,
Qoy yaşasın, yaşadacaq bilirəm.
Tez-tez görüş yerinə də gəlirəm,
Sən də bir gün çaşıb bura gələrsən?!

Qaytarmadın, səndə qalan qəlb hanı?!
Qaytarma ki, ayırma candan canı.
Natiq ölüb qurtaracaq canını,
Amma ki, sən iki dəfə ölərsən!

8 aprel 2002-ci il.

ANCAQ SƏNDƏN YAZACAĞAM!

Elə bilmə hər şey bitdi,
Gedişinlə keçib getdi.
Sən verdiyin dərddə indi,
Bir xatirə açacağam,
Ancaq səndən yazacağam.

Xatirəni dinlə hərdən,
Heç inciyib, küsmə məndən.
Neyləyim ki, mən də səndən,
Bu cür qisas alacağam,
Ancaq səndən yazacağam.

Sən bənzədin bir azğına,
Rəhm etmədin yazığına.
Mən də sənənin acığına,
Lap yolumu azacağam,
Ancaq, səndən yazacağam.

Şeirimin ilk sırasında,
Gözlərimin qarasında,
Misraların arasında,
Sənə qəbir qazacağam,
Ancaq səndən yazacağam.

Bir gün bezib burasından,
Bu sənsizlik sırasından,
İnsanların arasından,
Baş götürüb qaçaçağam,
Ancaq, səndən yazacağam.

Heç olacam sonu kimi,
Eşqimizin yolu kimi.
Yağış kimi, dolu kimi,
Yollarına yağacağam,
Ancaq səndən yazacağam.

Bir də yanıb, alıxsam mən,
Səni səndən soruşsam mən,
Bir də sənə qovuşsam mən,
Qanad açıb uçacağam,
Ancaq, səndən yazacağam.

Bu sözləri unutma sən,
Məni belə uyutma sən.
İstəyirsən qayıtma sən,
Xəyalına dalacağam,
Ancaq səndən yazacağam.

Lap tutulsa əlim, qolum,
Lap puç olsun ömrüm, sonum.
Mən Natiqəm, budur yolum,
Lap belə kor olacağam,
Ancaq, səndən yazacağam!

20 aprel 2002-ci il.

NİYƏ MƏN SƏNSİZƏM, SƏN NİYƏ MƏNSİZ?!

Özüm də bu hala donub qalmışam,
Daha ötüşməyir bir günüm qəmsiz.
Söylə, yuxumu bu, ya ayılmışam,
Niyə mən sənsizəm, sən niyə mənsiz?!

Sevənlər yenə də qoşa gəzir, yar,
Gəl gör ürək sənsiz necə dözü, yar.
Sonalar da göldə qoşa üzür, yar,
Niyə mən sənsizəm, sən niyə mənsiz?!

Gözüm sənə baxıb, hey öyünərdi,
Hər sevinc, hər kədər bir bölünərdi...
Axı qəlbimiz də bir döyünərdi,
Niyə mən sənsizəm, sən niyə mənsiz?!

Gəl yenə, nə olar, dur gəl, mən ölüm!
Gəl ki, o saçları mən yenə hörüm.
«Nə bilim» söyləmə, cavab ver görüm,
Niyə mən sənsizəm, sən niyə mənsiz?!

Söylə, görən nə vaxt cavab alacam,
Axı nə vaxtadək belə qalacam?!
Cavab ver, bu saat dəli olacam,
Niyə mən sənsizəm, sən niyə mənsiz?!

29 aprel 2002

ZƏNG ETMİŞDİM SƏNƏ...

Zəng etmişdim sənə...
Yenə canımı yığıb boğazıma
Susdu telefon.
Düz sözdü-
«Oxşayar mal yiyəsinə.»
Məndən
Sənin kimi küsdü telefon.

Zəng etmişdim sənə...
Bir neçə dəfə,
Dəstəyi götürən olmadı yenə.
Bir neçə cümləni əzbərləmişdim,
O da heç yadımda qalmadı elə.

Zəng etmişdim sənə...
Sonuncu dəfə,
Dəstəyi bir uşaq götürdü axır.
Anlada bilmədim nə isə ona,
Dəstəyi kiməsə ötürdü axır.

Tanıdım bu səsi,
Dəyişdi fikrim.
Bildim ki,
Səsimdən tanıyar məni.
Bir az utansam da
Xahiş etmişdim,
Dostumun anası soruşdu səni.

Yenə tapılmadın evdə,
Nə isə.
Fikirlər beynimdə dolaşır düşdü.
Sən mənsiz, bəlkə də

Azad bir quşsan.
Sənsizlik mənimçün
Ən ağır yükdü.
Zəng etmişdim sənə,
Onu deyəm ki,
Sənsiz
Gəlməmişəm özümə hələ.
Həsrətin ömrümə qənim kəsilib,
Billəm ki,
Sevirəm mən səni
Yenə!
2 may 2002.

BİR QIZI TANIDIM...

Bir qızı tanıdım uşaqlığımdan,
Bu qıza dünyada kimsə bənzəməz.
Bu qızdan dünyaya gəlməmiş hələ,
Məncə bundan sonra gələ də bilməz.

Ağlıma, yuxuma gəlməzdi belə,
Bir gün ağlayacam, güləcəm bir gün.
O qıza dost kimi könül açmışdım,
Bilməzdim, mən onu sevəcəm bir gün.

Demə həyat belə vəfasız imiş,
Qismətim deyilmiş...
necə sevirdim!
Sevdim adət üzrə, nəticəsində,
Küsdüm, həyatımdan mən üz çevirdim.

Dedi:- qəlbimdədi atəşli sevgim,
Elə qəlbimdəcə dəfn edəcəyəm.
Dedi ki, dost kimi könül açmışıq,
Səni dost kimi də çox sevəcəyəm.

Təqsirkar axtardım, günahkar sandım,
Dünyanın malını, var-dövləti mən.
Sən demə dünyanı versəm, tapmaram,
Bir də o sevgini, məhəbbəti mən.

07.01.03.

SƏNLİ GÜNLƏRİMƏ YENƏ YETƏM MƏN!

Neyləyim, tək-tənha buraxdın məni,
Mən ki, sevməmişdim səndən özgəni.
Sən getdin, çarəsiz buraxdım səni,
Əlimdən gəlmədi nəsə edəm mən.

Doğrudan, nə yaman çətinmiş sevmək,
Nə sənə qıymayır, nə dözmür ürək.
Bacara bilmədim, tikan kolu tək,
Sən gedən yollarda özüm bitəm mən.

Özüm öz qəlbimi yandırır-yaxdım,
Qoşuldum gözümün selinə, axdım.
Uçan durnaların dalınca baxdım,
Qanadım olmadı uçam gedəm mən.

İndi qəmli-qəmli xatırlayıram,
Özümü ananda, səni anıram.
Çarəsiz-çarəsiz arzulayıram,
Nola, o saçlarda yenə itəm mən.
Sənli günlərimə yenə yetəm mən!

05.10.03.

BİR HƏSRƏT, BİR GİLEY, BİR DƏ GÖZ YAŞI

Üç şey yol yoldaşı oldu ömrümə,
Bir həsrət, bir giley, bir də göz yaşı.
Mən hara getdimsə izlədi məni,

Hər zaman, hər yerdə, hər addımbaşı.
Mən də bir gözələ bel bağlamışdım,
Belə olacağın anlamamışdım.
Mən ki, yalanlarla aldatmamışdım,
Nə dostu, nə yarı, nə də sirdaşı.

O sa, oyun qurdu, məni uyutdu,
Bizi zər elədi, zərləri tutdu.
Mənim taleyimi həll edib uddu,
Bir taxta, iki zər, bir də nərd daşı.

Arzumu, ümidi yetirdim sona,
Səndən vəfasızlıq görəndən sora.
Dedim ki, heç zaman sevmərəm daha,
Sən tək bivəfanı, ürəyi daşı.

Sus, dinmə, danışma, kəlmə də demə,
Sən mənim ömrümü çevirdin qəmə.
Sənin bu sevgindən nə qaldı mənə,
Bir həsrət, bir giley, bir də göz yaşı.
21.11.03.

MƏN SEVƏ BİLSƏYDİM...

Sən də gileylisən, mən də gileyli,
Mən səni seçmişdim, sən özgəsini!
Mən sevə bilsəydim, xoşbəxt olardım,
Səni sevdiiyim tək bir özgəsini.

Mən sevə bilsəydim...
Sevdirəcəkdin,
Bilirəm, sən mənə yenə özünü.
Kimsə sənin kimi şeytanlıq edib,
Çətin ki, sevdirsən mənə özünü.

Mən sevə bilsəydim təzədən əgər,
Bilirəm, yenə də səni sevərdim.
Sürtsən də daşlara ürəyimi sən,
Mən yenə könlümü sənə verərdim...
05.03.04.

DAHA BU ARZULAR YAŞANMAYACAQ...

Daha bu arzular yaşanmayacaq,
Qəlbimdə qocalıb- qarıyacaqdır.
Mənim çəkdiyim ah,
Dəli yel olub
Sənin saçlarını darayacaqdır.

Bu eşqin tarixi yaman qəmlidir,
Elə axırı da pis olacaqdır.
Ruhum səmalarda ağlayan zaman,
Yağışlar saçını isladacaqdır.

Amma məhəbbətin bu əzab yükü,
Bizim qəlbimizdə daşınacaqdır.
Daha bu arzular yaşanmayacaq,
Tam başqa arzular yaşanacaqdır.

13.03.04.

SƏNİ BAĞIŞLAYA BİLSƏYDİM ƏYƏR...

Səni bağışlaya bilsəydim əgər,
Bilirəm,
Bir daha səhv eləməzdin.
Sən öz həyatına qıyardın bəlkə,
Sevgimin ömrünü məhv eləməzdin.

Adını eşitmək belə ağırdır,
Adını qəlbimdən silmirəm amma.
Qəlbimin ən dərin yeri sənindir,

Səni bağışlaya bilmirəm amma.
Səni xatırlamaq daha ağırdır,
Səninlə bağlıdır xatirələrim.
Səndən çox ağırılı xatirə qalıb,
Ağrılar sənindir,
Xatirə mənim.

Ölərdim səninçün ...
Sənsizliyimdə,
Qorxuram tənhalıq qəddimi əyər.
Səni var gücümlə qucaqlayırdım,
Səni bağışlaya bilsəydim əyər...

16.03.04.

BİLMƏDİN

Qəlbimi sən alıb, saldın əlindən,
Demə ki, bilmədim...
Necə bilmədin?
Mən səni sevməklə günah etmişəm,
Bəlkə günahımdan keçə bilmədin?!

Qəlbim bir gül idi,
Üzdüm səninçün,
Hər dərdə, əzaba dözdüm səninçün,
Mən «eşq badəsini» süzdüm səninçün.
Tutuldu boğazın, içə bilmədin.

Sən «zəhər» süzmüşdün,
İçdim səninçün,
Qəlbimi daşlarla ölçdüm səninçün.
Mən həməən küçədən köçdüm səninçün,
Sən mənim qəlbimdən köçə bilmədin.

Çox şeylər dəyişdi,
Xatirələrsiz,
Məni çox incitdi xatirə sənsiz.
O yollar, o yerlər darıxdı mənsiz,
Mənsiz yetim qaldı küçə,
Bilmədin...

Bilmədin,
-ümüdlər solur sonunda,
İndi kimlər gəzir sağın-solunda?!
Tək sənin uğrunda, sənin yolunda,
Çevirdim ömrümü heçə,
Bilmədin...

31.03.04.

MƏNİM

Mən hardan biləydim; məni Yaradan,
Bəxtimi beləcə yazacaq mənim.
Səni sevdircək qəlbimə gizli,
Sevgimi günaha yozacaq mənim.

Cavab olmayacaq, bilmək istəsəm,
Mümkünsüz,-kimisə sevmək istəsəm.
Mən sənsiz sevinib-gülmək istəsəm,
Gülüşüm kefimi pozacaq mənim.

Hələ çox olacaq gəlmək istəyən,
Mənim ürəyimi bilmək istəyən.
Sən gedən yolları getmək istəyən,
Könül yollarımda azacaq mənim.

Sən də insaf eylə, üzmə bu qədər,
Onsuz da ömrümü etmişəm hədə.
Bu gün yollarımı qazan bu kədər,
Bir gün də qəbrimi qazacaq mənim.

Sənsiz qoyma gedə hədə günlərim,
Alacaq səndən də məni bu qəmim.
«Kasıb ocağı» tək, bəlkə taleyim,
Sonra, qəbrim üstə qızacaq mənim?!

Yəqin üzür səni, bu bədbinliyim,
Mənim taleyim bu, buna neyləyim?!
Həmişə dərdimi yazan qələmim,
Nə vaxt sevincimi yazacaq mənim?!

23.03.03.

YAMAN DƏYİŞMİSƏN...

Ey mənim başımın tacı sandığım,
Çətin ki, bir daha tac olmusan sən.
Elə bil o adam deyilsən daha,
Yaman dəyişmişən, yad olmusan sən.

Mənə bu görkəmin heç tanış deyil,
Bu görüş bələdi, bu naxış deyil.
Daha baxışın da o baxış deyil,
Yaman dəyişmişən, yad olmusan sən.

Məni de kimlərdən xəbər alırsan?
Bilmirəm necəsən, harda qalırsan.
Daha yolunu da uzaq salırsan,
Yaman dəyişmişən, yad olmusan sən.

Kaş mən kor olaydım, görməyib səni,
Elə dinləyəydim həzin səsini...
Duymadım əvvəlki xoş nəfəsini,
Yaman dəyişmişən, yad olmusan sən.

Könlüm xəyallara dalıb səninçün,
Özünü odlara salıb səninçün.
Natiq özlüyündə qalıb səninçün,
Yaman dəyişmişən, yad olmusan sən!

15.05.03.

BİZ AYRILDIQ, NƏ TAPACAQ BU DÜNYA?!

Görən, bu dünyanın məqsədi nədir,
Nə yoğurub, nə yapacaq bu dünya?!
Bizə qovuşmağa aman vermədi,
Biz ayrıldıq, nə tapacaq bu dünya?!

Niyə bir ürəyi ayırdı iki?
Bu qəlb parçaları alışıdı sanki...
Qeysi Məcnun edib nə tapmışdı ki,
Biz ayrıldıq, nə tapacaq bu dünya?!

Dilim nə susurmuş, nə danışmış?!
Qəlbimdə bir ülvî eşq alışırmış.
Bizi ayırmağa çox çalışmış,
Biz ayrıldıq, nə tapacaq bu dünya?!

03.03.03.

TANIDIM SƏNİ

Tanıdım, bu gülüş səninki idi,
Tanıdım bu səsi, tanıdım səni.
Bu gediş, bu yerləş həmənki idi,
Ey Allah bəndəsi, tanıdım səni.

Verdiyin əzablar sanki az idi,
İçində bir bayram, üzdə yas idi.
Bu nazu-qəmzələr sənə xas idi,
Zalımın nəvəsi, tanıdım səni.

Sinə genişlənib, bel daraldılıb,
Qaşlar kaman olub, göz qaraldılıb.
İmic dəyişilib, saç saraldılıb,
Get dəyiş bu səsi...

Tanıdım səni...

2004-yay....

HƏYAT QIÇƏN

14 MAY GECƏSİ...

On dörd may gecəsi...
Yazdım tarixə.
Səninlə ilk dəfə görüşdük indi.
Bu gecə illərdir susan ürəyim,
Nəhayət, dil açdı;
danışdı, dindi.

Bu gecə
Piyada, uçrumlu yolla,
Çatdı öz ünvanına.
Ünvanını səhv salmış,
bir vaxt yolunu azmış,
Yatıb yuxuya qalan
qatara gecikən tək,
Öz qatar karvanına
gecikmiş məhəbbətim.
O, itmiş səadətim.

Həmdəm seçdik özümüzə
Bu soyuq divarları.
Bu soyuq, qaranlıq divarlarda iz,
Qaldı kürək izlərimiz.
Əvvəl sənin,
Sonra mənim.

Qısqandım o soyuq, daş divarları,
Sənin kürəyinə dəyməsin deyə,
Sıxdım bu əllərimi,
O çılpaq kürəyinlə
daş divar arasında.
Günahlar sırasında.

Bu zülmətin, qaranlığın içində,
İtdim saçlarının zülmətində də.
Sanki,
Dünyanı qucaqlayırmış kimi,
Qucaqladım
İncə, nazik belini...
Sanki, həyatımın özüymüş kimi,
Həyat bildim
Dodağını, dilini...
Qaldı o divarlarda
Ehtirashlı səsimiz,
Sönərmə atəşimiz?!

Of!..
Necə sözlə deyim mən bu gecəni?!
Bu misli görünməz bir gecə idi.
Bu oyun,
Həmişə qələbə çalan,
O zalım fələklə heç-heçə idi.

Nə deyim səhərə,
Niyə açıldı?
Biz ki, istəyirdik heç açılmasın.
Zülm ilə ayıldıq,
Aman ayrılıq!
Bizim aramıza, kaş qayıtmasın.

Sən gedib,
Bəlkə də yatdın bu səhər,
Mənsə evimizə gəldim bir təhər.
Sanki,
Həmən odlu dodaqmış kimi,
Qaldım
Sovura-sovura,
Siqaret kötöklərini...
Amma, fərqli olaraq,

Siqaretin alovu
sönürdü,
dəyişirdi.
Ancaq o dodaqlar
başqa bir aləm idi.

Yenə də çəkilib öz aləminə,
Yazdım bu gecəmi öz tariximə.
Bu şeirdə bu gecəyə
xatirə açacağam.

Amma ki,
Adını yazmayacağam.
Yenə belə gecələrdə,
Gözləyəcəm səni elə bu yerdə.

De, yuxum gələrdimi?!
Sənsiz yatağıma girdiyim anda.
Guya ki, yatmışdım,
durdum günorta.
Yumaq istəmədim
əllərimi, üzümü.
Çünki, əllərimdə əllərinin,
saçlarının,
bədəninin,
Üzümdə, dodağımda
o atəşli öpüşünün,
təbəssümlü gülüşünün,
Axı, həyatımın izi qalırdı,
Nə deyim səhərə?!
Bizi ayırdı.

Nə deyim mən sənə
Səhər, ay səhər!
Məni öldürdün!
İlk dəfə idi ki, dünyanı

Belə gözəl görürdüm!
On dörd may gecəsi...
Yazdım tarixə.
Səninlə ilk dəfə görüşdük indi.
Bu gecə uzandı səhərə qədər,
Ayrıldıq birtəhər...
On beşi səhər.

15 may 2002.

HƏYAT ÇİÇƏYİ...

Həyat çiçəyi...
O gündən bu adı vermişəm sənə.
Sənə tək bu adı, sevgimi deyil,
Mən insan qanadı vermişəm sənə.

Sən uça bilərsən mənimlə birgə,
Sevginin kəşfsiz zirvələrində.
Nə sən, nə bir kimsə bilməyir axı,
Sənin nələr vardır cümlələrində.

Mələksən, hurisən, pərisən, nəsən?!
Bir alim gərəkdir kəşf edə bunu.
Deyəsən, mən özüm alimin olub,
Az-az kəşf edirəm «eşq oyunu» nu.

Həyat çiçəyi...
Gör necə yaraşır adın özünə.
Mən sənə, sən mənə yaraşan kimi,
Həm də ki, yaraşır dadın özünə.

Necə qəribəsən, necə sirlisən!
Qalırdın açılmaz möcüzə kimi.
Görən bu, təsadüf, yoxsa yazıdır?
Mən səni kəşf etdim, sən də ki məni.

Necə alışımsıq bir-birimizə,
Sən mənə həyatdan qalan həyatsan.
İnan yorulmaram,

Əsrlər boyu
Qollarım üstündə beləcə yatsan.
Həyat çiçəyi...
Heç demirsən, hardan tapmışam bunu?!
Adı uşaqlıqda qoyurlar axı,
«İyirmi» yaşda da ad qoyulurmu?!

Həyatda sən tənha açan çiçəksən,
Dünyada heç bir şey ətrini verməz.
Bilirəm, bu ətri tək mən bilirəm,
Kimsə mənim kimi qoxlaya bilməz.

Eh, gülüm!
Dünyada olsaydı vəfa,
Sənin qiymətini səhv verməzdilər.
Əgər, bu məhəbbət gecikməsəydi,
Səni başqa gülə bənzətməzdilər.

Həyat çiçəyi...
Təəssüf!
bir zaman solacaq bu gül...
Bilirəm,
tezliklə ayrılacağıq,
Yenə də möcüzə olacaq bu gül.

Çünki, gecikmişik bu sevgi üçün,
Yaman gec tapmışıq bir-birimizi.
İndi təəssüflə, hərdənbir gecə,
Beləcə görürük biz ikimizi.

Məndən inciyirsən?!
İncimə canım!
Mən tək istəmirəm yanasan axı.
Nə qədər qız idin,
Susub yanmışam,
İndi sən gəlinəsən, anasan axı.

Həyat çiçəyi...

Belə ayrılacaq!

Qal daha mənimçün yarıqaranlıq.
Sonrakı peşmanlıq fayda ki, vermir,
Axı sevgimizçün biz günahkarıq.

Bu olur həyatda...

Görürsən ölür

Alim öz kəşfini başa vurmamış.

Sən də elə bil ki,
ölmüşəm mən də,

Qal sən də yarımçıq;
kəşf olunmamış.

Gəl belə ayrılacaq

unut Natiqi,

Kamını yarından al bu həyatda.

Bu sirri mən bildim,

bir kimsə bilməz,

«Həyat çiçəyi» tək qal bu həyatda!

27.05.2002.

HƏR ŞEY SƏNİ XATIRLADIR...

Hər şey səni xatırladır...

Öncə hər gecə,

Səni düşünürəm

Sənsiz, gizlicə.

İstəyirəm qayıdasan,

Qaytarasan o günləri,

Zaman keçdi,

Sən keçirtmə həyatımdan o illəri.

Qayıt yenə,

Hər gecəmin bəzəyi ol,

Nəfəs alım,

Ürəyimin özəyi ol.

Sən baharda,

Həyatımda,
Bir gül kimi gül açmışdın,
Son baharda
Son ümidi verib yelə
Sən qaçmışdın.
İndi yenə bahar gəlib,
Ümidlərim pöhrələnib,
Silkələndin yaddaşımda,
Yaralarım təzələnib,
Xatirələr çözlənib.

Hər şey səni xatırladır...
Bu yol, bu küçə,
Səni gözləyərdim
Burda, hər gecə.
Hər şey burdan başlamışdı;
O ilk tanışlıq,
Burda günlər keçirdik biz,
Küsdük, barışdıq.
İndi nəyə baxırımsa
Sən görünürsən,
Heykəl kimi, şəkil kimi,
Divarlara hörülürsən.
Hər şey dərin iz buraxıb...
Dərin hisslər baş qaldırıb
İndi məndə,
O da səni xatırladır-
Həmən gözəl rəfiqən də.
Özün bizi tanış edib,
Sonra özün qısqanırdın,
Bəzən küsüb,
Mən yazığı,
Yağış altı isladırıdın.
Axı niyə, o günlərin

Dəyərini bilmədik biz...
Axı niyə bir düşünüb,
Bir məxrəcə gəlmədik biz...
İndi bizə xatırlamaq,
Acı-acı həsrət qalır,
Yazıq qəlbim
hara baxır,
səni anır,
Yoxsan, yanır.
Hər şey keçir göz önündən,
Mən heç nəyi unutmadım,
Hər şey dəqiq yadımdadır.
İndi hara baxırımsa,
Hər şey səni xatırladır...

23. 04.04.

QONAĞIM OL MƏNİM

Gəl bu gecə bir möcüzə yaradaq,
Mən söz olum, sən dodağım ol mənim.
Səni sıxım dişlərimdə «uf» demə,
Bu gecəlik gəl qonağım ol mənim.

Dünya mənim ola bilər «hə» desən,
«-Gözüm üstə» söyləyərim nə desən.
Bihuş olaq, nə mən bilim, nə də sən,
Bu gecəlik gəl qonağım ol mənim.

Hər «yox» sözün fəlakətlərin oxudur,
Sənə həsrət biri deyil, çoxudur.
Elə bilək bu da şirin yuxudur,
Bu gecəlik gəl qonağım ol mənim.

Dilim yansın, bir də sənə gəl desəm,
Təsəvvür et; ölə billəm, gəlməsən.
Daha bizə bir də qonaq gəlmə sən,
Bu gecəlik gəl qonağım ol mənim.

24.04.04.

SƏN MƏNİ DINLƏYƏ BİLMƏYƏCƏKSƏN!

Gəl məndən məhəbbət şəiri istəmə,
Çətin ki, sən bunu dinləyəcəksən...
Hər yandan nəzərlər sənə baxacaq,
Özün-özündən də gizlənəcəksən,
Sən məni dinləyə bilməyəcəksən.

Mən ki, nağıllardan danışmayacam,
Hissimi boğmağa çalışmayacam.
Heç vaxt bu həsrətlə barışmayacam,
Sən də sısqa-sısqa kövrələcəksən,
Sən məni dinləyə bilməyəcəksən.

Deyimmi bir azdan nələr olacaq?!-
Duyğular köksündə pərən olacaq.
Qısqanc hər rolunda gələn olacaq,
Əvvəl «yox» desən də, sən gedəcəksən,
Sən məni dinləyə bilməyəcəksən.

Çətinə salırsan özünü yenə,
Çətin, cəmləyəsən fikrini mənə.
Hərə bir maneə olacaq sənə,
Vallah, bu dünyadan bezikəcəksən,
Sən məni dinləyə bilməyəcəksən.

Səni bir həyəcan saracaq orda,
Məni də qoyursan bu yerdə darda.
Məni qəhərlərim boğarsa burda,
Sən ki, göz yaşımı silməyəcəksən,
Sən məni dinləyə bilməyəcəksən.

Özümdə cəsarət, qüvvə yığarsam,
-Mən səni sevirəm-deyə bağırsam.
Sənə əl uzadıb səni çağırısam,
Sən ki, üzərimə gəlməyəcəksən,
Sən məni dinləyə bilməyəcəksən.

O qumral gözlərin yol çəkəcəkdir,
Ruhun xəyallarında üzüşəcəkdir.
Mən nə danışsam da boş gedəcəkdir,
Sənsə başqa şeylər eşidəcəksən,
Sən məni dinləyə bilməyəcəksən.

Düzü, neyləyəsən-fikirləşəndə,
Dünya vəfasızdır öz gərdisində.
Həyat qarşısında acizləşəndə,
Əlindən nə gələr, nə edəcəksən?!
Sən məni dinləyə bilməyəcəksən.

Gedirsən, deməli yanılmamışam,
Qorxma get, boynundan asılmamışam.
Demə ki,-Natiqə tanınmamışam,
Axı demişdim ki, sən gedəcəksən,
Sən məni dinləyə bilməyəcəksən!

2004-cü il yay...

GEDİRƏM...

Getmək istəyirsən bəhanəsiz get

N.Kəsəmənli

Gedirəm, bəhanə etməyəcəyəm,
Taleyn qismətin, alın yazımı.
Gedirəm, qoy bitsin gizli görüşlər,
Daha çəkməyəsən mənim nazımı.

Gedirəm, arxamca nə boylan, nə bax,
Gözlərin həsrətdən yaşla dolmasın.
Gedirəm, qoy mənim gülüm, çiçəyim
Gözlərim önündə belə solmasın.

Gedirəm, vəfasız adlandır məni,
Sənsiz heç vəfadan danışmaram mən.
Sənsiz, lap həyatım işıq saçsa da,
Şam kimi sönərəm, alışmaram mən.

Gedirəm, sən bunu istəməsən də,
Mən də istəmirəm, amma gedirəm!
Getsəm də , quruca cismimdi gedən,
Qəlbim ki, səndədi, sanma gedirəm!

Gedirəm, günahlar əl çəkə bəlkə,
Bizim yaxamızdan xoşbəxtlik kimi.
Gedirəm, gözümlün biri arxada,
Mən görə bilmərəm sənsiz heç kimi.

Gedirəm, o qara gözlərə qurban,
Arxamca ağlama, bəxtimiz kimi.
Bil ki, bu ayrılıq uçrumdu mənə,
Bizim uçurulmuş xəttimiz kimi.

Gedirəm nə vaxtsa, dönərəm, əlbət,
Sənin görüşünə gələrəm yenə.
Buna söz verirəm: «Gələrəm ,əlbət,
Mən sənin uğrunda ölsəm də belə!»

01.10.02.

DARIXMA!

Yenə gecələrım qara boyandı,
Yenə də görüşə gəlməyəcəksən.
Səni də həsrətlər saracaq, əlbət,
Ürəkdən danışib, gəlməyəcəksən.

«Darıxma» söylədin, təsəlli üçün,
Amma qısqanlıqlar boğacaq məni.
Yenə də həsrəti mən tapacağam,
Sevincsə özündən qovacaq məni.

Bilirəm, sənə də əzab verəcək,
Mənim gözlərinmdə dolan intizar.
Sənin də yuxunu ərsə çəkəcək,
Məni bu yollarda qoyan intizar.

Hamı danışacaq sevincdən, qəmdən,
Səninse gözlərin yol çəkəcəkdir.
Od tutub yanacaq o dodaqların,
Mənim öpüşümə tələsəcəkdir.

Bilirəm, görüşə gəlməyəcəksən,
Amma gözləyirəm yenə bu yerdə.
Elə öyrəşmişəm, elə bil, verib,
Dünya, məhəbbəti mənə bu yerdə.

Sən də hisslərinə təsəlli gətir,
Çünki, qəlbimdəsən, məndə darıxma.
Hərdən nəzərini bu yerdə yetir,
Bil ki, səninləyəm, sən də darıxma!

2003

BƏSLƏYƏ BİLMƏDİM O GÜLLƏRİ MƏN!

Qəlbimdə inləyən suallarımla,
Necə dindirərdim bu elləri mən!
Sonunda təqsirkar özüməm yenə,
Özüm itirmişəm o illəri mən.

Əvvəlcə gecikdim, sonra tələsdim,
Özüm tükəndirdim səbrimi, kəsdim.
Çıxdım ruzigara qarşı, çox əsdim,
Saxlaya bilmədim o yelləri mən.

Səhvim yaman çoxdu, həddini aşıb,
Əlim sevincə də kədəri qoşub.
Doyunca darayıb, sonra da coşub,
Pərişan etmədim o telləri mən.

Tək o dərdlərimin davası idi,
O, mənə fələyin vəfası idi.
O günlər ömrümün mənası idi,
De necə unudum o günləri mən?!

Natiq, sanmaginan bu ömür asan,
Mənim əlimdəydi güllü-gülüstən.
Yaman vaxtsız əsdi amansız xəzan,
Bəsləyə bilmədim o gülləri mən!
Bəsləyə bilmədim o gülləri mən!

21.07.03.

OXU, GÖR NƏ YAZMIŞAM MƏN!

Bu yolların sonu varmı?!
Varsa, bunun sonu hanı?!
İstəyirsən belə tanı,
Öz yolumu azmışam mən,
Oxu, gör nə yazmışam mən.

Sənə sözüm çoxdu hələ,
Bəlkə, aman düşər yenə.
Bilməmişəm, öz əlimlə
Öz qəbrimi qazmışam mən,
Oxu, gör nə yazmışam mən.

Nə dadmışam eşq dadını,
Daşmışam eşq odunu.
Sən bilmişəm, alovunu,
Bu bağrıma basmışam mən,
Oxu, gör nə yazmışam mən.

Guya, məni çox sevirdin,
Niyə belə üz çevirdin?!
Mənə qarlı qış deyirdin,
Qış sənsənmiş, yazmışam mən,
Oxu, gör nə yazmışam mən.

Deyirdin ki,-qəbrə kimi,
Sevəcəyəm təkcə səni...
O sözünü sırğa təki,
Qulağımdan asmışam mən,
Oxu, gör nə yazmışam mən.

Oyun edib sən sevgini,
Zər tutmusan bu ikini.
Bu oyunda oyun kimi,
Uduzulmuş tasmışam mən,
Oxu, gör nə yazmışam mən.

Bu yolların sonu bitməz,
Natiq, ömür belə getməz,
Çox çağırıdım, ünüm yetməz,
Kökədən düşmüş sazmışam mən,
Oxu, gör nə yazmışam mən!

17.08.03.

GÖZLƏRİN

Məlul- məlul baxıb, yol çəkib yenə,
De, hansı xəyala daldı gözlərin?!
Əsdi səhərlərin səmum yeli tək,
Canıma üşütmə saldı gözlərin.

O zalım gözlərin məni nə sandı?
Tükəndi taqətim, qəlbim usandı.
Əqli başdan almaq belə asandı,
Özümü-özümdən aldı gözlərin.

Baxdım, o gözlərdə qeyb oldum, itdim,
Orda uzaqdan da uzağa getdim.
Sənə gəncliyimi əmanət etdim,
Onu da dərbədər saldı gözlərin.

Mən də öz arzuma belə yetmişdim,
Sən qədir bilmədin, nələr etmişdim.
Mən sənə «əlvida» deyib getmişdim,
Arxamca yollarda qaldı gözlərin.

Qıymadım o qumral gözlərə belə,
Qıymadım, qayıtdım mən sənə yenə.
Məni məğlub edib, qalibdi elə,
Öz zəfər zəngini çaldı gözlərin.

Neylədim, günahım sevməkmi yəni?!
Bəxş etdin sevgimə doyulmaz qəmi.
Cəzbində ömürlük həbs etdi məni,
Qeydimə beləmi qaldı gözlərin?!

25.08.03.

İNCİMƏ

Gedirsən, deməli hər şeyi atıb,
Mən səndən incidim, sənsə incimə.
Mənim «həyat gülüm», bilirsən axı,
Mənim ömrüm, günüm sənsən, incimə.

İnan, gözləməzdim səndən bu payı,
Günbəgün sayırdım hər ötən ayı.
Yenə səhvlərimin artacaq sayı,
Kimlər incisə də, gəl sən incimə.

Yoxsa, xəyallara daha dalırdın,
Bəlkə, özgələrlə gedib qalırdın?!
Sən bizdən yolunu uzaq salırdın,
Daha özüm sizə gəlsəm, incimə.

Beləmi çatsınmı bu sevgi sona?
Yoxsa ki, girmişdin sən dondan dona?!
Mən tökdüm göz yaşı, sən güldün buna,
İndi göz yaşına gülsəm, incimə.

Duymuşdum, həmişə bunu deyirdin,
Çoxdan hazır idin, çoxdan gedirdin.
Sən məni susmağa təhrik edirdin,
Səbrim tükənibdi, dinsəm, incimə.

İncimə, baxmasam sözünə sənin,
İncimə, oxşasam özünə sənin,
Düşüb addım-addım izinə sənin,
Mən sənin kölgənə dönsəm, incimə.

Beləmi sevmisən, gözləmişən sən?
Beləmi izimi izləmişən sən?!
Məndən çox şeyləri gizləmişən sən,
Axtarıb-arayıb bilsəm, incimə.

Xətrinə dəyməsin, küs demirəm mən,
Sənin də sevgini pisləmirəm mən.
Sənsiz bir sabahı istəmirəm mən,
Səninlə ömrümü bölsəm, incimə.

Beləcə bağlanır, deyilən o «axt»,
Beləcə uçrulur öz əlinlə taxt.
Mən səni peşiman etməzdim heç vaxt,
Geriyə peşiman dönsən, incimə.

Guya anlamısan?
bu anmaq deyil,
Bu adi gileydi, eşq danmaq deyil.
Sən məni yandırdın, bu yanmaq deyil,
Qəfil bir xəzanda sönsəm, incimə.

Get, dönmə, Natiqə Allahı yardır,
Bu eşqin yolları, amma ki, qardır.
Billəm, məndə arzun hələ də vardır,
Səni nakam qoyub ölsəm, incimə!

20.09.03.

SƏN MƏNƏ ÖZÜNÜ SEVDİRMƏYƏYDİN!

Əlbətdə, bu şeiri sevməyəcəksən,
Peşiman-peşiman dinləyəcəksən.
Əgər, bilirdinsə dinməyəcəksən,
Bu susmuş qəlbimi dindirməyəydin,
Sən mənə özünü sevdirməyəydin.

İndi söylə sənə inanım nədə?
Sən sevən ürəyə vurmusan zədə.
Əgər, həqiqətən sevmisənsə də,
Gərək bu sevgini bildirməyəydin.
Sən mənə özünü sevdirməyəydin.

Sevirdin özgəni sevəydin elə,
Sən bunu əvvəldən edəydin elə.
Getmişdin, bir yolluq gedəydin elə,
Bir daha geriye heç dönməyəydin,
Sən mənə özünü sevdirməyəydin.

Özün öz eşqini danacaqdınsa,
Dünyanı mənasız sanacaqdınsa,
Məni özgəsiylə anacaqdınsa,
Kaş ki, bu dünyaya heç gəlməyəydin,
Sən mənə özünü sevdirməyəydin!

10.10.03.

BİZ NƏ DANIŞMIŞDIQ?!

Bəli...

Qopara bilmədim həsrətdən səni,
Sən də bu həsrətdən möhkəm yapışdın.
Bilmədim sevdiyin mənəm, ya həsrət,
Gah nəşə gizlədin, gah könül açdın,
Biz nə danışmışdıq, sən nə danışdın?!

Yox, mən günahımı inkar etmirəm,
İstəsəm yetərəm, amma yetmirəm.
Gedən sən olmusan, mən ki, getmirəm,
Mən sənə qaçdıqca, sən məndən qaçdın,
Biz nə danışmışdıq, sən nə danışdın?!

Qarşılıq gözlədim, sənsə etmədin,
Mən kömək istədim, dada yetmədin.
Sənə qovuşmaqçün nələr etmədim,
Axı sən neylədin, sən nə çalışdın?!

Biz nə danışmışdıq, sən nə danışdın?!

«Tək əldən səs çıxmaz», tək mən nə edim?
Getmisən, sevgidən qalmışam yetim.
Mən sənsiz sevincə əlvida dedim,
Sən mənsiz bəxtinlə gedib barışdın,
Biz nə danışmışdıq, sən nə danışdın?!

Bilirəm, nə üçün belə edirsən,
Bürüyüb bu yolu artıq duman, çən.
Mənimlə birlikdə getməkdənsə sən,
Məndən uzaqlaşıb dağları aşdın,
Biz nə danışmışdıq, sən nə danışdın?!

Natıq bir gül əkdı-«Həyat çiçəyi»
Nə gülü bəslədi, nə də ləçəyi...
Mən yandım, bildim ki, bircə gerçəyi,
Sən də mənim kimi yandın, alışdın,
Biz nə danışmışdıq, sən nə danışdın?!

21.10.03.

TƏK

Sən niyə getmişən, niyə, vəfasız?!
Elə bil həyatda qalmışam təmtək.
İndi yaşayışım;
O xatirələr,
Bir otaq, siqaret, bir də ki, mən tək.

Sən də bu otağa gələrdin hərdən,
Burda çox şey qalıb xatirə səndən.
Əmanət qoyduğun saçları da mən,
Yastığım üstündən tapırdım tək-tək.

Hər şeydə izimiz görünür qoşa,
Sənsə birdən-birə çevrildin daşa.
Məni həsrətinlə qoydun baş-başa,
İndi o həsrəti sən özün çək, tək.

26.11.03.

SƏN MƏNİM...

Sən mənim qəlbimdə kök salan ağac,
Mən sənin qəlbinin dərinliyidim.
Sevgi-sən azdığın sonsuz bir meşə,
Mən həmin meşənin qəlinliyidim.

Sən mənim sevdiiyim, sevgi-ürəyim,
Səninlə, sevgilə yaşayıram mən.
Amma gecikmişəm sevgidə mən də,

Gecikmiş məhəbbət daşayıram mən.

Sən mənim ömrümün «həyat çiçəyi»,
Səni sevgim ilə bəsləyəcəyəm.
Sən mənə ən yaxın, ən uzaq adam,
Səni pıçıltıyla səsləyəcəyəm.

Sən mənim qəlbimdə çağlayan dəniz,
Mən həmin dənizdən danışıram hey.
Sən mənim qəlbimə düşən bir alov,
Mən sənə oduna alışıram hey...

Sən mənə mənimdən deyən günündən,
Mən həm sevdiyindim, həm dostun sənə.
Ancaq bu gedişlə belə baxıram,
Mən nə sevdiyimə, nə dostun sənə.

19.12.03.

ÖZÜN QALDIN O HƏSRƏTLƏ BAŞ-BAŞA

Daha sənə deyiləsi sözüüm yox,
Daha məndə bu həsrətə dözüüm yox.
Qismətimdən artığında gözüüm yox,
Nə deyirəm, istədiyim tək yaşa,
Özün qaldın o həsrətlə baş-başa.

Yadımdamı, bunu hamı deyirdi;
«Bil, ziyanın yarısı da xeyirdi.»
Gec də olsa, yenə də gec deyildi,
Sən gəlsəydin yaşayardıq biz qoşa
Özün qaldın o həsrətlə baş-başa.

Mən elədim, nə gəlirdi əlimdən,
Yalan imiş, giley etdin qəmindən.
Bərk yapışdın o həsrətin əlindən,
Vallah, sanki yapışmışdı daş-daşa,

Özün qaldın o həsrətlə baş-başa.
Bu eşq üçün niyə qara geyirdin?
«Qopar məni bu həsrətdən»-deyirdin.
Bilirdinsə, özün gələn deyildin,
Gərək açıq söyləyəydin birbaşa,
Özün qaldın o həsrətlə baş-başa.

Daha məni yalanlarla ovutma,
Nə Natiqi, nə özünü uyutma.
Unut məni, amma bunu unutma:
Get, şərəflə sən ömrünü vur başa,
Özün qaldın o həsrətlə baş-başa.

30.12.03.

SƏNİ

Bilirəm, alışı bilməyəcəksən,
Ayrılıq sıxacaq beləcə səni.
Bağışla, neyləyim, getməliyəm mən,
Ruhum əzizləyər hər gecə səni.

İndi qucaqlayıb bərk-bərk sıxaram,
Sanki, damarında qanam, axıram.
Vallah, bu yollara belə baxıram,
Qorxuram görməyəm öluncə səni.

Beləcə, bağrımı oyub gedirəm,
Sanma ki, mən səndən doyub gedirəm.
Qəlbimi əmanət qoyub gedirəm,
Saxlayar əmanət özuncə səni.

Bəlkə də bu görüş son olacaqdır,
Bəlkə də yolumuz ayrılacaqdır.
Səni məhəbbətim qoruyacaqdır,
Mənim tək, sevəcək ömruncə səni.

Üzüm yox, üzünə baxıb gedirəm,
Özüm öz evimi yıxıb gedirəm.
Mən özüm özümdən çıxıb gedirəm,
Gəlməyəm özümə görüncə səni.
2003.

LEZQINKA AFINA

Bu gün bir gözəllə tanış olmuşam.
«Lezqinka Afina» deyirlər ona.
Bəli, bu taleyin qisməti idi,
Amma ki, təsadüf deyirlər buna.

Ləzgi qızı Afina,
Adın tək özün də çox qəribəsən.
Sənə çox yaraşır bu sadəliyin,
Məncə bir o qədər sən dərindəsən.

Səni görməsəydim, tanımasaydım,
Məncə bu hissləri keçirməzdim heç.
Əgər Tanrı bunu yazmamışdısa,
Mən səni seçməzdim, seçilməzdim heç.

Ləzgi qızı Afina,
Sənin nə qəribə baxışların var.
Qəzəbli bir sevgi görürəm onda,
Sənin qeyri-adi naxışların var.

Mən indi bilmişəm «can alan» nədir,
İnan, bir baxışın canımı aldı.
O al dodaqların bir tərpənişi,
Elə bil damardan qanımı aldı.

Ləzgi qızı Afina,
Yanmazdım,
sən yanıb alışmasaydın.
Mən bu gözəlliyə əsir olmazdım,
Sən açıb ağzını danışmasaydın.

Amma sən də bildin, mən də bilirdim,
Bir sevgi doğula bilməzdi orda.

Onsuz,
ayrılığı hiss edən ürək,
Dolub partlayardı,
dınməzdi orda.

Ləzgi qızı Afina,
Mən başqa heç nəyi açmayacağam.
Axı sən demişdin
-«bu burda qalsın»,
Mən də öz sözümdən qaçmayacağam.

Bəli, çoxlarına sual olacaq,
Görəsən kim idi o mələksima?
Beləcə, mənimçün xatirə oldu.
Ləzgi qızı Afina,
-Lezqinka Afina.

2003-cü il, payız.

GƏLIN!

Daha bir də bağda gəzməyəcəyəm,
Səni görməyəcək gözlərim, gəlin!
Daha dınməyəcəm, danışmayacam,
Sənə çatmayacaq sözlərim, gəlin!

Ümidlər verirsən, hey sabaha sən,
Məni sürüklədin bu günaha sən.
Get, bir də görüşə gəlmə daha sən,
Nə gəlim, nə də ki, gözləyim, gəlin!

Düzdü, çox gözəlsən, cazibədarsan,
Bununla mənə az sahib olarsan.
Axı neyləyim ki, özgəyə yarsan,
Bunu mən necə bəs gizləyim, gəlin?

Düzü, sevimlisən, sən sevdiiyim yox,
Amma sənin kimi can verdim yox.
Axı səninlə mən necə deyim «yox»,
Alır başdan əqli gözlərin, gəlin!

Yenə pıçıltımız bu bağda gəzir,
Sənin qollarında olmuşam əsir.
Titrəyir vücudum, dizlərim əsir,
Axır damarıma sözlərin, gəlin!

Mənə «dəhşət» deyib, həsrətlə süzmə,
Bil, həsrət qalacaq üzüm-üzünə.
Belə çox öyrətmə məni özünə,
Qorx ki, sonra sənsiz dözməyim gəlin!

Gəl belə ayrılmaq, unut sən məni,
Yaxşı tanıyıram mən öz qəlbimi.
Qorxuram bağlansam, gərək mən səni,
Bütün ömrüm boyu izləyim, gəlin!

22.05.2002. Mərdəkan.

QIZIL GÜLLƏR AÇANDA

Gülüm yenə gələcəm,
Qızılgüllər açanda.
Sevinəcəm, güləcəm,
Qızılgüllər açanda.

Bil ki, sevir qəlb səni,
Qorxutmasın qəm səni.
Düşünəcəm mən səni,
Qızılgüllər açanda.

Ara-sıra bir gecə,
Görüşərdik gizlicə.
Ayrılmazdıq sübhəcən,
Qızılgüllər açanda.

Gecələr sübhəcən,
Bəzəyəcəm yenə mən.,
Qapınızı bəzəyən,
Qızılgüllər açanda.

Dağılacaq dərd qəmin,
Çin olacaq diləyin,
Açılacaq ürəyin,
Qızılgüllər açanda.

Bu sevgi ilk, əzəldi,
Hekayətdi, qəzəldi.
Dünya necə gözəldi,
Qızılgüllər açanda.

Əvəz etməz sizi gül,
Var dünyada nə ki gül.
Qoxlayıram iki gül,
Qızılgüllər açanda.

Gözlə, yenə gələcəm,
Sənə görüş verəcəm.
Yenə ləçək yeyəcəm,
Qızılgüllər açanda.

Tələsirəm bütün gün,
Yenə batsın deyə gün.
Göndərərsən bizə gül,
Qızılgüllər açanda.
Özün kimi məni sən.

Saçlarına бүkmüsən.
Xatirəmə düşmüşən,
Qızıl güllər açanda.

Vəsiyyətdir, dinlə sən,
Qəbrim üstə gələrsən...
Məzarıma düzərsən,
Qızılgüllər açanda.

Natiq, kaş ki, görəydim,
Çin olub bir diləyim...
Öləndə də öləydim,
Qızılgüllər açanda.

06.2002

SARILMA MƏNƏ

Bu gün bir dost kimi dedim görüşək,
Bu xəyanət olar, sarılma mənə.
Dost təki əl verib, dost tək öpüşək,
Sarılma nə olar, sarılma mənə.

Daha sən də, o sən deyilsən axı,
Daha dağlar üstə çəkmə bu dağı.
Mənə səbr verib, sən oldun yağı,
Səbr kasam dolar sarılma mənə.

Demə, biganəyəm, soyumuşam mən,
Səni yesəm belə, doymaram səndən.
Od tutub yanıram, sən nə biləsən,
Səni alov alar, sarılma mənə.

Necə alovumla yanasan axı,
Necə günahımı danasan axı...
Necə başa salım; anasan axı,
Bu günah sayılar, sarılma mənə.

Axı həsrət idim sənə, nə vaxtsa,
Qorxuram bənzəyə bu bir qisasa.
Qorxuram baş əyəm mən ehtirasa,
Dərilsə gül solar, sarılma mənə.

Beləcə, hey sənə tamaşa etsəm,
Beləcə, gözünün qeybində itsəm.
Belə vidalaşib, ayrılıb getsəm,
Hisslərin soyuyar, sarılma mənə.

Demə ki, indi mən heyif edərəm,
Bir vaxt sən deyirdin, mən də deyərəm,
Yox, sənə səninçün rica edirəm,
«Sarılma, nə olar, sarılma mənə!»

2002.06.

MƏNƏ

Canım, bu dənizi görmədinmi heç?!
Bircə çevirsənə üzünü mənə.
Səni dalğalara qısqanacağam,
Sən ki, qısqanırsan yüzünü mənə.

Bu sevgi qəlbimə haradan dolub,
Bilmirəm, bu necə, bu necə olub?!
Bu sevgi bizimlə birmi doğulub?
Bəlkə sən deyəsən düzünü mənə.

Elə bil, alnıma yazılıb adın,
Natiqi «qaragün» etdi «Günaydın».
Mən ki, məhəbbətə inanmayırdım,
Sən necə sevdirdin özünü mənə?!

30.06.2002.

HƏR ŞEY QURTARACAQ...

Hər şey qurtaracaq...
Hər şey ötüb keçəcək,
 Həyatın da dəyişəcək.
Amma,
 yeni-yeni sabahlarda
Xatirələr üsyan edib
 sabahınla döyüşəcək,
 sənə əzab verəcək...
Həyatını dəyişəcəksən,
Daha olmayacaq
 bizim gizli görüşümüz,
Mümkün olmayacaq,
 istəsək də,
 çalışsaq da,
 o keçmişə dönüşümüz.
Hər şey qurtaracaq,
Bir müddət,
Heç olmayıbmiş tək
 hər şeyi unudacaqsan.
Günlərin irəli gedəcək,
Amma, qəlbin getməyəcək.
Sən də,
Gizli-gizli duyğularla
 keçmişə qayıdacaqsan.
 Sən məni axtaracaqsan...
Amma, tapmayacaqsan,
 Lap çıraqla axtarsan da,
Mən keçmişə dönməyəcəm
 sən keçmişə qaytarsan da.
 Düşüb mənə yalvarsan da...
Hər şey qurtaracaq,
 başladığı tək,
Hər şeyin əvvəli, sonu var axı...

Səninlə sonunda bir şey görmürəm,
Amma, keçmişinin dolu varacağı...
Elə bu keçmiş də
 sənin həyatının mənası olacaq.
 O keçmişini dolduracaq.
Mənsə, səndən əl çəkəcəm,
 Daha bu «mən» olmayacaq,
Amma, xatirələr,
Xatirələr...
 Əzabından doymayacaq.
 Səni rahat qoymayacaq...
 15.02.04.

BU BİR YUXU İDİ...

Dünən də, gecəni yuxuya daldıq,
Açıldı bu səhər, oyandıq artıq.
Bizim bu sevgi də yuxuya bənzər,
Oyandıq yuxudan, ayıldıq artıq.

Bu, eşq xatirələr dolu rəf idi,
Oyandıq, yəqin ki, bu da əhf idi...
Bu bir yuxu idi, bu bir səhv idi,
Oyandıq yuxudan, ayıldıq artıq.

Ömür bir yol olur, boşalsa dolmur,
Göstər o gülü ki, saralmır, solmur...
Yuxular nə real, nə təkrar olmur,
Oyandıq yuxudan, ayıldıq artıq.

İnsanı öldürmür məhəbbət oxu,
Məncə bu hissləri keçirib çoxu.
Bu bir yuxu idi, şirin bir yuxu,
Oyandıq yuxudan, ayıldıq artıq.

Yuxular həyata ögeydir, ögey,
Bu da bir yuxuydu,
Biz yuxulu key.
Oyandıq, deməli, qurtardı hər şey,
Oyandıq yuxudan, ayıldıq artıq.

Neyləyək?!

Biz bunu istəməz idik,
Yuxu da olsaydı, bəxtəvər idik...
Düzü, heç oyanmaq istəməyirdik,
Oyandıq yuxudan, ayıldıq artıq.

21.02.04.

GÜNAHKARMIYIQ?!

Hərdən əmələndən peşiman olma,
Mənim günahımdır sənin günahın.
Hərdən mənə elə gəlir ki, Vallah,
Sənin günahındır mənim günahım.

Düzü, mən gecikdim səadətimə,
Sənsə sadıq oldun sədaqətinə.
Sən cavab vermisən məhəbbətimə,
Mənim günahımdır sənin günahın.

Nə qədər dözmüşəm, daha dözmədim,
Axdı damarıma sənin sözlərin.
Əqlimi başımdan aldı gözlərin,
Sənin günahındır mənim günahım.

Amma həqiqəti etmərəm inkar,
Nə sənsən, nə mənəm bu gün günahkar.
Mən alım boynuma, olum xətakar,
Mənim günahımdır sənin günahın.

Ülvi bir sevgini yaşayırıq biz,
Nə günah, nə savab daşıyıırıq biz.
Məhəbbət günahsa, günahkarıq biz.
Sənin günahındır mənim günahım,
Mənim günahımdır sənin günahın.

12 mart 2003.

GEDƏCƏK

Yenə titrəyirsən qollarımda sən,
Bir az da bərk sarıl, ötüb gedəcək.
Dağlara çən, duman çökdüyü kimi,
Hisslərin hissimə çöküb gedəcək.

Boynumda düyünə düşsün əllərin,
Qoy alsın canımı eşq əməllərin.
Xoş səfa gətirən o qədəmlərin.
Bir azdan bağrımı söküb gedəcək.

«Sevilmək» olsa da tək sənə layiq,
Ayrılıq qalacaq adına sadıq.
Çarəsiz-çarəsiz biçarə Natiq,
O bal dodaqları öpüb gedəcək.

04.2007.

BİR GÜN

Bir gün bilə-bilə ayrılacağıq,
Sən də bu arzuya çatmayacaqsan.
Sən elə fikrimi eyləyəcəksən,
Başını kiməsə qatmayacaqsan.

Bir gün bu sevincin devriləcəkdir,
Yoxluğum gör necə bilinəcəkdir.
Yatağın bir buza çevriləcəkdir,
Mənsiz üşüyəcək, yatmayacaqsan.

Gözlərin həmişə yolda qalacaq,
Baxdıqca yollara yaşla dolacaq.
Mənim ünvanım da məxfi olacaq,
Sən məni heç zaman tapmayacaqsan.

Gəlib yuxuna da girəcəm sənin,
Küləklə saçını hörəcəm sənin,
Əksini ayda da görəcəm sənin,
Sənsə ay batanda batmayacaqsan.

Bir gün də şahidin çoxalacaqdır,
Üstümdə başın çox ağrıyacaqdır.
Sənə doğmaların yad olacaqdır,
Sən məni yadlara satmayacaqsan.

Bir gün nəql olacaq mənli yaddaşın;
Bir Natiq adında vardı sirdaşın...
Bir gün bu dünyanın atsan da daşın,
Bu adı qəlbindən atmayacaqsan!

27 aprel 2003.

AYRILACAĞIQ

Gülüm, doya-doya sev ki, sən məni,
Onsuz da biz yenə ayrılacağıq.
Bizi kimsə gəlib ayırmayacaq,
Yenə bilə-bilə ayrılacağıq.

Bizi qınayas el olmayacaq,
Ömrünə əsəcək yel olmayacaq.
Bizim göz yaşımız sel olmayacaq,
Elə gülə-gülə ayrılacağıq.

Sənsiz günlərimə bir təməl kimi,
Sonu başlanacaq; bir əzəl kimi.
Qəflətən yetişən bir əcəl kimi
Sağkən, ölə-ölə ayrılacağıq.

29.04.03.

SƏN MƏNDƏN İNCİYİB GETDİYİN ZAMAN

Elə bil içimdə alovlar yandı,
Sən məndən inciyib getdiyin zaman.
Mənimçün o zaman həyat dayandı,
Sən məndən inciyib getdiyin zaman.

Axı nə dedim ki, xətrinə dəydi.
Kaş, dilim ağzımda daşa dönəydi.
Fələk aman tapıb qəddimi əydi.
Sən məndən inciyib getdiyin zaman.

Aman, yandı qəlbim, bağrım söküldü,
Əyildi qamətim, belim бүküldü.
Başıma dünyanın daşı töküldü,
Sən məndən inciyib getdiyin zaman.

Bu yanmış dilimi dağladım ancaq,
Gözümü qəlbimə bağladım ancaq,
Nə yedim, nə içdim, ağladım ancaq,
Sən məndən inciyib getdiyin zaman.

Yoxsa, ümüdlərim yarıda bitdi?!
Sən getdin, səninlə ruhum da getdi.
Gözümün yaşıyla nuru da itdi,
Sən məndən inciyib getdiyin zaman.

Yatmışdı ayrılıq, yenə oyandı,
Həsrətin ocağı yenə də yandı.
Qolumda saat da, vaxt da dayandı,
Sən məndən inciyib getdiyin zaman.

Bağışla, əzizim, dön yollarına,
Bağışla, gəl məni al qollarına.
Yol tək döşənəydim ayaqlarına,
Sən məndən inciyib getdiyin zaman.

27.03.03.

QALIBDIR

Gedib özgəsinə yarmı deyirsən?
Sən «yarım» dediyin yarın qalıbdır...
Sən özgə evinə necə köçmüşən,
Axı ürəyimdə yarın qalıbdır?!

Sən dərdi pay verdin, pay alacaqsan,
Billəm, əvvəl-axır tək qalacaqsan.
Mizrabı neylərsən, nə çalacaqsan,
Axı unutmusan, tarın qalıbdır?!

Kimi arzulardın, sən kimə yetdin?
Talehin qismətin bəhanə etdin...
Özün bulud kimi çəkildin getdin,
Hələ yollarımda qarın qalıbdır...

01.04.04.

MƏNİM NƏ KÖMƏYİM DƏYƏCƏK SƏNƏ...

Bir vaxt sən deyərdin, indi mən desəm,
Bəlkə də, sözlərim dəyəcək sənə.
«Bizim aramızda qurtardı hər şey,»
Mənim nə köməyim dəyəcək sənə...

Bir vaxt mən kim idim, bir vaxt mən nəçi,
Bəzən şah da düşür, olur dilənçi.
Qəlbim sərvət deyil, mən xeyriyyəçi,
Mənim nə köməyim dəyəcək sənə...

Sən ki, günahkarsan, get vəkil axtar,
Durma yollarımda, gəl çəkil, axtar.
Əyər xəstəsənsə get həkim axtar,
Mənim nə köməyim dəyəcək sənə....

Yarım olacaqdın...

Demək olmadın,
Mən səni yeyərdim, yemək olmadın.
Mən kömək istədim, kömək olmadın,
Mənim nə köməyim dəyəcək sənə...

Sözlərin qəlbimi dələn ox olub,
Bunlar başımdakı tükdən çox olub.
Sənin gördüyün o, Natiq yox olub,
Mənim nə köməyim dəyəcək sənə...

21.aprel 04.

MƏNİM

Gülüm, məhəbbətin günahı yoxdur,
Sən günah işləyən əlimsən mənim.
Mənə qənim olmaz nə Allah, nə Pir,
Sən özün ömrümə qənimsən mənim.

Gətirdin yenə də qəlbimi dilə,
Düşünən beynim də özünsən elə.
Gəl, sahib çıxgınan ruhuma belə,
Al bu canımı da mənimsə mənim.

Səndədi eşqimin doymayan gözü,
Sənsən misramın da hər hərfi, sözü,
Şeirim, şeiriyyatım, eşqimin izi,
Sən ilham pərimсэн, təbimsən mənim.

Sənsən Allahdan da təkcə diləyim,
Sənsən mənim qıdam, sənsən gərəyim,
Səndədi səninçün vuran ürəyim,
Bəzən də yelkənsiz gəmimsən mənim.

Hərdən küləklərlə üzüb gedirsən,
Yox, doğruld özünü, belə deyilsən.
Mənə dərd verməyi çoxmu sevirsən?!
Sən dünya dolusu qəmimsən mənim.

Bu yalan dünyada tək biləcəyim,
Sənsən reallığım, sənsən gerçəyim.
Sən adi çiçək yox, «Həyat çiçəyim»,
Özün də, sən daha nəyimsən mənim?!

Mən səni bildimsə bu ada layiq,
Qalginan eşqinə əbədi sadıq.
«Natiqim» deyirdin, sənindi Natiq,
Bil ki, sən özün də mənimsən, mənim!

19.05.03.

**O QƏDƏR VƏFASIZ
GÖRÜB Kİ, KÖNLÜM**

MISRALARIMDA

Yenə yaxın gəldin dar ağacına,
Səni asdıracam misralarımda.
Yolunu dumana, çənə salacam,
Səni azdıracam misralarımda.

Söylə, sən neylədin sevgimiz üçün,
Günah daşıyırıq eşqimiz üçün.
Sənə öz əlinlə ikimiz üçün,
Qəbir qazdıracam misralarımda.

Qoydun gözü yaşlı, qəmlidi şeirim,
Natiqin tükənən səbridi şeirim.
Vəfasız qızların qəbridi şeirim,
Səni basdıracam misralarımda.

18 05.2002.

ÖZÜMƏ NƏZİRƏ...

Məhəbbət şairi deməyin mənə,
Məni məhəbbətim şair etmədi.
O qədər vəfasız gördü ki, könlüm,
Məni vəfasızlar şair eylədi.

İnsanlar vəfasız, dünya vəfasız,
Mən hansı vəfadan danışım indi?
Dedilər, olmuşam guya vəfasız
İstədim od tutub alışam indi.

Hanı sevincinin, qəmin vəfası?
Ağızda vəfa yox, dildə vəfa yox.
Hanı pərvanənin, şəmin vəfası?
Bülbüldə vəfa yox, güldə vəfa yox.

Deyirlər, hər dərdin bir dəvası var,
Demə, vəfasızlıq dəvasız imiş.
Qorxub, vəfasını ölümə satan,
Leyli də , Məcnun da vəfasız imiş.

Mən də olanlara baxır, beləcə,
Vəfasız torpağı qazıram indi...
Mənə «eşq şairi» deyənlər üçün,
Özümə nəzirə yazıram indi.

Məhəbbət şairi deməyin mənə,
Məni məhəbbətim şair etmədi.
O qədər vəfasız gördü ki, Natiq,
Məni vəfasızlar şair eylədi.

24 may 2002.

AĞLAMA, SILGINƏN O GÖZ YAŞINI

Çıx get, baxma geri, məni də unut,
Bacarsan atginan sevgi daşını.
Kövrəlməkdə, ağlamaqda nə fayda,
Ağlama, silginən o göz yaşını.

Bu sevgi lal oldu, susdu dinmədi,
Biz elə sevişdik, kimsə bilmədi.
Çox da bu sevginin üzü gülmədi,
Ağlama silginən o göz yaşını.

Hicran uzun sürər , yolları yorar,
Bir mənə açılsa neçə göz dolar.
Səbəbsiz, filansız ayrılıq olar?
Ağlama, silginən o göz yaşını.

Bax bunları yadında saxlayarsan;
Mənə baxıb gözünü bağlayarsan.
Mən öləndə mənimçün ağlayarsan,
Ağlama silginən o göz yaşını.

26 iyul 2004.

SƏN HARA GEDIRSƏN BELƏ KÖNÜLSÜZ?

Yenə zülüm-zülüm düzəlib yola,
De, hara gedirsən belə könülsüz?
Ürəyin deyirsə, getmə, getmə də,
Sən hara gedirsən belə könülsüz?

Elə bil taleyin aranı vurub,
Hicran zəli olub, qanını sorub.
Yollarmı yorulub, sənimi yorub,
Sən hara gedirsən belə könülsüz?

Yenə hansı səmtdən əsdi bu külək?
Gedirsən, ünvanı barı de bilək.
Məcnundan ayrılıb gedən Leyli tək,
Sən hara gedirsən belə könülsüz?

Hisslərin dirəyib ayaqlarını,
Peşimanlıq bürüyüb ayaqlarını.
Arxanca sürüyüb ayaqlarını,
Sən hara gedirsən belə könülsüz?

Getmə, yollarını sal geri məndən,
Gəl mənim arxamca, qal geri məndən.
Gedirsən, könlünü al geri məndən,
Sən hara gedirsən belə könülsüz?

2004 sentyabr.

MƏN SƏNİ HEÇ ZAMAN SEVMƏDİM AXI...

Zarafatyana

Ey mənə vəfasız deyən sevgilim!

Bu hansı vəfadı?

bilmədim axı...

Sən məni sevmisən, bəlkə də, düzdü,

Mən səni heç zaman sevmədim axı...

Bir yaxşı fikirləş, məndən incimə,

Nə bilim, sözdü də, deyirəm sənə...

Ya inan, ya da ki, inanma mənə,

Mən səni heç zaman sevmədim axı...

Etiraf edirəm; bəzədim belə,

Səni yalanların ən gözəliylə...

İndi də yalandan deyirəm sənə,

Mən səni heç zaman sevmədim axı...

21.09.02

SON ÖPÜŞ

Son öpüş, o necə təmas verdisə,

Mən səni heç belə hiss etməmişdim.

Son öpüş, o necə öpüş idisə,

Elə bil mən səni heç öpməmişdim.

Dadı damağımdan getməyib hələ,

Sənin o atəşli son öpüşünün.

Hələ təbəssümü üzümdə qalıb,

Sənin doluxsunmuş o gülüşünün.

Nələr yazılıbmış gör alınımıza,

Hələ gör nələri yaşamalırıq.

Gecikmiş məhəbbət nə ağır yükmüş,

Onu ömür boyu daşamalırıq.

Bilmədik, sevgilə oyun oynadıq,

İndi qaranlıqlar həmdəmdi bizə.
Biz bircə gecəni xoşbəxtlik sandıq,
İndi o xoşbəxtlik hərdəndi bizə.

Natıqı bu ömür hara çəksə də ,
Səninçün yenə də qayıdacaqdır.
Bizi ölüm belə ayıra bilməz,
Dəmir məftillərmi ayıracaqdır?!

12.10.02.

AXTARACAQSAN

Yaman vaxtsız etdin bu sevgini tərək,
Amma gec olacaq eyləyəndə dərək.
Mən sənli günləri axtardığım tək,
Sən də keçmişini arayacaqsan,
Mənli günlərini axtaracaqsan.

Bir gecə qonağın olar həsrətim,
Yerim buz bağlayar yanında mənim.
Canına üşütmə gələcək sənin,
Gecəni sübhədək yatmayacaqsan,
Mənli günlərini axtaracaqsan.

Alanda qəlbini sənin dərd, qada,
O keçmiş günlərin düşəcək yada.
Daha öpüşlərim gəlməsə dada,
Sən məni hamıya qısqanacaqsan,
Mənli günlərini axtaracaqsan.

Nə edə bilərsən ölməmək üçün?
Nə də edə bildin dönməmək üçün?
Məni özgəsiylə görməmək üçün,
Bəlkə, gözlərini bağlayacaqsan,
Mənli günlərini axtaracaqsan.

Sanma, sənin kimi dönəcəyəm mən,
Dönməzəm, sonuna gedəcəyəm mən.
Sənin yuxuna da gələcəyəm mən,
Yuxudan səksənib ayılacaqsan,
Mənli günlərini axtaracaqsan.

Bir gün həqiqəti eşidəcəksən,
Bilirəm, o zaman gecikəcəksən.
Saxta gülüslərdən bezikəcəksən,
Daha o üzlərə baxmayacaqsan,
Mənli günlərini axtaracaqsan.

Yolun məzarlıqdan düşəndə belə,
Natiqin qəbri də gələcək dilə.
Kimsə göz yaşını görməsin deyə,
İçində gizlicə ağlayacaqsan,
Mənli günlərini axtaracaqsan.

01.03.2003.

OYNATMA GÖZÜNÜ...

Gözlərim bir ala gözə sataşdı,
Yad deyil bu baxış mənə tanışdı...
Ay qız, bu nə baxış, nə qayıdışdı?!
Yatmış xatirəni oyatma belə,
Oynatma gözünü, oynatma belə.

Mənim də qəlbimdən bir arzu keçib,
Hər bir arzusuna axı kim yetib?!
Daha arzuların məqamı gedib,
Sən də bu arzuna gəl çatma belə,
Oynatma gözünü, oynatma belə.

Unut xəyəlləri, xatirələri,
Unut, unutmalı ötən günləri.
De ki, sevməyirsən daha sən məni,
Məni baxışlarla aldatma belə.
Oynatma gözünü, oynatma belə.

Mən də unudaram ötən günləri,
Çox da xatirələr yaşadıb məni.
Artıq istəmirəm o nəzərləri,
Daha göz süzdürüb, qaş çatma belə,
Oynatma gözünü, oynatma belə.

Eşqimi işin tək qoydun sabaha,
İndi o sevgini qatma günaha.
Bir yol aldanmısan, aldanma daha,
Yaxşını yamana sən satma belə,
Oynatma gözünü, oynatma belə.

Yaman gecikmişən, gec ayılmışan,
Bir vaxt sevdiyini özün danmısan.
Bəlkə, məhəbbəti oyun sanmısan?!
Məni bu oyuna gəl qatma belə,
Oynatma gözünü, oynatma belə.

Mən sənə çox dedim, sən inanmadın,
Özün belə seçdin, belə ayırdın.
Sən bu sonsuzluğu ümman sanırdın,
Çalış ümmanlarda sən batma belə,
Oynatma gözünü, oynatma belə.

Peşmanlıq olmayır ürəyə yatan,
Saman çöpünə də əl atır batan...
Məndən olmayacaq dadına çatan,
Sən də üsullara əl atma belə,
Oynatma gözünü, oynatma belə.

Bəri bax, bircə an qulaq as mənə,
Salma yollarını dumana, çənə...,
Natiqdən məsləhət bu olar sənə.
Get düşün, sübhəcən heç yatma belə,
Oynatma gözünü, oynatma belə.

25-26/01/2003.

MƏN ELƏ BİLİRDİM...

Mən elə bilirdim həyat səndədir,
Vaxt vardı deyirdim səni sevirəm.
Demə o hisslərim bayağı imiş,
Mən elə bilirdim səni sevirəm .

Məyər, sevgidən də ürək bezərmiş?!
O sevgi sandığım əyləncələrmiş.
Demə, sevdiyim də başqası imiş,
Mən elə bilirdim səni sevirəm .

Uymuşam sözlərin şirinliyinə,
Baxmadım gözlərin dərinliyinə.
Bağışla, «sevirəm» demişəm sənə,
Mən elə bilirdim səni sevirəm .

Daha o hisslər ki, unudub məni,
Sənə vəfasız tək tanıdıb məni.
Elə o hisslərim yanıldıb məni,
Mən elə bilirdim səni sevirəm .

Deyirəm, nə yaxşı ayrılıq varmış,
Bizim yolumuzu belə ayırmış.
Yaxşı ki, bu sevda baş tutmayıbmış,
Mən elə bilirdim səni sevirəm .

Natiqəm, həmişə düzün demişəm,
Yox, səni yalanla bənd etməmişəm.
Etiraf edirəm; mən səhv etmişəm,
Mən elə bilirdim səni sevirəm .

7-8 fevral 2003.

SƏN GETSƏN...

Mənim göz yaşımı sellərə qoşma,
Sellər coşub-daşib çağlaya bilər.
Mənim ürəyimə çəkdiyin dağlar,
Dünyanın qəlbini dağlaya bilər.

Sən getsən, səninlə hər şey gedəcək,
Təbiət yaşıl yox, qara geyəcək.
Bülbüllər səninçün ağı deyəcək,
Göylər yoxluğuna ağlaya bilər.

Mən məhrum olanda yar qayğısından,
De, hara qaçaram qəlb yangısından?!
Mənim ürəyimin bu ağrısından,
Dünyanın ürəyi ağraya bilər.

Səni bağışlamaz ürəyim, düzü,
Sən qoysan didərgin bu eşqimizi...
Sanma, məhəbbətin kor olan gözü,
Mənim də gözümü bağlaya bilər.

Sənlə barışmaram, qalıb sözümdə,
Amma unutmaram, sözün düzündə.
Verdiyin dərdləri qəlbim özündə.
Səndən əmanət tək saxlaya bilər.

15.06.03.

AXTARIM SƏNİ?!

Getdin, bu gedişin dönüşü çətin,
Mən hansı gümanda axtarım səni?!
Səni dalğalarımı alıb, aparıb,
Mən hansı ümmanda axtarım səni?!

İnana bilməzdim gedəcəyinə,
Ömrümü pərişan edəcəyinə.
Bir ümüd verəydin dönəcəyinə,
De, hansı limanda axtarım səni?!

Yoxsa, ümüdümü kəsim sabaha,
Gülüm qəlbimdəki fəryada, aha?
Yoxsa, yuxulara qapılım daha,
Gözümü yumanda axtarım səni?!

Onsuz da qalmayıb ümüd heç nəyə,
Nə deyim qismətə, bəxtə, taleyə.
Bəlkə, küləklərlə sovrulduğun göyə,
Buludda, dumanda axtarım səni?!

Əzəldən sən elə beləsən, belə,
İmic dəyişməyi sevirsən elə.
Bəlkə dəyişmişən cildini yenə,
Mən hansı simanda axtarım səni?!

Bəlkə, oruc tutum, şəhadət edirəm,
Mən də möminləşim, ibadət edirəm?!
De, hansı dinlərə itaət edirəm,
Mən hansı imanda axtarım səni?!

Gözlərin «gəl» dedi, dilin «get» mənə,
Qoydun intizarda ömrümü belə.
Közərən ümüdə su səpdin elə,
Mən hansı gümanda axtarım səni?!

18.09.03.

GÖZLƏRİNƏ BAXDIĞIM QIZ...

Gözlərinə baxdığım qız,
Gözlərimin hakimisən.
Ürəyinə axdığım qız,
Ürəyimin sakinisən,
De ki, məni gözləmişən,
De ki, məni sevmisən sən!

Çox haqsızlıq görmüşəm mən,
Könül viran, qəlb talandır.
Səni özgəylə deyirlər,
De ki, bunlar bir yalandır,
Özgəsini sevməmişən,
De ki, məni sevmisən sən!

Həsrətində qaldığım qız,
De ki, bunun sonu vardır.
Ürəyini aldıığım qız,
Qəlbimə bir qəlb hayandır,
Onu özün vermişən sən,
De ki, məni sevmisən sən!

Gözlərinə baxdığım qız,
Məndən çəkmə gözlərini.
Baxışlarla danış mənə,
Mən duyaram sözlərini,
Bunu ki, çox etmişən sən,
De ki, məni sevmisən sən!

Gözləyirəm mən yolunu,
De ki, yenə gələcəksən.
Sən də söz ver, mənim kimi,
De ki, məni sevəcəksən,
De ki, məni sevirəsən sən,
De ki, məni sevmisən sən!

30.10.03.

MƏN SƏNİ SEVMİŞƏM...

Qərribə baxışla baxırsan mənə,
Elə bil heç məni görməmişən sən.
Bəli, qərribədir, deyim sən də bil,
Çünki, həqiqəti bilməmişən sən,
Mən səni sevmişəm, bilməmişən sən!

Eşqimin yolları sazaqdan düşüb,
Çoxluq haqq qazanıb, az haqdan düşüb.
Həmişə yolumuz uzaqdan düşüb,
Mənimlə üz-üzə gəlməmişən sən,
Mən səni sevmişəm, bilməmişən sən!

Bəlkə də, inanmaq çətindir sənə,
Amma ki, sevmişəm, sevirəm yenə.
Mən belə duyuram, bəlkə də elə,
Qəlbində sevmişən, dinməmişən sən!
Mən səni sevmişəm, bilməmişən sən!

Yoxsa ki, gözlərin aldadır məni?
Məncə yanılmıram, inandır məni.
Ya qurtar bir yolluq, ya yandır məni,
Mələksən, göylərdən enməmişən sən,
Mən səni sevmişəm, bilməmişən sən!

Bəllidir, fələklər hey viran edib,
Sənin də qəlbini çox talan edib,
Sənə, sevmədiyin eşq elan edib,
Pərişan-pərişan dinləmişən sən,
Mən səni sevmişəm, bilməmişən sən!

Səni ürəyimdə saxlamışam mən,
Eşqinlə sel kimi çağlamışam mən.
Həsrətdən gizlicə ağlamışam mən,
Mənim göz yaşımı silməmişən sən,
Mən səni sevmişəm, bilməmişən sən!

Amma bunu sənə deməzdim indi,
Bağışla, ürəyim dözmədi dindi.
Natiq sözün dedi, növbə sənindi,
Daha susmamalı, dinməlisən sən,
Mən səni sevmişəm, bilməmişən sən!

31.10.03.

VARSA!

Bilirəm, dinləyib kövrələcəkdir,
Kiminsə qəlbində kədəri varsa.
Məndən dərdlisini tapmazsan amma,
Əgər dərdlərin də qədəri varsa.

İndi nə məqsədlə gəlmisən yenə,
Bir fələk, bir də sən, arxasız qəmə.
Get axtar, yenə də gətir ver mənə,
Əyər bu dərddən də betəri varsa.

Bir fayda çıxmadı dualarımdan,
Sən də xəbərsizsən mənim halımdan.
Məni suçladığın günahlarımdan,
Ay Tövbə, Natiqin xəbəri varsa!

03.11.03

SƏNİ ÜRƏYİMDƏN ATA BİLMİRƏM

Özünü elə cür sevdிரib getdin,
Səni ürəyimdən ata bilmirəm.
Elə darıxıram, elə tənhayam,
Başımı heç nəylə qata bilmirəm,
Səni ürəyimdən ata bilmirəm.

«Əlvida» demədən çıxıb getmisən,
Bu səhvi üstümə yığıb getmisən.
Əlimi elə cür sıxıb getmisən,
Mən özgə bir əli tuta bilmirəm,
Səni ürəyimdən ata bilmirəm.

Gərək getməyəydin sən bu çağımda,
Sanki, qürbətdəyəm öz otağımda.
Sənin izin qalmış bu yatağımda,
Sənsiz sübhə kimi yata bilmirəm,
Səni ürəyimdən ata bilmirəm.

Sənsə ayrılığı seçmisən yenə,
Mənə zülm edirsən sən billə-bilə.
Sən elə əlçatmaz olmusan mənə,
Asılıb qalmışam, çata bilmirəm,
Səni ürəyimdən ata bilmirəm.

Bil ki, məhəbbəti öldürmür ölüm,
Mənə də demə ki, bu yoldan dönüm.
Sən məni yadlara satsan da, gülüm,
Mən səni yadlara sata bilmirəm,
Səni ürəyimdən ata bilmirəm.

11.11.03.

MƏHƏBBƏT YALANDI...

Bir söz keçir ürəyimin telindən,
İnanmazsan eşitməklə dilimdən.
Qoy mən deyim, sən də düşün dərindən,
Sevgi ki var, bir hiylədi, plandı,
Yalandı, bu məhəbbət də yalandı.

Bir vaxt mən də inanırdım özüm tək,
Varlığım tək, əməlim tək, sözüm tək.
Bir gözəli sevdim iki gözümlə tək,
Viran oldum, könlüm evi talandı,
Yalandı, bu məhəbbət də yalandı.

Yoxsa, sən də ilişmişən bu qəmə?!
Əgər yanıldımsa, buna qəm demə...
Lakin, təkcə bir şey aydındı mənə,
O qız ki var, bir zəhərli ilandı,
Yalandı, bu məhəbbət, də yalandı.

Çaşıb dil verərsən, vurar dilindən,
Qurtula bilməzsən bu dərd əlindən.
Vallah, bükülərsən dərdi-qəmindən,
Sevmə heç vaxt, sevmə heç vaxt, amandı,
Yalandı, bu məhəbbət də yalandı.

Nə qalib sevgidən axı ellərə,
Kimsə Məcnun olub, düşüb çöllərə.
Bu da bir xülya tək düşüb dillərə,
Kimsə dedi, kimsə buna inandı,
Yalandı, bu məhəbbət də yalandı.

Yox, mən acığımdan demirəm bunu,
Mənimçün qurtardı bu eşq oyunu.
Unutdum sevgini, unutdum onu,
Bu belədi, sanma beynim dumandı,
Yalandı, bu məhəbbət də yalandı.

Bəli, dinlədikcə gözlər dolacaq,
Kimlərsə bu sözü hirsim sanacaq.
Amma bil, mənimçün budur olacaq,
Gəl, gir ürəyimə, bax, o virandı,
Yalandı, bu məhəbbət də yalandı.

29.11.03.

MƏNİ

Getdin sən baharda, son baharım tək,
Sən qoydun tufanda, boranda məni.
Məni gülər üzlə görən dostlarım,
İndi qəmli görür çox anda məni.

Baxıb yazıq-yazıq boyun bükürəm,
Gözümdən gileyli yaşlar tökürəm.
Sənli həsrətə də həsrət çəkirəm,
Həsrətin özündən qovanda məni.

Neyləsin ürəyim, partlamasınmı?
Gözlərim göynəyib, ağlamasınmı?
Nətiq dəniz olub çağlamasınmı?
Ayrılıq həsrəti boğanda məni?!

10.12.03.

SƏNİNLƏ SON DƏFƏ GÖRÜŞDÜYÜM GÜN

Əlbətdə, ayrılıq sevilməyəcək,
Bunu dadan ürək sevinməyəcək.
Mənim xatirəmdən silinməyəcək,
Səninlə son qəmi bölüşdüyüm gün,
Səninlə son dəfə görüşdüyüm gün.

Mən sənə qovuşub, sənə yetmişdim,
Sənli arzulara mən yetməmişdim.
Mən səni heç belə hiss etməmişdim,
Səninlə son dəfə öpüşdüyüm gün,
Səninlə son dəfə görüşdüyüm gün.

Sən gedən o gündən saraldım, soldum,
Sənsə, fələklərə köməkçi oldun.
Fəqət, bu döyüşdə mən məğlub oldum,
Fələklə son dəfə döyüşdüyüm gün,
Səninlə son dəfə görüşdüyüm gün.

22.12.03.

SƏNSİZ

Mən elə bilirdim, ayrılar olsaq,
Taledən, qismətdən küsərim sənsiz.
Deyirdim, dünyama qaranlıq çökər,
Hətta canımdan da bezərim sənsiz.

Demə xəyallara qapılmışamış,
Bu sənli zövqümdə yanılmışamış.
Yanar bir ocağa atılmışamış,
Küləklər vurduqca közərrəm sənsiz.

O Natiq deyiləm, istəmə məni,
Özün inandırıdın qismətə məni.
Daha öyrətmisən həsrətə məni,
İndi həsrətə də dözərim sənsiz.

27.12.03.

ÇIXART MƏNİ ÜRƏYİNDƏN...

Bəxtim məndən küsən kimi,
Küsdüm arzu-diləyimdən.
Bu diləyim tək sən idin,
Daha nəyi diləyim mən?!
Sən də sevmə, unut məni,
Çıxart məni ürəyindən,
Çıx mənim ürəyimdən.

Bu arzular gecdi daha,
Bir dərd olma ürəyimdə.
Mən ki, günah etməmişəm,
Həbs eləmə ürəyində,
Azadlığa burax məni,
Çıxart məni ürəyindən,
Çıx mənim ürəyimdən.

Bir vaxt elə sevirdim ki,
Sığışmırdım yerə, göyə.
Ancaq indi görürəm ki,
Sığışmıram o ürəyə.
O ürək çox dardı mənə,
Çıxart məni ürəyindən,
Çıx mənim ürəyimdən.

Məhəbbətlə oyun olmaz,
Yaxşı olmur bunun sonu.
Biz də oyun oynamayaq,
Sən mənimçün eylə bunu,
Səndən bunu istəyirəm,
Çıxart məni ürəyindən,
Çıx mənim ürəyimdən.

Bütün olub keçənləri,
Mən unutmaq istəyirəm.
Xatirələr didir məni,
Unudulmaq istəyirəm.
Bu sevginin xatirinə,
Çıxart məni ürəyindən,
Çıx mənim ürəyimdən.

Demirəm ki, yalançısan,
Sevginə də inanıram.
Amma olan olub keçdi,
Möcüzəyə inanmıram.
Əzab vermə ürəyinə,
Çıxart məni ürəyindən,
Çıx mənim ürəyimdən.

Bil, az deyil bu həyatda,
Sevə-sevə ayrılanlar.
Biz ayrılmaq istəməzdik,
Amma bizi ayırdılar.
Gəl barışaq bu qismətlə,
Çıxart məni ürəyindən,
Çıx mənim ürəyimdən.

Sən Natiqi sevmisənsə,
Başqa heç nə sorma məndən.
Bir gün məni anlayarsan,
Çıxartməni ürəyindən.
Səndən xahiş edirəm mən,
Çıxart məni ürəyindən,
Çıx mənim ürəyimdən.

27-28. 12.03.

RIYAZIYYATÇI QIZ...

Zarafatyana

Riyaziyyatçı qız...

Dəyiş söhbəti,

Mətləbə yaxınlaş, sevgidən danış.

Dedim, bir az gəzək, danış özündən,

Demədim, lövhədən, silgidən danış.

Bəsdir kökaltından, kubdan danışdın,

Səni kvadrata salacam indi.

Sən bizi toplayıb sual almışdın,

Səni qucağıma alacam indi.

Sanki, kökaltında məni bölürsən,

Bil, mənim halıma düşə bilərsən.

Bir «sağ ol» söyləyib, çıxıb gedərsəm,

Özün kökaltına düşə bilərsən.

Nə qədər üstəgəl, çıx demək olar?!
Sən bizi üst-üstə gəlmirsən axı.

Rəqəmi vurursan,

Bizi vuranda

Nəticə nə olar,

bilmirsən axı.

Nədi, nə gülürsən?

Sərxoşlar kimi,

Hara gedəcəyik, bilməyirik biz.

O qədər rəqəmdən danışdın ki, sən,

Səkkiz yaza-yaza yeriyririk biz.

26.05.2002.

PEŞİMAN-PEŞİMAN BAXIRSAN YENƏ...

Peşiman-peşiman baxırsan yenə,
Yoxsa, peşmançılıq fayda verəcək?!
Yox, sənin bu yanlış fikirlərin də,
Sənintək özünü peşman edəcək.

«Sonrakı peşmanlıq faydasız olur»,
Bunu əvvəlcədən düşünmədinmi?!
Bir gün bu günlərin gələcəyini,
Deyək düşünmədin...
Mən demədimmi?!

Peşiman-peşiman baxırsan mənə,
Bu mənim sevdiyim o baxış deyil.
Məhəbbət heç nəylə ölçülmür axı,
Bu nə qumar deyil, nə naxış deyil.

Yox-yox, yaraşmayır sənə bu baxış,
Hanı sevgi dolu o baxışların?!
Bununla cəzb edə bilməzsən məni,
Bu ki, bənzəridir qarlı qışların.

Peşiman-peşiman baxırsan yenə,
Ya yum gözlərini, ya belə baxma.
Sənə demədimmi, a zalım qızı,
«Axma, hər sevənə su kimi, axma?!»

Pərişan-pərişan baxırsan yenə,
O qumral gözlərə bu yaraşmayır.
Sən ki, «sus» demişdin, susubdu sevgim,
Daha gözlərimdə aşıb-daşmayır.

Peşiman-peşiman baxırsan mənə,
Yoxsa peşimançılıq fayda verəcək?!
Yox, sənin bu yanlış fikirlərin də,
Sənintək, özünü peşman edəcək!

02.06 2002

DEYİR

Gözlərim hələ də yumulmayaraq,
-«Sənin sabahını görəcəm» deyir.
Əllərim inadlı arzularıyla,
-«O qızın saçların hörəcəm» deyir.

Arzular üst-üstə düşübdü, demə,
Baxışlar dil açıb danışır yenə.
Bizim gözlərimiz biri-birinə;
«-Sevmişəm, sevirəm, sevincəm» deyir.

Hey söhbət edərdik, verib baş-başa,
Qorxur ki, sevgimiz toxunar daşa.
-«Bilsəm ki, səninlə öləcəm qoşa,
Gəl desən, hər saat gələcəm» deyir.

Bizə çox görməsin bunları qədər,
Onunla bircə an dünyaya dəyər.
-«Mənim taleyimdə yoxsansa əgər,
Mən alın yazımı siləcəm» deyir.

Əgər gərəkdirsə, bu yolda ölüm,
Bu gün bir arzudur, gerçəyi görüm.
Düşür sətirlərə yaşanan ömrüm;
-«Mən də xatirəyə dönəcəm» deyir.

Hərdən öz-özümlə səhərə kimi,
Söhbət eləyirəm, dəlilər kimi.
Bu özüm özümə-«Ölənlər kimi,
Mən də gün gələcək öləcəm» deyir.

Düzdü, öləcəyik insanlar kimi,
Natiq, susub baxma, susanlar kimi.
Bir səs də içimdən üsyankar kimi,
-Mən günəş sönəndə sönəcəm» deyir.
02.03.2002.

«PEŞİMAN ETMƏ.»

Sus, demə, nə olar, deyəcəyini,
Yox, etmə peşiman, peşiman etmə.
Bura sevinc ilə gəlmişdik axı,
Yox, getmə peşiman, peşiman etmə.

Get,gedib yenə də dönəcəksənsə,
Yenə görüşümə gələcəksənsə.
Ya itən günlər tək itəcəksənsə,
Yox, itmə peşiman, peşiman etmə.

Gedib, xoşbəxt olub, sevəcəksənsə,
Get, mənə düzünü deyəcəksənsə.
Ya gedib tikan tək bitəcəksənsə,
Yox, bitmə peşiman, peşiman etmə.

Ya gedib «əlvida» deyəcəksənsə,
Yox, getmə, bir yolluq gedəcəksənsə.
Yanımdan salamsız ötəcəksənsə,
Yox, ötmə peşiman, peşiman etmə.

Get, öz bildiyini edirsənsə sən,
Gəl unut Natiqi, qadirsənsə sən.
Bil, mənə son dəfə öpürsənsə sən,
Yox, öpmə peşiman, peşiman etmə.
09.06.2002.

BELƏ TEZ

«Dünya beş günlükdür»-deyə, a gözəl,
Ömrünü beş yerə bölmə, belə tez.
Sən ki, ümüdlərə həyat deyirdin,
Hələ yaşayırkən ölmə, belə tez.

Çox çəkməz, görərsən, yenə birgəyik,
Sanki, unudurduq nəçiyik, nəyik.
Biz ki, bu sevginin zirvəsindəyik,
Sonunu ayrılıq görmə, belə tez.

Gərəksə, mənimlə öləcəyində,
Yenə də ömrümə dönəcəyində,
Yenə xoş günlərin gələcəyində,
Sən ki, söz vermişdin, dönmə belə tez!
16.08.2002.

ƏLVIDA!

Getdin, görüşünə gecikdim yaman,
Mən deyə bilmədim sənə əlvida.
Belə də bilirdim, baxışlarınla
Sən çoxdan demişdin mənə əlvida!

Bilirdim-tezliklə ayrılacağıq,
Daha qismətimiz həsrət olacaq.
Bilmirəm-bu həyat nə göstərəcək,
Görəsən, kimə nə qismət olacaq?!

Ancaq, xatirələr solmayacaq heç,
Sənin soldurduğun o güllər kimi.
Qəlbimdə boşluğun dolmayacaq heç,
Sənin doldurduğun o günlər kimi.

Bilməzdim, ağılıma gəlməzdi belə,
Həyatın məcburi qanunları var.
Bilməzdim, gözlərim həsrət çəkəcək,
Bilməzdim, qalacaq gözü yaşlı yar.

Gecikmiş bu sevgim ah çəkəcəkmiş,
Bilməzdim, göyləri tutacaq bu ah.
Mən dedim, bu eşqi yaşadım belə,
Demə məhəbbətin özü də günah.

Ehtiyac yox idi, əziyyət çəkib,
«Əlvida» yazmısan görüş yerinə.
Bil ki, öpüşlərim qərq oldu yenə,
Divardan öpdüyün öpüş yerinə.

Sən demə qismətim olmayacaqmış,
Sonuncu öpüşün o son təması.
Sən getdin əbədi, mən də əbədi,
Bil ki, bu sevgiyə tutacam yası.

Mənim məhəbbətim gülməyəcək heç,
Üzündə təbəssüm, dönməyənəcən.
Bu otaq həmişə işıq olacaq,
Sənin əllərinlə sönməyənəcən.

Sən istə, qoy yenə sən deyən olsun,
Elə bil, hər şeyi əlinlə yazdın.
«Əlvida» sözün də divara deyil,
Sən onu Natiqin qəlbinə yazdın.

16.09.2002.

ÖLSƏM, BAĞIŞLA

Sənə sinəmdəki ürək deməklə,
Əgər ürəyinə dəysəm, bağışla.
Sən məni əyilməz bir dağ sanırdın,
Önündə qəddimi əysəm, bağışla.

Bağışla, kövrəlsəm qəribləşəndə,
Sən verən dərdlərlə sinsizləşəndə.
Bu dərdlə işlərim çətinləşəndə,
Səninlə dərdimi bölsəm, bağışla.

Bizə qıyanlarla barışanda sən,
Az-az ayrılığa alışanda sən.
Məndən uzaşmağa çalışanda sən,
Mən düşüb arxanca gəlsəm, bağışla.

Ayrıla bilmərəm heç cürə səndən,
Sən də ayrılığı istəmə məndən.
Qocalıb, lap əsam düşəndə əldən,
Mən səni hələ də sevsəm, bağışla.

Deyərdin;
-ayrılacaq həyat nə gərək...

Bəli,
mənimçün də bax budu sevmək.
Bil ki, bir gün dayanacaq bu ürək,
Sən mənim qəlbimdə ölsəm, bağışla.

02.02.04.

SƏNİNÇÜN DOĞULMAMIŞAM

Yox-yox, mən səninçün doğulmamışam,
Heç vaxt da səninəm deməyəcəyəm.
Çəksəm də həmişə sənin fikrini,
Heç vaxt bu fikrimdən dönməyəcəyəm.

Sən saxta sevgini su tək içirdin,
Həmişə asanca yollar seçirdin.
Mənim kədərimə gülüb keçirdin,
Sənlə sevincimi bölməyəcəyəm.

Hələ taqətim var,
Yorulmamışam.
Sənsiz, dəryalarda boğulmamışam.
Yox-yox, mən səninçün doğulmamışam,
Sənin yolunda da ölməyəcəyəm...

24.02.04.

GEDİRSƏN

Deyəsən, adətə çevrilib daha,
Sən də bir ürəyi qırıb gedirsən.
Bir vaxt o ürəyi yuvan sanırdın,
İndi öz yuvandan çıxıb gedirsən?!

Sən də vuruldunmu şana-şöhrətə,
Sən də satıldınmı vara-dövlətə?
Vallah, inam qalmır heç məhəbbətə,
Sən ki bu minvalla axıb gedirsən...

Daha nə baxışdı bu dolğun-dolğun,
Daha nə baxışdı bu oğrun-oğrun?
Niyə özgəsinin evinə doğru,

Sən bir özgəsinə baxıb gedirsən?!
Nəyə dəyişmişən sədaqətini?
Nədə axtarırsan səadətini?
O dilli-dilavər məhəbbətini,
Niyə ürəyində sıxıb gedirsən?!

Bil ki, xəyanətlə kimsə barışmır,
Səni sevən-sevir, susur danışmır...
Vallah, bu gedişin sənə yaraşmır,
Gör, kimin ürəyin qırıb gedirsən...
28.02.04.

SƏNİN XOŞ BAXIŞIN...

Mənim ürəyimə yaxın düşmə, qız!
Ürəyin od tutub yanar mənimçün.
Gözündən yaxına düşməsəm əgər,
Sənin xoş baxışın qalar mənimçün.

Qəlbimdə alışıb, sözüm qalıbdır,
O qara gözlərdə gözüm qalıbdır.
Səninçün xatirə üzüm qalıbdır,
Sənin xoş baxışın qalar mənimçün.

Həyat amansızdır, verməyir fürsət,
Amma İlahi var, qismət var, qismət.
O bal dodaqlara qalsam da həsrət,
Sənin xoş baxışın qalar mənimçün.

Çıxmısan önümə bir sual kimi,
Girmə ürəyimə dərd,mələl kimi.
Ən gözəl, ən şirin bir xəyal kimi,
Sənin xoş baxışın qalar mənimçün.

Natiq nə qismətin, nə «butan» deyil,
Səni ürəyindən o, atan deyil.
Bizim qovuşmamız baş tutan deyil,
Sənin xoş baxışın qalar mənimçün.

22.03.04. Xızı

SƏN HARA, MƏN HARA...

Yuxuma gəlməzdi, başıma gəldi,
Sən hara, mən hara, bu qismət hara?!
Elə bil dünyanı mənə verirlər,
Sən hara, mən hara, bu fürsət hara?!

Məsafə çox yaxın, dar aramızda,
Od da var, həm də var qar aramızda...
Tikanlı məftillər var aramızda,
Sən hara, mən hara, bu sərhəd hara?!

Qorxuram dünyanı qamarlamağa,
Qorxuram mən səni qucaqlamağa.
Qorxuram meyl edəm mən ağlamağa,
Sən hara, mən hara, bu həsrət hara?!

23.03.04.Xızı

MƏN

Yox, mən demirəm ki, səni unudub,
Ömrümü yenidən başlayacam mən.
Bunu istəsəm də bacarmayacam,
Qəlbimi yük kimi daşıyacam mən.

Bir gün özün məndən inciyəcəksən,
Gözəl abidəyə bənzəyəcəksən.
Səni dindirəndə dinməyəcəksən,
Qəlbində gizlicə yaşayacam mən.

Mən də inciyəcəm sənsizləşəndə,
Əzablar çəkəcəm qəribləşəndə.
Fikirlər beynimdə düyün düşəndə,
Başımı cütəlli qaşayacam mən.

Bir idi adımız, tək bir ad kimi,
Daha səslənəcək özgə, yad kimi.
Bir yola gəlməyən ər-arvad kimi,
Adımdan adını boşayacam mən.

Amma bir an sənsiz olmayacağam,
Səni də yaxına qoymayacağam.
Daha tənhalıqdan qorxmayacağam,
Uçuq xaraba tək boş qalacam mən.

Salsan da adımı dildən-dillərə,
Ömür verməyəcəm əsən yellərə.
Təəssüf deyəcəm ötən illərə,
Sənli günlərimi boş sayacam mən.

30.04.03.

KLASSIK ŞEİRLƏR
(qəzəl, müxəmməs, mürəbbə və s.)

NƏZİRƏLƏR VƏ MƏNSUR ŞEİRLƏR

DEYƏRSƏN

Ey dost, de görüm, dərdi indi harə deyərsən?!
Mən deyim sənə, sən də gedib yarə deyərsən.

Deyə bilsən ol sitəmkarə, gər bu sözləri,
Bunla elə bil pərvanə sözün narə deyərsən.

De ki, bu nə dərd idi, necə verib də getdi ,
Der adıma da el, hamı biçarə, deyərsən.

Birdən o gözəl rəhmə gəlib halımı sorsa,
Sənsiz çəkilib can evində darə, deyərsən.

Çox təbib gəldi, çarə ki yox, de niyə gəlməz?
Bəlkə tapıla dərdimə bir çarə, deyərsən.

Gər, gəlməsə ol, bilsə də de, dərd də, dəva da,
Çünki özüdür, gətirməsin zarə, deyərsən.

Könlüm evin ki, etdi viran bəs o vəfasız,
Neyçün bunu sən loğmana, memarə deyərsən?!

Viranə necə bəs düzələr, çarəsi varsa,
Sonra eləyər məlhəmi məzarə, deyərsən.

Natiq, sənin də sözün yarə yetişməyəndə,
Dost -qələm, kağız, dərdini əsarə deyərsən!

18 mart 2000-ci il.

GETDİ

Hər şey gül tək açılmışdı, gül kimi də solub getdi.
Gözlədik, yağış yağmadı, göy üzündə dolub getdi.

Sevdim, sevda dənizində ayrılıqdan xəbərsizdim,
İndi hanı «yar» dediyim, heç bilmədim nolub, getdi?!

Hər şeyi onla bağladım, gözləməzdim ki, gedəcək,
Gedişylə min arzumu ürəyimdə qoyub getdi.

Fələk ona vəfasızlıq, mənə nakamlıq yazıbmış,
Son görüşdə duyubmuş tək, son baxışla dolub getdi.

Sonra ondan «qara xəbər» dedilər qəflətən mənə,
Elə bildim ki, sinəmdən nəsə o an qopub getdi.

Kaş öləydim eşitməyib, vəfasızın bu xəbərini,
Yolumdan kənar tikanlı bir budağa qonub getdi.

Günahkarsa həm bu zaman, həmi odur, həm də mənəm,
Neyləmişdim, zalım fələk, bağrım başın oyub getdi?!

Susub durdum od içində, ötənlər ki, qayıtmayı, r
Nələr qaldı ürəyimdə, həyatım puç olub getdi.

Natiq, demədim yara da, qəlb deyəni çox az yazdım,
Qıymadım oxuyub dona, qələmimdə donub getdi!

7 may 2000-ci il.

BAXIM

Tanrı mənə göz verib ki, görüm, bu cahana baxım.
İstəməzdim ki, onunla göz yaşına, qana baxım.

Qalmışam dərd qəfəsində, qəmdi, kədərdi hər yanımla,
Bircə damla sevinc üçün, söylə, hansı yana baxım?

Hanı ol kəs ki, deyirlər əlacın, çarən odur,
Tutum onun əllərindən, qəlbimi duyana baxım.

Yəqin ki, sənsən ol afət, səni derlər tək əlacım,
Gəl dur gözlərim önündə, canıma qıyana baxım.

Qorxdun ellər qınağından, məni yandırdın axır,
Gördün alovumu yəqin, mən də bu yanana baxım?

İstəməzdim görəm halım, razıyam kor olsa gözümlə,
Təki sonuncu məqamda bircə yol canana baxım.

Desələr, Natiq ölür, əcəlimlə sən də yetiş,
Ölüm sənin qollarında, əbədi sən cana baxım!..

16 iyun 2000 ci il.

ƏSGƏRLİK XİDMƏTDƏN QAYIDAN ZAMAN...

(Naməlum bir müəllifə nəzirə)

Əsgəri xidmətdən qayıdan zaman,
Hər şeyi gül kimi saralan gördüm.
Həyatda ilk dəfə sevdiyim qızı,
Yanında körpəsi ağlayan gördüm.

Neçə sevinc ilə geri dönürdüm,
Yalan bildiklərim həqiqət idi.
Hamı gəlişimi təbrik edərkən,
Bir - iki yaxın dost təsəlli verdi.

Nə qədər arzular puç olub getdi,
Çay tək aşıb-daşıb, axan zamanda.
Dünyaya gəlişim suç olub getdi,
Mən sizin həyatə baxan zamanda.

Niyə kor olmadı gözlərim o an,
Həsrət qaldığım tək, o ala gözə?!
Niyə ayaqlarım qurumadı bəs,
Mən bu gün səninlə gəldim üz-üzə?!

Niyə lal olmadım, halını sordum,
Əl verib görüşdük, barışdıq yenə.
Küsdüm həyatımdan, səndən küsmədim,
Biri-birimizə alışdıq yenə.

Qəlbi nə sanırsan, daşdımı məgər?
Daha ümüdlər də közərmir axı.
Getdi, gedişinlə abad eşqimiz,
Viranə bir daha düzəlmir axı.

Çəkdirdin Natiqə ahı, naləni,
Verdiyin şərbətdən dadasan, gəlin!
Alov işıq saçır, demirəm kül ol,
Səni od tutasan, yanasan, gəlin!

5 fevral 2002-ci il.

YOXDUR

Nə edək bəs, belə olmaz, yəni bir çarəsi yoxdur?!
Dərdin aləmdə, deyirlər hələ biçarəsi yoxdur.
Yoxsa, bu dərdə də təkəm mən, mənə həmxanəsi yoxdur?!
Ya var ikən, deyimmi ki, üzə mərdanəsi yoxdur?!

Kimi məndən inciyir, kimisi incidir məni,
Kimi küləklə üzür, sanki yelkəni yox gəmi.
Bu ürək də, elə bil, cəlb eləyir dərdi, qəmi,
İndi heç qəlb evimin də daha boş xanəsi yoxdur.

Hanı bəs dövrümüzdə çarə sənə, xəstə könül,
Ötən qayıtmayı, bunu bil, dayanma qəstə könül.
Hanı ol cami-şərab ki, qala ahəstə könül,
Nə gəzir saqisi burda, nə də meyxanəsi yoxdur.

İndi barlarda gəzir qəmzeyi-naz sahibəsi,
Kimi şalvarda, kimi mini geyim aludəsi.
Neyləyir əcdadı ol, yaxşı keçir müayinəsi,
Çünki, dil sahibinin ona biganəsi, yoxdur.

Daha heç yoxdu bilən sahibi-söz qədrini heç,
Çoxu da anlamayır sözlərinin sətrini heç.
Xoşlamır bülbül özü qızılgülün ətrini heç,
Hanı bəs, şəmimizin də, daha pərvanəsi yoxdur?!

Məni də saldı bir afət bəlayi-eşqə həməni,
Özü də cövr eləyib keçdi yanımdan o, dünən,
Yoxdu neynim, nə edim, yoxdu bir dərdi bilən,
Deyərəm mən kimi dövrün dəli- divanəsi yoxdur.

Məni görsəydi o Məcnun, o Kərəm, Yusif, o Fərhad,
Halına şükr eləyib, bunca eyləməzdi də dad.
Sən də şükr eylə ki, Natiq, hələ də eyləsən imdad,
Yaxşı ki, eşqimizin hələ əfsanəsi yoxdur!

5 may 2002.

ZAMAN VƏ MƏKAN.

Kaş, qalmasın ürəklərdə nə bir arzu, nə bir kam,
Bunu hər an arzulayan nə xəşbəxtdir, nə nakam...
Birini ver, birini seç, birisinə et imkan,
Sən də orda ləməkansan, mən də burda ləməkan,
Zaman eyni bir zamandır, məkan ayrı bir məkan.

Ayrılıq çox ağır yükdür, yaxşı düşün sən bunu,
Ürək odu sönən deyil, alışdırma sən onu.
Təsadüf yox, qərībədir təbiətin qanunu;
Burda bir gül pöhrələnilir, orda qara bir tikan,
Zaman eyni bir zamandır, məkan ayrı bir məkan.

Sənsə gülüm, güllər içrə «solmayan bircə gülsən,»
Olmasaydın, «yox» olurdum, yanımda bircə gün sən.
Özgə qəlbə necə girim, bir yolunu düşün sən,
Məni çoxdan həbs eləyib o gözlərdə o müjgan,
Zaman eyni bir zamandır, məkan ayrı bir məkan.

Əyər bir yol tapılsaydı, çalışardım mən, əlbət,
Nə zamandan, nə məkandan aslı olmur məhəbbət...
Bizə qarşı heç kimsədə zərrə yoxdu mərhəmət,
Manəimiz dağ olsaydı, mən olardım kuhikan,
Zaman eyni bir zamandır, məkan ayrı bir məkan.

Tale busa, bərişmalı, yalan yaraşmır üzə,
Ayrılığa dözəmmirik, qovuşmaq olmaq bizə...
Burda ürək istəyirəm, buna gərək qəlb dözə,
Burda heç bir rol oynamır, nə düşüncən, nə zəkan,
Zaman eyni bir zamandır, məkan ayrı bir məkan.

Kimi uyur yalanlara, həqiqətə kor gözü,
Yalançılar elə bilir həqiqətin kor gözü.
Bu yalana uyanların, həqiqətən kor gözü,
Təsəvvür et: alıcısı, girdiyinsə boş dükan,
Zaman eyni bir zamandır, məkan ayrı bir məkan.

Mən dağlarda boy atmışam, eniş-yoxuşdur yolum,
Adım Natiq, ünvanım bu; dərə-təpə sağ-solum.
Bu yolları soruşgınan yolçusundan bu yolun,
Yox, oxucum bu yollarda bu cür tutulmur sükan,
Zaman eyni bir zamandır, məkan ayrı bir məkan.
2004-cü ilin yazı...

TUTUB MƏNİ XUMARI...

Sonumu var bu çağın, olmayaydı bu barı,
Mən olmuşam qonağın, unutmuşam qubarı.
Yanağında yanağın, saçında əl tumarı,
Çox istidir otağın, tutub məni xumarı...

İstərdim nəse deyəm, söz deməyə yox lüzum,
Deyə bilirəm bəyəm, dilimdə durmur sözüm.
Bilmirəm kiməm, nəyəm, ətrafı görmür gözüm,
Şərab süzən dodağın, tutub məni xumarı...

İstəyərdim inanam, keçib yuxu vaxtları,
Vallahi nagümanam, tapmaram bu çağları.
Elə billəm dumanam, bürümüşəm dağları,
Həm o dağ, həm bu dağın tutub məni xumarı...

Bu nə aşkar, nə dalda, heç də deyil ötüşməz,
Bu minvalda, bu halda, fələk bizə yetişməz.
Qonaqlıqda, ya harda, yüzün içəm kar etməz,
O sən süzən arağın, tutub məni xumarı.

Bu Natiqdi, bu vaxtda bir otaqda qonağdı,
Sən bunu saxla yadda, el eşitsə qınağdı.
Bu bizimçün həyatda, bəlkə də bir sınaqdı,
Bu doyulmaz sınağın, tutub məni xumarı...

14 iyun, Moskva, 2005-ci il.

SEVMƏ MƏNİ...

Nəzirə

Heç bilmirəm necə deyim, buna necə baxarsan,
Amma bunu deməliyəm, yəqin qulaq asarsan...
Bir az mənə hirslənərsən, göz yaşına qıyarsan,
İndi küsüb-incisən də, bir gün məni anarsan,
Sevmə məni... Sevsən məni, yanarsan!

İstəmirəm aldanasan, aldadasan özünü,
Buna görə ömrüm boyu qınayaram özümü.
Səndən xahiş edəyirəm, eşit mənim sözümü,
Bir gün məni nahaq yerə sən günahkar sanarsan,
Sevmə məni... Sevsən məni, yanarsan!

Unutmaram, başım üstə Allahım var, Tanrı var,
Hər əməlin- günahın da, savabın da barı var.
Ayrılığın üşütməsi, tənhalığın qarı var,
Bu soyuqda üşüyərsən, tənhalıqda donarsan,
Sevmə məni... Sevsən məni, yanarsan!

Acı tale amansızdı, bir gün ondan küsərsən,
Sənə vəfalı könlümə sən vəfasız deyərsən.
Yası düşmüş bir insan tək sən də qara geyərsən,
Ağlayarsan için-için, saçlarını yolarsan,
Sevmə məni... Sevsən məni, yanarsan!

Vərdisə etmə, öz könlünü xəyallarda uyutma,
Təsəllilər kölgəsində ürəyini ovutma.
Demirəm ki, unut məni, sevmə məni, unutma,
Hərdən-hərdən xatırlarsan, həzin-həzin anarsan,
Sevmə məni... Sevsən məni, yanarsan!

Mən sevmişəm, sevilmişəm, bu sevgidə yanıbmışam,
Vaxt olub üsyan etmişəm, vaxt da olub danmışam.
Məhəbbətin əzabını asan sanma, dadmışam,
Sən körpəcə bir çiçəksən, bu yollarda solarsan,
Sevmə məni... Sevsən məni, yanarsan!

Neynim, əgər bacarsaydım bu dərdlərdən qaçardım,
Sənə «vüsal səhrasında» ürəyimi açardım...
Qaranlıqda alışardım, yoluna nur saçardım,
Mən sevməyi bacarmadım, sevməməyi bacarsan,
Sevmə məni... Sevsən məni, yanarsan!

Sən mələksən, mələklər tək fələklərlə barışma,
Dedim ki, sən çox zərifsən, bu işlərə qarışma.
Xatirələr xatirinə məndən heç nə soruşma,
Bir gün hər şey aydın olar, bunu yada salarsan,
Sevmə məni... Sevsən məni, yanarsan!

Bu həqiqət çox acıdır, çətin ona dözərsən,
Nəinki sən insanlardan, canından da bezərsən.
Sənin ömrün qabaqdadır, gəncsən hələ gözəlsən,
Sən də sevib-sevilərsən, qismətinə çatarsan,
Sevmə məni... Sevsən məni, yanarsan!

İncimə, çək gözlərini gözlərimin içindən,
İncimə sil izlərini izlərimin içindən,
Bu sözü də seçib saxla sözlərimin içindən,
Bir gün gələr sevinərsən, sən də ana olarsan,

Sevmə məni... Sevsən məni, yanarsan!
Günlər keçər, damla-damla unudarsan bu qəmi,
Gəl dost olaq, bir dost kimi dinlə məni, duy məni.
Xəyalların şirinliyi uyutmasın qoy səni,
Bir gün gələr ayılırsan, öz eşqini danarsan,
Sevmə məni... Sevsən məni, yanarsan!

Gəl mənimlə həmdil olaq, olmagınan daş - qaya,
Həmkar idik, həmdərd etdin sən Natiqi Türkaya...
Unudulmaz günlərin tək bunları da çək saya,
Öz xatirə dəftərinə bu şeiri də yazarsan,
Sevmə məni... Sevsən məni, yanarsan!

Xudiyev İlham-Türkaya nəzirə...
2003-cü il payız...

SƏN GETDİN...

Sən getdin. Uzaqdan bir-birimizə baxa-baxa ayrıldıq. Sanki, bu boyda şəhərdə tənha, kimsəsiz qoydun məni. Heç nədə, heç kimdə bir doğmalılıq hissi yox idi. Elə bil, ətrafımdakı bu qədər insanlarla da eyni dildə danışmırdıq. Bir anlaşılıbmamazlıq var idi beynimdə. Hara gedəcəyimi, nə edəcəyimi, sənsiz necə dözəcəyimi bilmirdim. Ancaq, hansısa bir yolun kənarına düşüb, hara isə gedirdim. Beynimdəsə, bir uğultu, bir səs-küy var idi; Səni aparan o «Qazel» maşınının mator uğultusu və bir də rezin təkərlərlə asfalt örtüyünün qarşılıqlı təmasından yaranan səslər. Gözlərimin önündəsə bircə şey vardı; Sanki, yolların kənarına baxırmış kimi, hansısa bir sonsuzluğa dikilən o qara gözlər.

Belə bir vəziyyətdə hara gedə bilərdim?! Ayaqlarım məni səninlə sonuncu dəfə görüşdüyümüz o parka gətirdi. Gecədən xeyli keçənə qədər oturduğumuz həmin «skamya»nı da tapdım. Yenə orda oturdum. Ancaq, sən yox idin yanımda. Gözlərim sənə axtarırdı, dözə bilmirdim bu sənsizliyə.

Yenə, üçüncü mərtəbədə yerləşən o «balkon»un qabağına getdim. Daha ordan da baxmırdın. Sənə birgə gəzdiyimiz hər yeri gəzdim.

Dənizdən də sənə soruşdum.

Həqiqətsə, beynimdə və gözlərimin önündə canlananlar idi; Mən sənə can atırdım, sənsə, məndən uzaqlaşırıdın-məcburən!

Ürəyim yaman darıxdı. Evə gəldim. Tənha «kvartirant» yaşadığım bu evdə də hər şey mənə soyuq görünürdü. Yatdığım çarpayı da lap buz kimi idi; Sən yox idin deyə. Heç cür rahat ola bilmirdim.

Daha telefonun da zəngi çalmırdı, daha səsinə də həsrət qalmışdım. Sanki, dost-taşılar, qohum-əqrəbalar da məni yaddan çıxarmışdı. Bir sükut var idi hər şeydə, - sənsizlik sukutu!

Ürəyimə yaman darıxırdı. Sonuncu dəfə yazdığım məktubunu təkrar-təkrar oxusam da, əmanət verdiyin o şəklini təkrar-təkrar öpüb-əzizləsəm də səni əvəz etmirdi.

Gecədən xeyli keçməsinə baxmayaraq yata bilmirdim. Stolun üstündəki qələm və dəftəri götürüb özümdən asılı olmayaraq belə bir şey yazmağa başladım: «Sən getdin...»

15-16 avqust 2002

MƏKTUBLAR

Məktublar... Görəsən, dünyada ilk dəfə kim işlədib bu sözü?!

Necə yaranıb bu söz? Kim yazıb ilk dəfə məktubu? - Qəribədir, görəsən bu sualların cavabını bilən var, yoxsa, hamı mənim kimi heyrandır bu məktubların qəribəliyinə?! Adı kağızdan və qələm cizgilərindən ibarət deyil bu məktublar. Görəsən, mənim kimi hiss edən varmı bu məktubların hərarətini, doğmalığını, sevgisini?! Görəsən, bütün məktublar da belə canlı olurmu?!-sənin yazdığın məktublar kimi.

Sənin yazdığın məktublar... Demək olar ki, hər biri bir mənsur şəirdir bu məktublar. Necə doğma, necə hərarətli, necə canlı və sevgi dolu məktublardı bu məktublar. Sən varsan bu məktubların hər birində. Tez-tez bu məktubları təkrar-təkrar oxuyuram, doymuram bu məktublardan, - səndən doymadığım, doya bilmədiyim kimi. Ancaq, bəzən məktublar da insanlar kimi fərqli olur bir-birindən. Görürsən, məktub yazmağa başlayanda da «Sevgi məktubu», «Hörmətli məktub», «Dostluq məktubu» və s. kimi başlıqlarla başlayırlar. Amma mən, sənin bu sonuncu dəfə yazdığın məktubu «Dəhşətli məktub» adlandırardım.

Sənin sonuncu dəfə yazdığın məktub-bu «Dəhşətli məktub», bəlkə də, sənin belə mənə bağışlaya bilməyəcəyin bir təsiri bağışladı. Bir az bundan qabaq verdiyin bu məktubu, ürəyim dözmədi, yolu gələ-gələ, elə ay işığında oxumaq istədim.

Bir şey alınmasa da özümü evə çatdırıb oxumağa başladım. İnan, oxuduqca, elə bil ki, başımdan qaynar su tökürdülər. Cilovlaya bilmirdim hisslərimi, həyəcanımı. Sırddır, möcüzədir bu məktublar. Doğrudan da, bu məktublar sadəcə kağızdan və qələm cizgilərindən ibarət deyil. Sənin bu «Dəhşətli» məktubunu heç oxuyub qurtarmamış hələ tamamlamadığım bu mənsur şerin məzmunu beynimdə dolaşmağa başladı. Adətım üzrə səndən və sənin kimi məktublarından da doymadığım kimi bu «Dəhşətli» məktubundan da doya bilmirdim. Bir neçə dəfə təkrar oxudum və sonra məktublar haqqında «məktublar» adlandırdığımı bu qənaətə gəldim.

16 yanvar 2003.

KÜLƏKLƏR

Ürəyim yaman darıxır. Bilmirəm, hardan əsdi yenə bu dəli ruzigar. Yenə də səni yelkənsiz gəmi kimi məndən, sahilədən alıb lap uzaqlara apardı bu küləklər. Mənsə həmişəki kimi həsrət dolu baxışlarla sahilə, lap ləpədən uzaqda durub əllərimi sənə uzadıb, qollarımı sənə geniş açıb hey səbirsizliklə gözləməkdəyəm. Görəsən, nə vaxt gələcək bu intizarın, həsrətin sonu?! Görəsən nə vaxt insafa gələcək bu küləklər?! Görürsən, küləklərə istiqamətinə görə bir sıra adlar da verirlər. Mən nə adı verim bu küləyə?! Nə ilə fərqlərir bu külək o küləklərdən?! Hansı istiqamətdən əsir bu külək?!

Bəzən küləklər özləri ilə soyuq, yağış, dolu, qar gətirirlər. Bu külək nə gətirdi özü ilə? Sənin qəlbinəmi doldurdu yağışı, qarı, soyuğu?!

Nə olub sənə belə, bilmirəm?!

Tez-tez sən bu küləklərlə üzüb gedirsən. Hər gedəndə də elə bilirəm son gedişindi. Ancaq yox, ala bilməz səni məndən nəyinki, küləklər, heç kim, heç nə. Hərdən bu amansız gedişləri də sən istəyirsən, bilmirəm niyə? Nədi səni qəlbinin ən yaxın sirdaşından uzaqlaşmağa vadar edən qüvvə?! Ancaq onu da bilirəm ki, özünün dediyin kimi, nə etsən də, dilin desə də, sən

bunu çox bacarmayacaqsan, yenə də qayıdacaqsan, yenə də mənimsən, yenə də biz bir yerdə olacağıq. Heç bir qüvvə ayıra bilməz bizi bir-birimizdən, ölüm, qara torpaq belə...

Çünki, qəlbim sənindi. Nə vaxtsa cəsədlərimiz ayrılacaqsa da, qəlbimiz ki birdi, ruhumuz ki bir yerdə olacaq, əbədiyyətə qədər.

Ancaq, istəmirəm bu küləklərin hərdən belə əsməsini. Doğrudan da, bəzən yaman amansız əsir bu küləklər.

23 iyun 2003

BRETLİ QIZ

Fikirlərim yenə məni keçmişə, tələbəlik illərimə qayıtdı. Gözəl bir qızın ad günü idi. Tələbə yoldaşım da deyildi bu qız, sadəcə səmimi münasibətimiz var idi. Gecikmək adətim olmasa da, nədənsə bu ad gününə gecikmişdim. İçəri girəndə oturanları göz ucu nəzərdən keçirdim. İki gənc qızdan başqa, demək olar ki, hamısı gündəlik rastlaşdığım adamlar idi. Hələ oturanlarla salamlaşarkən diqqətimi gəlmə qızlardan olan, almansayağı geyinmiş gözəl bir qız cəlb etdi. Elə bil, xüsusi zövqlə bəzənmişdi o, bu gün. Onun qara, xırdaca, süzmə gözləri, uzun kiprikləri, nazik, qövsü qaşları, azca qızarmış ətli yanaqları, tər, şöhli qızılgül ləçəyini xatırladan incə, nəmli dodaqları var idi. Əyninə geydiyi yaxası bir qədər açıq, qısa qol köynəyi, ağ, incə ayaqlarına yaraşan qısa yubkası, şabalıdı, qısa saçlarına uyuşan, yerli geyimlərdə bir o qədər də dəbdə olmayan breti onun gözəlliyinə xüsusi bir gözəllik əlavə edirdi. Hələ keçib oturmamış bu qızlardan biri ilə məni tanış etdilər. Tanışlıq bir qədər ara verdiyindən «o, bretli, gözəl qızı tanımadım»- deyə səsləndim. Elə bu vaxt ad günü olan qız «bir səbrin olsun»-deyə qolumdan tutub o qıza yaxınlaşdı. Əvvəlcə məni ona təqdim edərək «-bu da sənin görmək istədiyin gənc şair» dedi. Bildim ki, mənim haqqımda artıq onların öz aralarında söhbətləri olub. Onun adını demək istədikdə isə o özü,mənim sözümdən

təsirlənibmiş kimi, hazır cavablıqla «elə sadəcə brettli qız»-deyə incə səslə səsləndi. Mən də altını-üstünü vurmada onun yanındaki, bəlkə də qabaqcada planlaşdırılmış boş yerdə oturdum.

Məclisimiz həzin musiqi sədaları altında çox sakit keçirdi, hərə öz aləmində idi. Bizsə ara-sıra söhbətlərlə öz tanışlığımızı genişləndirirdik. Beləcə bir qədər keçmişdi. Uşaqlar bir-bir, iki-bir rəqs edirdilər. Birdən o, qulağıma «mənimlə rəqs edərsən?»-deyə pıçıldadı. «-Məmunyyətlə» deyərək onun təklifini qəbul etdim. Həzin, uzun-uzadı bir musiqini bir-birimizə bərk-bərk sarılıb rəqs edirdik. Ruhum göylərdə uçurdu. Bir-birimizə elə bərk sarılmışdıq ki, sanki əvvəlcədən hiss etmişdik ki, bizi bir-birimizdən bir dəfəlik qoparacaqlar. Musiqinin qurtarmasına baxmayaraq bir-birimizdən ayrılmaq istəmirdik. Elə bil illərdir biz bunu gözləmişdik. Uşaqların qəflətən əl çalması, sanki bizi şirin bir yuxudan oyatdı. Ayılmaq istəməzdik bu yuxudan. Əl-ələ tutub yenə də keçib yanaşı oturduq. Müəyyən fasilələrlə bir neçə dəfə onunla rəqs etdik. Hər birində də eyni hallar təkrar olunurdu. Bilmirdim, hansı hisslər idi bizi bir-birimizə belə bağlayan?! Beləcə, artıq xeyli vaxt keçmişdi. Kimi içkinin təsirindən mürğüləyir, kimi rəqs edir, kimi şəkillərə baxırdı. Bir sözlə hərə bir işlə məşğul idi. Mənsə gözlərimi ondan çəkə bilmirdim. Hərdən o gözlərini hansısa bir nöqtəyə zilləyib şirin xəyala dalırdı. Bu vaxt mən onu gözəl bir rəsm əsərinə bəqzədirdim. Elə bil hansısa rəssam bütün ömrü boyu bu şəkil üzərində işləmişdi. Doğrudan da o, çox gözəl idi. Onunla vaxtın necə gəlib keçdiyini zərrəcə hiss etməmişdim. Uşaqlarsa artıq yavaş-yavaş dağılışırdı. Kimi sağollaşib gedir, kimi də yatmaq üçün başqa otağa keçirdi. Biz isə nə gedənə oxşamırdıq, nə yatana. Sakitcə, üzü dənizə baxan «balkon»a çıxıb bir qədər dənizi seyr etdik. Bizə lazım olan da elə bu idi: sərin dəniz küləyi, həzin, romantik söhbətlər. Elə bil qəlbimizi oxuyubmuş kimi uşaqlardan da heç kim bizim yanımıza gəlmədi. Elə bil bu evdə elə ikimiz idik. Səhərə kimi otağa qayıtmadıq, «balkon»da

oturub bir-birimizlə ətraflı tanış olduq. Burda da, çoxdan bir-birini görməyən doğmalar kimi bir-birimizə sıxılaraq yanaşı, qol-boyun oturduq. İlk tanışlığa bənzəmirdi bu. O, mənə elə bərk sıxılmışdı ki, elə bilirdim o, elə cismən mənim ürəyimə girmək istəyir. Onun bədəninin bu xoş təması hiss etdikcə özlüyümdə ondan heç vaxt ayrılmayacağımı qərarlaşdırırdım. Artıq səhərin sərin yeli əsirdi. Bu xoş dəqiqələrin sona yaxınlaşdığını hiss edibmiş kimi hər ikimiz istər-istəməz taleyin acı gərdişindən gileylənməyə başladıq. Mənə elə gəlirdi ki, bu gecə ərzində bizim həyatımızda elə bir şey qalmadı ki, bir-birimizə danışmayaq. Beləcə, biz istəməsək də səhər açıldı. Uşaqlar bir-bir yuxudan durub getməyə hazırlaşırıdılar. Artıq getmək vaxtı idi. Ancaq ondan ayrılı bilmirdim. Yenidən görüşmək ümidi ilə ona ünvanımı verdim, o da öz ünvanını verdi. Ancaq sonra əllərimi tutub «- bağışla ki, biz, bəlkə də bir daha görüşə bilməyəcəyik...» dedi. Elə bu vaxt əlimə onun isti barmaqlarından nazik bir soyuğun toxunduğunu hiss etdim. Nə idi bu soyuq, niyə bu odlı barmaqlar arasında belə soyuq idi bu kiçik «nişan uzüyü?!». Niyə bu bütün gecə ərzində mənim gözümdən yayınmışdı bu üzük?! Niyə bəs o, öz həyatından danışanda bircə nişanlı olduğunu deməmişdi mənə?! Sonra qızlardan öyrəndim ki, o öz qohumuna nişanlıdı, özündə lap yaxın günlərdə toylarıdı. Ancaq o özü bu barədə mənə heç nə demədi. Sanki, dondurmuşdu məni bu səhərin belə açılması. Sakitcə, bir qədər hazırlaşib, evdə qalanlarla xudahafızlaşib qapıya yaxınlaşdım. O da arxamca qapıya kimi gəldi. Yenə də əllərimi iki əlli tutub nəmli gözləri ilə gözlərimin içinə baxdı. Yalnız elə bu vaxt mən onun gözlərinin dərinliyinə, ordan onun qəlbinə baxa bildim. Və elə məhz bu zaman, ilahidən gəlibmiş kimi ikimiz də birdən, bir-birimizdən «nə isə demək istəmirsən?»- deyə soruşduq. Və elə bu an da ikimiz də birdən, var gücümüzlə qışqıraraq, bütün gecə ərzində bir-birimizə demədiyimiz, üç kəlmədən ibarət «müqəddəs» bir cümləni demək istədik. Ancaq demədik. Çünki, deməməli idik. Beləcə, sözüümüz dilimizdə

ayrıldıq və bir daha görüşmədik. Mənim xatirəmdə o qız, elə «
bretli qız» kimi də qaldı.

14.08.03

«BULUDDAN YUXARI...»

2005-ci il mart ayının 11-i , saat artıq 16³⁰ radələrini göstərir. O boyda Yer üzərində keçirtmədiyim hislər məni buluddan yuxarı narahat etməyə başlayır. Həyatımda ilk dəfədir ki, belə könülsüz, narahat yol gedirəm. Bilmirəm, ayrılıb getdiklərimdən, bəlkə də bir dəfəlik ayrılacağım mənə əyan olub, yoxsa ki, məni qarşıda gözləyən çətinliklər? Bəlkə də hər ikisi məni yer üzərində qovub, nəhayət, buluddan yuxarı haqlayıbdır.

Bakı-Moskva reysi ilə uçan bu təyyarə məni yerdən uzaqlaşdırdıqca bu təyyarəni qırğıya (qızılquşa) , özümü isə onun caynağındakı ovuna bənzədirəm. Həmişə qırğının öz ovunu caynağına alıb buludlara doğru uzaqlaşdığını görəncə qəmlənirdim. Əlbəttə, imkanım olsaydı, o ovu onun caynağından xilas edərdim. Bu gün isə deyəsən mən özüm, bu ova çevrilmişəm bircə fərqimiz odur ki, o ovlar elə buluddan aşağıdaca, Yer üzərinə baxa-baxa həyatla necə vidalaşdıqlarını görürlər. Mənim qırğımsa məni buludlardan yuxarı, lap uzaqlara aparır, qarşıda məni nələrin gözlədiyini isə bilmirəm. Qarşıda məni lap nə gözləsə də, mənə bu məni o qədər narahat edə bilməz. Amma ayrıldığım bu yerlərə, heç ayrılmamış yenidən dönmək, ayrıldığım bu insanlarla yenidən görüşmək , arxamca baxan o gözlərə yenidən baxmaq istəyirəm. Özü də necə.

Müvəqqəti təxirə saldığım «arzulara» doğru bir anda can atmaq, bu arzulara nail olmaq istəyirəm. Bilmirəm, bəlkə özüm billə-bilə yalnız bir addım atdım.Bircə onu bilirəm ki, ürəyimin getmək istəmədiyi bir yerə, ayaqlarımı sürüyə-sürüyə, özüm məcburən aparıram. Aydınlaşdırı bilmirəm nədir məndəki bu «Vəhy»?! Həmişə gəzməyi, əylənməyi, səfər etməyi sevən bir adam, nədənsə bu gün bu qərribə hislərlə tanış oluram. Nədir bu

qəribəlik? Bəlkə də, hər şey lap elə mən istəyən kimi olacaq...
Təki...

Və elə indicə eşitdiyim, təyyarənin 5 dəqiqədən sonra enəcəyi barədə verilən bir elan, məni bu hislərdən ayırmağa başladı. İki saatdan artıq davam edən bu uçuşda arabir bu hisləri qeyd edə-edə, ara-sıra təyyarənin pəncərəsindən dənizi xatırladan buludları seyr edə –edə vaxtın necə gəlib keçdiyini belə hiss etmədim. Təki məni qarşıda gözləyən bu «naməlum» ayrılıq müddətinin də necə gəlib keçəcəyini də hiss etməyim. Təki hər şey gözlənilməz bir vaxtda, gözlənilməz bir vəziyyət aldığı kimi, elə gözlənilməz bir vaxtda da xoş, arzulanan bir nəticəylə sona çatsın.

Və bir də təkcə onu bilirəm ki, hara getsəm də , harda olsam da yenidən o yerlərə, doğmalarıma «və bir də» arxamca boylanın o bir cüt gözlərə doğru can atacağam. Və qayıdacağam. Mütləq. İnşallah.

*11 mart, 2005-ci il. Bakı-Moskva
təyyarəsi SU 190, k klass №12s.*

ÜMİDLƏR...

Görəsən, niyə bu ümidlər heç vaxt bitib-tükənmir? Görəsən bütün ümidləri qırılmış, tükənmiş bir insan, bir saniyə, bir an belə yaşaya bilərdimi? Görəsən nə ilə bağlıdır, nədən irəli gəlir bu ümidlər?

-Bəzən insan, öz-özlüyündə yoxdan bir varlıq yaradır və bu yoxdan yaranmış varlığa böyük ümidlər bəsləyir öz-özlüyündə. Məncə insanın çıxılmaz bir vəziyyətində öz-özlüyündə yaratdığı bu ümidləri də olmasaydı bir an, bir saniyə belə yaşaya bilməzdi o insan. Nədir bu ümidlər? Heç də yoxdan yaranmır, gözlə görünməsə də boşluğa bağlanmır bu ümidlər. Heç kəs gözlə görməsə də, daxilindəki müsbət, mənfi suallarla tam əmin ola bilməsə də ilahi bir varlığın, Tanrının mövcudluğuna, Onun rəhmli və bağışlayan, Onun hər şeyi gördüyünə, Ona hər şeyin əyan olduğuna şübhə ilə yanaşa bilmir...Heç də heçdən yaranmır bu ümidlər...

Bəzən insanın böyük səğirsizliklə gözlədiyi, bütün ümidlərini bağladığı bir şey mövcud olmadıqda belə, ani olaraq yeni bir ümidlər doğur insan daxilində, daha az, yarıbayarı qismətə bağlanır o ümidlər.Məncə dözə bilməzdi, yaşaya bilməzdi bütün ümidləri qırılmış, ümid bağlayacağı bir yer, bir varlıq olmayan bir insan. Əlbəttə, Tanrının böyüklüyü, Onun varlığı bizə ərməğan, tövsiyyə və sübut olunursa, qala bilmərik, yaşaya bilmərik ümitsüz və Tanrısız. Təki, heç bir kəsin puç olmasın həyata və Tanrıya bağladığı bu ümidlər... Elə bu ümidlərlə də hər bir kəsə tək bunu arzu edərdim.

-Allah amanında...

24 fevral, 2006-cı il ,Moskva...

MÜNDƏRICAT

	Səh.
Ön söz.....	3
DUYGULARIN LIMANINDA	
Duyğuların limanında.....	9
Çünki sən yox idin.....	10
Daha yuxulara meyl edirəm mən.....	11
Nəyimə gərək?!.....	12
Yazan gəlməmiş.....	12
Şəkil!	13
Ümidlər.....	14
Daha «Don Juan»lıq etməyəcəyəm.....	15
Deyəsən.....	15
Xətası var.....	16
Gözümün içinə bax.....	17
Şükülər allahın məsləhətinə!	18
Sən ol!	19
Ölmək istəmirəm hicran əlindən.....	20
Heyran.....	20
Özün bilərsən!	21
Bir parta arxasında.....	22
Gələcəm ancaq.....	24
14 fevral.....	24
Ya sən, ya daş məzar, ya da ki, heç kəs!.....	25
Sənin baxışların.....	26
Bu şeiri səninçün oxuyacağam.....	27
Ürəyim olğan mənim.	28
Səni mənim qədər kim sevə bilər.....	29
Gələn var.....	31
SİZİNÇÜN YANMIŞAM HƏRDƏN	
Dəniz, ay dəniz!	35
Anacan, anam.....	36
Tənha qalacaqsan.....	37
Ürəyimə dağ atdılar.....	38

Bağışla Allahım.....	39
Ümüd.....	39
Çıraq işığı.....	40
Oyun oynama.	41
Ağılsız məhəbbət.....	42
Yarımçıq şeir.....	43
Bu qız məndən nə istəyir?!	44
Demə.....	45
Əl çəkə bilmirəm bu sevgidən mən!	46
Qoy sevnələr yas saxlasın.....	47
Satırlar.....	48
Döyülməyim.....	50
Gəlin!.....	51
Bağışla, şeirim.....	52
Sevnələr ayrılanda.....	53
Mən ikini sevirəm.....	54
İnsanlar, sizinçün yanmışam hərdən.....	56
Səninçün gətirmişəm.....	57
Oluram-olmuram.....	58
Anasızlara.....	58
Biləydim.....	59
Bu dünya.....	60
MƏNMI SOYUQLAŞDIM	
Bağışla.....	63
Mən səni sevmirdim sevdirdin özün.....	64
Sən prosta qiyamətsən.....	65
Qəribə adət.....	66
Güvənmə.....	67
Yadımdamı?!	69
Qızıl gül.....	71
Niyə?!	72
Kaş.....	73

GÖRMƏDİM MƏHƏBBƏT 73
XOŞBƏXTLİK VERƏ.....

Mənim bildiyim dil.....	74
Oxuya bilmədim o məktubu mən.....	76
Şərqli qız	77
İçində.....	78
Naz.....	78
Payız ay payız.....	79

SƏNİ SORUŞMAĞA QORXURAM 80
YAMAN.....

İndi.....	81
Ana.....	82
Buludları seyr edirəm.....	82
Qayıtmalıyam.....	83
Yuxuma gəlmişdin.....	84
Mənmi soyuqlaşdım.....	85
Gəl barışaq.....	86

BİR QIZI TANIDIM

Bilmədim.....	89
Məni.....	90
Axı.....	90
Dinmərəm artıq!	91
Kaş yanımda sən olaydın bu gecə!.....	92
Mən niyə yaşayıb, xatirə etdim?!.....	93
Daha həyat mənim nəyimə görə.....	94
Ölüm, ya qalım?	95
Axtarır.....	95
Mən!	96
İndi!	97
Gülüm!	98
Məhəbbət şairi deməyin mənə.....	98

Bir vaxt.....	99
Ayrılığa can atan qız.....	100
Mənəm!	101
İki dəfə ölərsən!	101
Ancaq səndən yazacağam!	102
Niyə mən sənsizəm, niyə sən mənsiz?!	104
Zəng etmişdim sənə.....	105
Bir qızı tanıdım.....	106
Sənli günlərimə yenə yetəm mən!	107
Bir həsrət, bir giley, bir də göz yaşı.....	107
Mən sevə bilsəydim.....	108
Daha bu arzular yaşanmayacaq.....	109
Səni bağışlaya bilsəydim əyər.....	109
Bilmədin.....	110
Mənim.....	111
Yaman dəyişmişən.....	112
Biz ayrıldıq, nə tapacaq bu dünya?!	113
Tanıdım səni.....	113
<i>BU OLUR HƏYATDA</i>	
14 may gecəsi.....	117
Həyat çiçəyi.....	120
Hər şey səni xatırladır.....	122
Qonağım ol mənim.....	124
Sən məni dinləyə bilməyəcəksən.....	125
Gedirəm.....	126
Darıxma!	127
Bəsləyə bilmədim o gülləri mən!.....	128
Oxu, gör nə yazmışam mən!.....	129
Gözlərin.....	130
İncimə.....	131
Sən mənə özünü sevdirməyəydin!.....	133
Biz nə danışmışdıq?!.....	134
Tək.....	135
Sən mənim.....	135
Özün qaldın o həsrətlə baş-başa.....	136

Səni.....	137
Lezqinka Afina.....	138
Gəlin!	139
Qızıl güllər açanda.....	140
Sarıлма mənə.....	142
Mənə.....	143
Hər şey qurtaracaq.....	144
Bu bir yuxu idi.....	145
Günahkarmıyıq?!	146
Gedəcək.....	147
Bir gün.....	147
Ayrılacağım.....	148
Sən məndən inciyib getdiyin zaman.....	149
Qalıbdır.....	150
Mənim nə köməyim dəyəcək sənə.....	150
Mənim.....	151
<i>O QƏDƏR VƏFASIZ GÖRÜB KI, KÖNLÜM</i>	
Misralarımda.....	155
Özümə nəzirə.....	155
Ağlama, silginən o göz yaşını.....	156
Sən hara gedirsən belə könülsüz?.....	157
Mən səni heç zaman sevmədim axı.....	158
Sən öpüş.....	158
Axtaracaqsan.....	159
Oynatma gözünü.....	160
Mən elə bilirdim.....	162
Sən getsən.....	163
Axtarım səni?!	164
Gözlərinə baxdığım qız.....	165
Mən səni sevmişəm.....	166
Varsa!	167
Səni ürəyimdən ata bilmirəm.....	168
Məhəbbət yalandı.....	169
Məni.....	170

Səninlə son dəfə görüşdüyüm gün.....	170
Sənsiz.....	171
Çıxart məni ürəyindən.....	172
Riyaziyyatçı qız.....	174
Peşiman-peşiman baxırsan yenə.....	175
Deyir.....	176
Peşiman etm.....	177
Belə tez.....	178
Əlvida!	178
Ölsəm, bağışla.....	180
Səninçün doğulmamışam.....	181
Gedirsən.....	181
Sənin xoş baxışın.....	182
Sən hara, mən hara.....	183
Mən.....	183
<i>NƏZİRƏLƏR VƏ MƏNSUR ŞEİRLƏR</i>	
Deyərsən.....	187
Getdi.....	188
Baxım.....	189
Əsgərlik xidmətindən qayıdan zaman.....	189
Yoxdur.....	190
Zaman və məkan.	192
Tutub məni xumarı.....	193
Sevmə məni.....	194
Sən getdin.....	197
Məktublar.....	198
Küləklər.....	199
Bretli qız.....	200
Buluddan yuxarı.....	203
Ümüdlər.....	205

NATIQ DƏNİZ

(BABAYEV NATIQ ASLAN oğlu)

DUYĞULARIN
LIMANINDA

Korrektor:	R.N. Abdullayev
Rəssam:	N.X.Süleymanov
Kompüter işi:	Q.A.Mansurova.

Yığılmağa verilib: 14.05.07. Çapa imzalanıb: 20.06.07.

Format 60x84 $\frac{1}{16}$. F.ç.v. 13,25. Sifariş № 96.

Kağız əla növ. Tiraj 2000 nüsxə. Qiyməti müqavilə ilə

“Tİ-MEDIA” şirkətinin mətbəəsi

